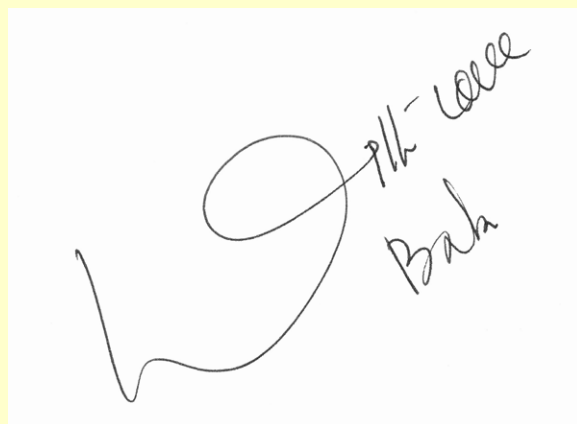


# Den guddommelige Sangs Kildevæld af Bhagavan Sri Sathya Sai Baba



Indholdsfortegnelse:

Version 5.maj 2017

**Oversætternes Bemærkninger**

**Forord**

**Kapitel 1: Herrens evigtgyldige Tale**

**Kapitel 2: Arjuna erkender egne Fejl**

**Kapitel 3: Du er den evige Atma**

**Kapitel 4: Atma er hinsides Glæde og Sorg**

**Kapitel 5: En Sthithaprajna's Kendetegn**

**Kapitel 6: Karma og Dharma**

**Kapitel 7: Hvorfor inkarnerer Gud?**

**Kapitel 8: Avathar'ens Opgaver**

**Kapitel 9: De fire Varna'er er skænket af Gud**

**Kapitel 10: Guru'ens og Sishya'ens Kvaliteter**

**Kapitel 11: Sraddha, klippefast Tro, er forudsætningen for Jnana**

**Kapitel 12: Alt er Brahmam**

**Kapitel 13: Maya og de fire Former for Bhakthi**

**Kapitel 14: Brahmam, Aadhyaathmam og Karma**

**Kapitel 15: Livets Mål er en god Død**

**Kapitel 16: Abhyasa er nødvendig for at nå Målet**

**Kapitel 17: Det er vigtigt at dø på et lykkevarslende Tidspunkt**

**Kapitel 18: Lad Herren bære dine Byrder**

**Kapitel 19: Den rene af Hjertet modtager Guds Nåde**

**Kapitel 20: Ret al din Kærlighed mod Gud**

**Kapitel 21: Bhakthi er Kærlighed til Gud**

**Kapitel 22: Gør dig fri af de tre Guna'er**

**Kapitel 23: Jnani'ens tyve Dyder**

**Kapitel 24: Atma er i Alt og Alle**

**Kapitel 25: Daivisampathi - de 25 guddommelige Dyder**

**Kapitel 26: Den rette Føde er altafgørende**

**Kapitel 27: Stol på Herren og følg Hans Bud**

**Ordliste/Fremmedord**

**Oversætternes Bemærkninger**

I den engelske udgave af Githa Vahini er der ingen kapiteloverskrifter. Under arbejdet med den danske oversættelse har oversætterne søgt at sammenfatte deres udbytte af teksterne i form af kapiteloverskrifter til den danske udgave.

Der er til den danske udgave tillige udarbejdet en ordliste med ordforklaringer til de

Sanskrit ord, der forekommer, samt over andre ord af fremmed oprindelse. Alle disse ord er i ordlisten skrevet med store bogstaver. For det meste har Sai Baba forklaret disse ord, første gang de optræder i teksten. Ordforklaringerne i ordlisten er så vidt muligt hentet fra disse forklaringerne, men det har dog i enkelte tilfælde været nødvendigt at søge forklaringerne i andre af Sai Baba's Taler eller Skrifter.

Der er desuden udarbejdet en emneliste for lettere at kunne genfinde de eksempler, fortællinger, definitioner af Sanskrit ord og så videre, som Bhagavan Sri Sathya Sai Baba har benyttet i denne Vahini bog.

Endelig er der udarbejdet en oversigt over citater af vers fra Bhagavad Githa i de tilfælde, hvor det har været muligt at fastslå sammenhængen mellem Baba's Ord og de pågældende vers.

Oversætterne har valgt at skrive alle Sanskrit ord og Navne på Gud samt Guds Kvaliteter med stort begyndelsesbogstav. Det samme er tilfældet med begreber som Herren, Guds Kærlighed, Guds Almagt og lignende begreber. Endelig er alle absolutte kvaliteter skrevet med stort begyndelsesbogstav.

Om Sai Ram

[Top](#)

## Vær hilset!

Bhagavan Sri Sathya Sai Baba er den tidløse Vognstyrer, Sanathana Sarathi. Han er den Vognstyrer, der indviede Adithya i Githa Sastra'en, og Han hjalp Manu og kong Ikshvaku at lære den at kende. Han var Vognstyrer for Arjuna, da det store slag mellem det gode og det onde blev udkæmpet på Kurukshetra. Da Arjuna, der sad i stridsvognen, blev overmandet af sorg på grund af udsigten til det forestående slag, indviede Krishna ham i den videnskab, der gjorde det muligt for ham at erkende, at han selv og alt andet udgør en Enhed. Dermed fjernede Krishna Arjuna's sorg og frygt.

Han er den dag i dag Vognstyrer for hver eneste af os. Lad mig hilse dig og betro dig, at jeg ligesom du stræber efter åndelig udvikling, og at jeg heller ikke lever uden trængsler. Vi behøver dog blot at lære Ham at kende og at acceptere Ham i den rolle. Lad Ham holde skelneevnens tøjler og bruge ikke-tilknytningens pisk til at få hestene, sanserne, til at gå frem ad den vej, der udgøres af Sathya. Dharma er grundlaget for denne vej. Prema oplyser vejen, og vejen fører frem til målet, Santhi.

Arjuna accepterede Ham i den rolle. Lad os gøre det samme. Lad os lytte til Githa'en, når verdslige tilknytninger hindrer, at pligten bliver udført, når ambitioner kvæler medfølelse, og når had overdøver Kærlighed. Han sidder i stridsvognen, hvor Han har fået plads, og vejleder os. Han skænker os Sin Nåde, Sit Udsyn og Sin Styrke. Da bliver vi helte, der kan kæmpe og sejre.

Denne kostelige bog er ikke en form for sammendrag af eller kommentar til den Githa, der blev forkyndt på Kurukshetra slagmarken. Det er ikke nødvendigt at lære et nyt sprog eller at studere et gammelt skrift, for at vi kan tilegne os den lærdom, Herren nu er ivrig efter at delagtiggøre os i, for at vi kan sejre i den kamp, vi er i færd med at udkæmpe. Denne Githa Vahini kommer fra den selv samme Kilde. Den fornyr og genopliver, og den bliver atter skænket menneskeheden af den selv samme guddommelige Vejleder og Fornyrer. Det sker for at give nyt liv til alle de mennesker, der

er fanget i det net, der består af nymodens dialektik, af stolthed over nutidens videnskab og af den foragt og kynisme, der er et resultat af vor tids overfladiskhed. Den lære, der her forkyndes, giver tryghed. Den trøster og giver styrke og tro.

Arjuna lyttede omhyggeligt og med stor opmærksomhed til disse ord. Det var han i stand til, skønt han befandt sig ude på slagmarken med al dens tummel og uro. Lad os gøre det samme, således at også vi, når denne bog nærmer sig sin slutning, kan erklære, "Alle vrangforestillinger har forladt mig. Jeg er nu bevidst om min egen Virkelighed, og denne Virkelighed er Gud."

Denne tidløse Vognstyrer, der er i dig og i mig, har lyttet til de konfliktfyldte hjerters klagesang. Han har skænket os denne vejledning i form af en serie artikler i Sanathana Sarathi, der udgives i Prasanthi Nilayam. Nu er disse artikler samlet i denne bog, og den kan du læse, så ofte du har mulighed eller behov for det.

Måtte den tro, der har fået dig til at begynde at læse denne bog, vokse dag for dag. Måtte den viden, denne bog åbenbarer, og som resulterer i en stadig mere omfattende forståelse, være i stand til at lede dig frem til oplevelsen af Enhedens overvældende Herlighed. Den Enhed der er Grundlaget for denne mangfoldighed.

N. Kasturi  
Redaktør, Sanathana Sarathi

[Top](#)

## Kapitel 1: Herrens evigtgyldige Tale

Det er nødvendigt at nærme sig Githa'en med ærbødighed for at gøre sig håb om at forstå dens budskab. Din indstilling skal være forventningsfuld og underdanig, når du begynder at studere den. For Githa'en er Upanishad'ernes mælk, som røgterdrengen Krishna har malket ved hjælp af kalven, Arjuna, for at alle tungnemme kan få mulighed for at drikke og blive næret af denne mælk. Der er nogle, der påstår, at det hellige digt Bhagavad Githa er blevet til senere end Mahabharatha'en, som det er en del af. Hvad man end kan sige om Githa'ens komposition, så er der ikke nogen tvivl om, at Githa'ens principper og lærdom er urgamle. Nej, ikke urgamle, men tidløse. I de første tre Sloka'er i kapitel fire får vi at vide, at Herren først indviede Surya i Githa'en, derefter Manu, og at Ikshvaku modtog den fra Manu. Derefter modtog de efterfølgende generationer den via Ikshvaku. Det er derfor klart, at Githa'en er hinsides tid, og at den ikke kan tilskrives en bestemt tidsperiode, hverken før eller nu.

Githa'en er en lærebog for dem, der praktiserer åndelighed, fordi den mere end noget andet lægger vægt på Sadhana, og på at man sætter det åndelige liv i centrum. Ethvert af dens kapitler anviser midler og metoder til opnåelse af Fred og Harmoni. Sadhana er resultat af en vedvarende og stærk længsel efter åndelig udvikling. Aspiranten skal stræbe, ikke fortvivle. Han skal være udholdende og ikke forvente øjeblikkelige resultater. Githa'en kan lignes ved en båd, der fører mennesket hinsides den selvskabte tilstand af trældom til den Frihed, der er menneskets Natur. Den leder dig fra mørke til Lys, fra dunkelhed til lysende Stråleglans. Githa'en foreskriver metoder og pligter, der ikke er forurenede af Vasana'er (impulser og tilbøjeligheder), der binder dig til den ubarmhjertige cyklus af fødsel og død.

Sandheden er den, at mennesket udelukkende er kommet ud på denne Karmakshetra (aktiviteternes område) for at udføre handlinger, og ikke for at han kan tilegne sig

frugten af disse handlinger. Det er Githa'ens grundlæggende budskab. Githa'en er kvintessensen af alle Veda'erne. De første afsnit i Veda'erne beskæftiger sig med Yajna'er og Yaga'er, der er udadrettede aktiviteter. Derefter følger de afsnit, der kaldes Upasana'er, og de omhandler mentale aktiviteter, der er rettet indad. Derefter bliver der for dem, der på den måde har opnået sindets renhed og hellighed, gjort rede for Jnana Yoga.

Uanset hvem man er, og uanset hvor lærd man er, så er man ikke i stand til at gøre sig fri af selvbedraget. Selvbedraget medfører sorg, og denne sorg lægger en dæmper på den enkeltes handlinger. Den berømte helt Arjuna, der har udviklet megen visdom og forsagelse, bliver vildledt af de forfærdelige krav, krigen stiller ham overfor, og denne sorg lammer også hans handlekraft. Han sammenblander krop og Sjæl. Han begynder at identificere dem, som værende det samme. Han tillægger Atma (Atma er uberørt af den foranderlige verdens kvaliteter) de egenskaber, som denne uvirkelige og flygtige verden besidder. Dette selvbedrag tror han på. Han tror, at de pligter, der er resultat af denne falske identifikation, er hans Atmadharma! Det er ikke alene Arjuna's tragedie. Det er hele menneskehedens tragedie! Det er grunden til, at Githa'en både er universel og evigtgyldig. Når du studerer Githa'en, så lærer du at svømme over selvbedragets hav. Githa'en er Herren Krishna's direkte Tale. Den kendsgerning, at den har formået at trøste og udfri millioner af mennesker, er vidnesbyrd om dens guddommelige Ophav. Ingen anden end selveste Herren kunne have givet den den samme gyldighed.

Bhagavad Githa'ens begyndelse og afslutning afslører, hvad dens budskab er. Det første vers begynder med ordene, "Dharmakshetra, Kurukshetra...". Ordet Dharma er det første ord. I det sidste vers i det attende og sidste kapitel står der, "Yathra Yogeswarah Krishna". I ordet Yogeswarah finder vi essensen af den Dharma, Githa'en underviser i. Det er derfor klart, hvad der er Githa'ens budskab. Det er: Husk, hvad der er din Dharma, og efterlev denne Dharma! Hvor er dette ord Dharma dog fuld af betydning. Alle Sastra'erne omhandler denne Dharma. De afgrænser og definerer Dharma's væsen og Dharma's subtile kvaliteter. Dette studium og denne analyse er ligeledes en del af Githa'en. Githa'en er en lærebog i alle aspekter vedrørende Dharma. Den diskuterer alle de principper, der ligger til grund for Dharma.

Arjuna er Jivi'en, mennesket. Kroppen er stridsvognen, og Krishna, Herren, er Læreren i denne vogn. Gud er Vognstyreren. Han er intelligensens Igangsætter i form af Brahman. Denne Brahman opliver intelligensen som svar på den bøn, der kommer til udtryk i Gayathri mantraet, "Dhiyoyonah prachodayath (O Gud, væk min skelneevne og vejled mig)." Kaurava'erne repræsenterer de dæmoniske tilbøjeligheder, og Pandava'erne repræsenterer de guddommelige. De førstnævnte er Asat. De sidstnævnte er Sat. Den ene er god, den anden er ond, og de har altid bekæmpet hinanden. I denne konflikt mellem disse modsat rettede kræfter er Krishna (Selvet, Atma) altid på Dharma's side. Dharma er den Virkelighed, der styrker og nærer. Dharma har intet tilfælles med det undergravende selvbedrag. Hvis du ønsker, at Gud skal være på din side og vejlede dig, så er du nødt til at fremelske den guddommelige Natur (Daiva Sampath), der er Dharma's kvaliteter. Thi Gud er dér, hvor Dharma praktiseres.

Dette betyder naturligvis ikke, at Gud ikke er Allestedsnærværende. Smør er latent til stede overalt i mælk, men det bliver først synligt et bestemt sted, efter at mælken er løbet sammen og er blevet kærnet. Tilsvarende medfører udøvelsen af Dharma Sadhana, at Gud manifesterer Sig et bestemt sted. "Yatho dharmasthatho jayah", der betyder: "Hvor der er Dharma, dér er der sejr". Arjuna var helt opslugt af fysiske forhold, så det var nødvendigt at velsigne ham med Viden om Virkeligheden, den atmiske Visdom. Formålet med alle former for Sadhana er at gøre det muligt at erkende Atma og at fæstne opmærksomheden på Atma. Det er essensen af Krishna's Undervisning, og

det er tillige kernen i de bestræbelser, der har til formål at åbenbare Sandheden.

Krishna fjernede megen af den tvivl, der havde overmandet Arjuna, men som Arjuna ikke selv formåede at give udtryk for. Krishna sagde, "Arjuna, du er sørgfuld, fordi disse konger og prinser, som du er i familie med, vil blive dræbt af dig. Du taler med stor tungefærdighed om Dharma, men du må ikke glemme, at den vise hverken sørger over de levende eller de døde. Skal Jeg fortælle dig hvorfor? Nuvel! Du sørger over kroppen, men det er udelukkende kroppen, der bliver tilintetgjort af døden. Sørgede du også, da kroppen tidligere gennemgik mange forandringer? Barnet forsvandt i drengen, drengen forsvandt i den unge mand, og den unge mand forsvandt i den midaldrende. Den midaldrende mand forsvandt i den gamle mand, og den gamle mand forsvandt i døden. Du har hidtil ikke fældet nogen tåre på grund af de forandringer, kroppen har gennemgået. Hvorfor i al verden græder du så nu over denne forandring? Har du måske i dag den samme krop, du havde, da du var dreng? Hvor er nu den krop, du havde, da du bandt Dhrishtayumna? Du har ikke glemt denne drengestreg, men den krop, der udøvede den, eksisterer ikke mere. Helt tilsvarende er det således, at uanset hvor mange forandringer kroppen end gennemgår, så er Atma, stråleglansen fra den sande Visdom, Udødelig. En Jnani, en Vismand, kendes på, at han lever urokkeligt forankret i denne Viden." Det sagde Krishna.

"Du kunne måske finde på at spørge, om man ikke burde sørge over, at de kroppe, man i mange år har været sammen med, nu ikke længere er til stede. Dersom det forholdt sig sådan, at man burde sørge over at miste dem, hvor mange skulle man da sørge over? Har du tænkt over det? Glæde og sorg er som dag og nat. Du er nødt til at finde dig i dem og gennemleve dem. Denne cyklus fortsætter selv mod dine protester, og du ville ikke kunne starte denne cyklus, selv om du måtte ønske det. Glæde og sorg er begge knyttet til det fysiske, det materielle, til kroppen. De berører på ingen måde Sjælen. Du opnår Frihed, i det øjeblik du gør dig fri af disse to. Da opnår du Moksha."

Det første kapitel, der omhandler disse sandheder, benævnes Arjuna Vishada Yoga, Arjuna's modløshed. Dette kapitel er selve grundlaget. Det er fundamentet for det bygningsværk, Bhagavad Githa kan lignedes ved. Når fundamentet er stærkt, kan bygningen holde i lang tid. Githa'en blev bygget på dette fundament for 5000 år siden, og den står urokkeligt og vil vedblive med at stå urokkeligt. Det kan give dig en ide om, hvor solidt dens fundament er, og det fortæller dig noget om, hvor viis dens Bygmester er.

Ordet modløshed anvendes som overskrift for det første kapitel, men denne modløshed var overmåde gavnlige. Det var ikke nogen almindelig form for modløshed, for den satte Arjuna's oprigtighed og udholdenhed på prøve. Den ansporede ham til at søge ubetinget tilflugt hos Herren. Det er derfor, denne 'modløshed' er fundet værdig til betegnelsen Yoga. Githa'en begynder med Vishada Yoga og slutter med Sanyasa Yoga. Vishada er fundamentet, og Sanyasa er overbygning. Vishada er frøet, Sanyasa er frugten.

Nu kan du finde på at spørge, hvordan man kunne hævde, at Arjuna var en lydefri person, for man siger jo, at det jo udelukkende er en sådan person, der har gjort sig fortjent til at blive indviet i Githa'ens Visdom. Ordet Arjuna betyder hvid, ren og pletfri. Hans navn var særdeles velvalgt, og han levede op til sit navn. Det var derfor, det lykkedes for ham at leve i Krishna's umiddelbare Nærhed, og det er derfor, at det blev ham, der modtog Githa'en på hele menneskehedens vegne.

Krishna anvender ordet Yoga mange gange i Githa'en, og der bliver ligeledes gjort rede for den enkeltes (Jivi'ens) tilstand i Yoga. De, der læser Githa'en, kan her begynde at tvivle, om der skulle være forskel på den almindelige gængse betydning af ordet, og så



den måde Krishna anvender ordet på. Nogle steder fremhæver Krishna Vairagya (ikke-tilknytning). Andre steder erklærer Han, at det gennem tilbedelse er muligt at opnå den højeste form for Frihed. Der bliver tillige gjort rede for forskellige metoder til opnåelse af den højeste åndelige Lyksalighed. I det ottende kapitel gennemgås Raja Yoga, men derfor er det alligevel ikke korrekt at sige, at Githa'en underviser i Raja Yoga.

Den grundlæggende vejledning, der fremhæves i Githa'en, er følgende: Du skal fuldt og helt overgive dig til Herren Krishna, du skal gøre dig fri af de tre lænker, der binder dig til den ydre verdens objekter, og du skal udøve gode gerninger og praktisere hellige, åndelige discipliner. Herren fremhæver disse aktiviteter som værende den bedste træning i den indre, åndelige udviklings dybeste hemmeligheder.

Det er ikke alle og enhver, der er i stand til at forstå Githa'ens virkelige budskab. Selv om de har været usædvanligt begavede, så har berømte skribenter og lærde personer været ude af stand til at forstå dens gådefulde budskab. Nogle kommentatorer omtaler princippet om den fuldkomne sindsligevægt under alle forandringer eller opnåelse af Frihed som værende det allervigtigste. På den anden side er der andre, der sammenligner Githa'en med vestens filosofiske tekster, som de er fortrolige med, og som derfor begynder at undervise ungdommen på det grundlag. Det er naturligvis meget ønskeligt at udvikle den fuldkomne forsagelse, men det er kun ganske få beskåret. Hvis en bestemt åndelig lære skal have mulighed for at opnå universel accept, så er det nødvendigt, at den indeholder discipliner, der kan praktiseres og erfares af alle og enhver i dagligdagen med alle dens gøremål.

Den højeste form for Dharma består i modigt at følge sin Swa-dharma, sin egen (Swa) Dharma. I forbindelse med dette spørgsmål, er der konflikt mellem religion og etik. Herren siger, "Gahana Karmano Gathih", hvilket betyder: "Det er vanskeligt og fyldt med farer", når Han omtaler moralsk disciplin. Hvilken handling er moralsk forsvarlig, og hvilken er ikke? Hvilken handling anses for at være god moral, og hvilken er det ikke? Mennesker har udfoldet og udfolder store bestræbelser for at få besvaret disse spørgsmål, men Krishna har i de følgende Sloka'er erklæret, hvilke handlinger der er værdifulde:

Manmanaa Bhava Madbhaktho  
Mad Yajee Maam Namaskuru  
Maamevaishyasi Sathyam The  
Prathijaane Priyo Si Me  
[Bhagavad Githa 18:65]

Sarva Dharmaan Parithyajya  
Maamekam Saranam Vraja  
Aham Thwam Sarva Paapebhyo  
Mokshayaishyami Maa Suchah  
[Bhagavad Githa 18:66]

Disse vers siger: Tænk altid på Mig, vær Mig hengiven, tilbed Mig, vis Mig hyldest, og du vil komme til Mig. Det lover Jeg dig i sandhed, thi du er Mig kær. Dette er Min Lære, Min Nåde [Bhagavad Githa 18:65]. Det er vejen til Mig. Gør dig fri af alle former for Dharma. Overgiv dig til Mig. Vær ikke sorgfuld, for Jeg vil befri dig fra frugten af alle dine handlinger [Bhagavad Githa 18:66].

Hvor herligt! Læg mærke til meningen og betydningen af disse to vers. Er denne overgivelse ikke tilstrækkelig til at redde og udfri dig fra den cyklus, der består i at ankomme til, at opholde sig i og i igen at forlade denne verden? Thanmana er den

tilstand, hvor du ser Ham i alle væsener, hvor du hele tiden er bevidst om Ham, og hvor du i denne Bevidsthed er opfyldt af Ananda. Thadbhaktha er betegnelsen for den tilstand, hvor den hengivne er helt opfyldt af den dybeste hengivenhed og kærlighed til Gud. That-yaji er alle handlinger, hvad enten de er store eller små (ønsker, vilje, holdninger og handlinger samt disses frugter og konsekvenser), der udføres i en ånd af tilbedelse og ikke-tilknytning, og som er helliget Ham, Krishna. Det er det, Herren ønsker af dig.

Det er naturligtvis vanskeligt at opnå denne fuldkomne overgivelse, men hvis du blot tager et enkelt skridt i den retning, så vil Gud indgyde dig mod og sjælsstyrke, så du når Målet. Han vil gå sammen med dig, og hjælpe dig som en Ven. Han vil være din Vejleder, og Han vil beskytte dig mod fristelser og ondskab. Han vil være din Støtte, dit faste Holdepunkt. Gud har sagt:

Swalpamapyasya Dharmasya  
Thrayatha Mahatho Bhayaath  
[Bagavad Githa 2:40]

(Dersom du blot i en vis udstrækning begynder at følge denne vejledning, så vil du undgå skrækindjagende frygt). Det er en kilde til stor glæde at følge denne Dharma. Det er vejen med de færreste forhindringer. Det er det, der er Herrens Budskab.

Maamevaishyasi, der kan oversættes som, 'du vil komme Mig nær' eller, 'du vil nærme dig Mig', betyder, at du vil forstå Mit Mysterium, du vil forenes med Mig, og du vil blive som Jeg. Denne vending hentyder til begreberne: Saadrisya (at fremelske guddommelige Kvaliteter), Saalokya (at leve i Gud) og Sayujya (Enhed med Gud). Når du har opnået den tilstand, at du har erkendt, at Gud er i alt og alle, når alle dine 'sanser' udelukkende oplever det Guddommelige, når du udelukkende ser, hører, smager, lugter og føler Gud, så bliver du ubestrideligt en del af Gud, du lever i Gud, og du lever med Gud. Når du påbegynder dette arbejde, som du skylder din egen udvikling, så vil du straks fra første færd blive fyldt af ny styrke. Du vil opleve og begejstres af en ny og renere glæde, du vil opleve den fuldkomne Lyksalighed, og du vil oplives og fyldes af en ny form for hellighed.

Denne Dharma er ikke bestemt for, ej heller er den noget, der anbefales en særligt udvalgt gruppe mennesker. Alle har mulighed for at efterleve denne Dharma, thi alle længes efter Gud, og alle mennesker er i stand til at erkende, at der gemmer sig et eller andet bagom alle disse forandringer. Selv den mest afskyelige synder kan hurtigt opnå hjertets renhed, dersom han blot i oprigtig anger overgiver sig til Gud.

Herrens Bud er derfor, at enhver skal efterleve den Dharma, der er foreskrevet for netop ham; at enhver skal basere sit liv på det åndelige fundament, hans kultur hviler på, og at han skal gøre sig fri af den ydre verdens styring og i stedet lytte til Guds Stemme.

De, der er født i Bharath, skal gøre sig fortjent til dette privilegium ved at lytte til Gopala, Bharath's Vejleder. De skal manifestere deres iboende Guddommelighed i al tale, i hvert bogstav, de skriver, i alle ønsker og tanker samt i alle de handlinger, de udøver, for at skaffe føde og husly samt for at sikre et godt helbred.

Først når det sker, kan den indiske nation vise verden, at Indiens urgamle religion, Sanathana Dharma, dens særlige gave til menneskeheden, er noget helt enestående, og Indien kan sikre at hele menneskeheden lever i fred. Denne tidløse religion er Indiens enestående gave til hele menneskeheden. Det er udelukkende de handlinger, der er i overensstemmelse med denne Dharma, der kan fremelske den åndelige styrke, der skal til for at overvinde alle vanskeligheder og opnå sejr.



Den hellige Githa skænker denne velsignelse ved klart at vise vejen.

Top

## Kapitel 2: Arjuna erkender egne Fejl

Det ville være mere passende at kalde det første kapitel for 'Arjuna Githa' i stedet for 'Krishna Githa'. Arjuna, der er overmandet af sorg og selvbedrag, har uvilje mod den forestående krig, og han lægger sine våben fra sig. Han sidder modløst i sin stridsvogn, der har gjort holdt midt mellem de to hæere. Han ser sig omkring, rådvild og forvirret. Han kigger undersøgende på sine slægtninges og venners ansigter. Han overmandes af medlidenhed. Han taber sin berømte bue og har hverken kræfter til at stå eller sidde. Han tænker på Purva Mimaamsa filosofiens bud og lover sig selv, at han ikke vil deltage i krigen. Da Sanjaya meddelte alt dette til den blinde konge Dhritarashtra, blev kongen ovenud lykkelig, for nu er sejren inden for rækkevidde. Kongen havde ingen forudseenhed, og Han besad slet ikke guddommeligt Klarsyn. Han var lykkelig, fordi han troede, at hans drøm om at beholde hele kongeriget nu uden nogen særlig indsats ville blive til virkelighed.

Sanjaya, der havde udviklet guddommeligt Klarsyn, tænkte derimod, "Hvad er det for en syndsyg form for glæde, han oplever. Når nu selveste Herren er på Pandava'ernes side, hvordan skulle kongens onde plan da kunne blive til virkelighed?" Dernæst tænkte han på de frygtelige konsekvenser, Arjunas deltagelse i kampen ville få.

Men tårerne løb ned ad kinderne på Arjuna. Det hele kørte rundt for ham. Selv Herren kunne ikke udholde at se Arjuna i den tilstand. Han kunne ikke blive ved med at tie. Han vidste straks, hvad der var galt, og stillede diagnosen. Han indså, at sygdommen Moha (det selvbedrag, der skyldes fejlagtig opfattelse) havde gennemtrængt Arjuna's tre legemer: det fysiske, det finere og det kausale. Han så, at den medfølelse, der havde overmandet Arjuna, ikke var ægte, thi sand medfølelse vil være baseret på Daivi Sampath (guddommeligt opløftende tilskyndelser og motiver). Den vil ikke sidde Herrens Bud overhørig. Det var i virkeligheden selvskhed forklædt som medfølelse. Herren bestemte sig derfor for at helbrede ham for denne lidelse. Githa'en siger, "Kripayaavishtam [Bhagavad Githa 2:01]." Arjuna var hjælpeløs. Han var 'overmandet af medlidenhed', og han var nødt til at blive helbredt for den sygdom.

Ganske som man er nødt til at uddrive en ånd, der har besat et menneske, således måtte også Arjuna befris for den frygt og fejhed, der havde overmandet ham. For den, der har Gud ved sin side, har ingen grund til at frygte noget. Hvordan skulle en Bhooth (en ånd) kunne skade Herren over alle de fem Bhutha'er (elementer)? "Vaidyo Narayano Harih". Gud er den ypperste Læge. Narayana var den Læge, Arjuna havde brug for, og den læge Arjuna fik.

Skæbnen tilsmilede Arjuna. Selv fra den dybeste sorg vil glæden vælde frem. Helt frem til Sloka 11 i det andet kapitel handler Githa'en om Arjuna's modløshed. Denne modløshed er resultatet af en 'besættelse'. Det er derfor, at det første skridt frem mod den fuldkomne helbredelse er undervisning i "Sankhya Yoga, vejen til Visdom (Jnana)".

Krishna's Amrithopadesa (undervisning, der skaber Udødelighed) begynder her fra den elvte Sloka. I virkeligheden begynder Bhagavad Githa'en her. Arjuna's vildfarelse, der er et resultat af uvidenhed og manglende skelneevne, er blevet beskrevet frem til dette vers. I Sin rolle som Vidne tillader Krishna, at denne modløshed vokser i styrke og

omfang, så den mere og mere overskygger Arjuna. Da Arjuna til sidst smed buen fra sig og nægtede at kæmpe, da han tilstod, at han var ude af stand til at skelne mellem, hvad der var rigtigt, og hvad der var forkert, og da han bad Krishna fortælle, hvordan han bedst kunne løse sine problemer, først da kom Krishna ham i møde og sagde:

"Arjuna! Hvordan kan det være, at du er blevet offer for denne ynkelige fejhed? Du har jo indtil nu ikke haft nogen tvivl. Du er en helt, og denne fejhed er helt upassende for dig. Ordet Arjuna betyder hellig og lydefri. Hvorfor så al denne sorg? Slaget kan begynde når som helst. Himlen er overtrukket af krigens mørke skyer. Det tordner. Fjenden foran venter kun på, at kampen skal begynde. De har utallige gange behandlet dig uretfærdigt og ondskabsfuldt, og de er nu parate til at stjæle det land, der retmæssigt tilkommer dig. Du har indtil i dag udholdt alle de smerter, de har påført dig, uden at afvige den mindste tøddel fra sandhedens vej. Du har opfyldt alle deres krav, og du har levet i landflygtighed i det antal år, de forlangte. Dine forsøg på at komme overens med dem slog fejl, og denne krig var uundgåelig. Vi har strakt os så langt, vi kunne. Nu er det udelukkende krig, der kan få den ondsindede Duryodhana til at indse sine misgerninger.

Beslutningen om at gå i krig blev truffet efter grundige overvejelser. Det er ikke en overilet beslutning, der er truffet i et øjeblikks vrede. Besindige ældre har vejet for og imod, og de er nået til den konklusion, at krigen er uundgåelig. Du og dine brødre bifaldt alt dette og hilste denne beslutning med tilfredshed. Du har med stor begejstring forberedt dig til denne krig. Du har jo selv været mere optaget af alt dette end nogen anden. Er det så ikke meget forkert af dig nu at skifte mening?

Denne krig har en lang forhistorie. Du har i lang tid forberedt dig til denne krig. Glem ikke, at du har kæmpet, sultet og levet af skovens rødder og frugter for at kunne modtage Paasupatha Ashthra'en fra Herren Siva, og at du opsøgte de guddommelige væseners herre, Indra, i hans Loka for at erhverve guddommelige pile til denne krig.

Jeg regnede med, at de onde Kaurava'er, disse øgleunger, nu ville gå deres fortjente undergang i møde, men nu er du begyndt på denne klagesang. Hvad er grunden til disse ulykkesvangre toner? Hvilken Sastra foreskriver denne opførsel? Husk, at din pligt som Kshatriya består i at beskytte Dharma og i at bekæmpe de uretfærdige. Du besidder tapperhed, vovemod og udholdenhed, men nu er du offer for denne mærkværdige tilknytning, der er ynkelig malplaceret.

Denne fejhed bringer dig vanære. Ja, den bringer endog dine berømte forfædre i vanry. Skam dig! Du har kastet skam over alle Kshatriya'er. Krig er kongevejen for den gruppe, du tilhører, og den vej fører til Himlen. Dersom du trækker dig tilbage fra slagmarken nu, hvordan skal du da kunne undgå at blive vanæret? Du har fået tildelt titlen Vijaya på grund af dine fysiske færdigheder. Lad være med nu at spolere det gode ry og rygte, du har opnået ved målrettet stræben gennem hele livet. Gør dig fri af dette selvbedrag, der stjæler din styrke.

Hør på Mig! Husk, hvad der skete i Amaravathi. Du lod hånt om Urvasi, den guddommelige unge pige, da hun lagde an på dig, og da hun ønskede at få en søn med dig, svarede du, "Lad mig være din søn". Det viste, at du var en enestående helt. Hun blev dybt såret og forbandede dig, og denne forbandelse hjalp dig ved kong Virata's hof, hvor du spillede rollen som eunuk og lærte prinsesserne at danse. Er det ikke rigtigt?

Fortæl Mig, hvad der er sket med hin helt? Hvordan kan frygtsomhed overmande denne tapre helt? Du opsøgte Mig, forstyrrede Min Søvn og anmodede Mig om at hjælpe dig i denne krig, som du nu flygter fra. Forventer du Min Hjælp til det? Skal Jeg se til, mens

du stikker af? Gør dig fuldt og helt fri af dette selvbedrag. Brænd denne frygt til aske. Opfør dig igen som en helt". Det var Krishna's Formaning.

Krishna benyttede i denne forbindelse fire forskellige ord: Kasmalam (uvidenhed), Anaarya-jushtam (egenskaber der er skadelige for den enkeltes indre, guddommelige Natur), Aswargyam (egenskab der ødelægger det Guddommelige i mennesket) og Akeerthikaram (egenskab der mindsker den evige Rigdom).

Disse opildnende ord, der kunne få blodet i en hvilken som helst Kshatriya til at koge, havde en voldsom virkning på Arjuna. Uvidenhedens mørke skyer, der havde hvilet tungt over Arjuna, begyndte at gå i opløsning. Den Thamas, der havde fået ham til at glemme Sandheden, blev fjernet. Rajoguna vendte tilbage, og Arjuna blev i stand til at spørge, "Katham?" (hvordan). Dette ord siger meget, thi det viser, at Githa'en ikke alene fortæller, hvad man bør gøre, men den forklarer tillige, hvordan man skal gøre det.

Arjuna siger til Krishna, "Madhusudana! Hør på mig. Alle de, der står der i de forreste rækker, fortjener at blive hyldet. Den berømte Bhishma tog vare på os, da vi mistede vores far, og han opdrog os og gjorde os til det, vi er i dag. Han har været som en far for os. Han er familiens overhoved. Hvad kan jeg sige om Drona? Han holdt mere af mig end af sin egen søn Aswathama. Han gav mig al sin kærlighed. Han er den Guru, der af kærlighed til mig, gjorde mig til den bueskytte, jeg er i dag. Jeg blev hans kæreste elev. Ønsker Du virkelig, at jeg nu fælder ham ved hjælp af de færdigheder, han har bibragt mig? Er det ikke forkert som søn af Bharath at gøre det? Når vi er i krig, er vi nødt til at dræbe vore fjender, ikke sandt? Skal vi kæmpe mod vore fædre og lærere, der alle har krav på ærbødighed?

Du siger, at man kan komme i Himlen ved at kæmpe på slagmarken. Jeg fatter ikke, at man kan komme i Himlen ved at dræbe disse ærværdige Guru'er. Hvis alle vidste det, ville der ikke være mange Guru'er tilbage. Uanset hvad Du måtte finde på at sige, så lad mig fortælle Dig, at jeg er overbevist om, at det er bedre at gå fra dør til dør og tigge til livets ophold end at søge lykke og magt gennem de metoder, Du anbefaler. Den føde, man spiser efter at have dræbt disse mænd, er blandet med deres blod, og derfor foretrækker jeg at spise det, jeg kan få ved at tigge. Men selv om jeg skulle beslutte mig for at kæmpe og glemte alle disse betænkeligheder, hvordan skulle vi så kunne forvente at vinde? Dersom vi forventer at sejre, hvordan skal jeg så kunne beslutte mig for at dræbe disse respektable ældre, thi gør jeg det, mister jeg både denne verden og den næste. Dersom lykken skulle være med dem, så de vandt, så ville det blive umuligt at undgå at leve som tigger, men hvis vi vinder, så svarer det til at tabe, for hvilken glæde har vi af at sejre, når den pris, vi skal betale, er drab på slægt og venner? Det eneste, vi opnår, er at leve resten af livet i utrøstelig sorg. Krishna, jeg kan ikke finde ud af det. Jeg kan ikke tænke klart. Jeg er ikke mig selv. Jeg begriber ikke, hvorfor jeg er ude af stand til at skelne mellem Dharma og Adharma, mellem ret og uret.

Dine Ord har bragt mit Kshatriya blod i kog i protest, og det opildner mig til at kæmpe, men frygten for at blive alle disse ærværdige ældres banemand holder mig tilbage. Jeg er hjælpeløs. Det er Dig, der styrer denne stridsvogn og finder vej. Bliv også min Vejleder. Vis mig vejen. Materiel velstand interesserer mig ikke længere. Nu længes jeg udelukkende efter åndelig udvikling."

Fra det øjeblik blev Krishna hans Guru, og Arjuna blev discipel. Arjuna bad om at få denne mulighed og fik den. Arjuna's hjerte var opfyldt af selvished og uden styrke indtil det øjeblik, hvor han erkendte og accepterede, at han havde noget at lære. Den tapre helt var forduftet. Hans synspunkt var det stik modsatte af det, Krishna havde.

Hvis du omhyggeligt analyserer denne situation, vil du blive klar over, at det er selviskhed, der har skabt alle disse vanskeligheder. Krishna er fuld af Prema, og Arjuna er fuld af Bhrama (selvbedrag). Derfor led Arjuna, men han erkendte, at selviskhed blot fører til større forvirring og uvidenhed. Han overlod alle afgørelser til Krishna, og på den måde frelste han sig selv. Han sagde, at han blot var et redskab i Guds Hånd. Den gode discipels fortræffelighed består i, at han er i stand til at erkende egne fejl. Det er det første skridt på vejen til Visdom. Det er kun tåber, der tror, de ved alt, og som lider af den skæbnesvangre sygdom: indbildskhed.

[Top](#)

## Kapitel 3: Du er den evige Atma

Det er mere gavnligt for en discipel at finde egne fejl og ønske at fjerne dem, end det er at søge efter egne fortræffeligheder for at kunne juble over dem. Den discipel, der gør det, kan hurtigt gøre fremskridt. Han bliver ikke holdt tilbage af frygt eller bekymring. Han kan komme videre, og han stoler på Gud, som han har overladt alle sine byrder til. Han opnår en tilstand af mental uforstyrrelighed. Denne tilstand kendetegner den sande åndelige aspirant. Arjuna opnåede denne tilstand, og Krishna skænkede ham da (og dermed hele menneskeheden) den viden, der fører til det evige Liv.

Hvem var det, Githa'en blev forkyndt for? Giv dig tid til at tænke over det. Man malker ikke en ko for koens egen skyld, for køer drikker ikke deres egen mælk. Kalven Arjuna drak sig mæt. Krishna lever i evig Tilfredshed. Han mangler intet, og da slet ikke mælk. For hvis skyld malkede Krishna Upanishad'erne for at frembringe denne Githa? Krishna siger, at Han gjorde det for dem, der besidder Sudhee-jana, altså for dem, der har udviklet Su-dhee. Sudhee er en betegnelse for en intelligens, der er mildnet af godhed, og som er under kontrol af gode karakteregenskaber.

Og hvor var det, Githa'en blev forkyndt? Den blev forkyndt midt imellem to fjendtlige hære. Deri ser vi Githa'ens store betydning. På den ene side var Dharma's hær opmarcheret, og på den anden side stod Adharma's hær. På den ene side det gode, på den anden side det onde. Mennesket tiltrækkes af begge disse aspekter, og han bliver fortvivlet og græder, fordi han ikke kan finde ud af, hvilken vej han skal vælge. Herren forkynder Githa'en til alle, der lider sådanne trængsler. Han fylder dem med lys og indgyder dem mod. Tro ikke, at Arjuna's fortvivlelse og modløshed blot var hans eget personlige anliggende. Nej, det er et almenmenneskeligt problem.

Arjuna bad ikke Krishna om Preya'er, der er den tiltalende, verdslige magt, ære og rigdom. Han bad derimod om Sreya'er, der er den evige, fuldkomne lyksaligheds Herlighed. Arjuna sagde, "Mennesket kan ved hjælp af Karma, handlinger og bestræbelser, vinde Preya'er. Hvorfor skulle jeg bede Dig give mig det, jeg selv er i stand til at sikre mig? Så dum er jeg ikke. Skænk mig i stedet de Sreya'er, der ligger uden for min rækkevidde. Sreya'er er frugten af Nåden. De er ikke et resultat af Karma!" Arjuna hævdede sig op til Saranagathi's højder, til den fuldstændige overgivelse til Gud, til den tilstand, der kaldes Prapaththi.

Man kan sige meget om Saranagathi. Mennesket overgiver eller ofrer sin status og værdighed til andre mennesker for mangt og meget. Han gør det for at opnå ære, rigdom, besiddelser, magt, pragt og så videre. Det er dog sjældent, at han får mulighed for at overgive sig til Gud for Herrens egen skyld. Hvordan kan han, så længe han higer efter Aadheya'en og ikke efter Aadhaara'en, fremelske denne længsel? Han begærer genstanden og ikke Ham, der er genstandens Grundlag. Hvor længe kan en flygtig



genstand tilfredsstillende ham? Han ønsker gaven og ikke Giveren. Han attrår det skabte og ikke Skaberens. Han ønsker det, hånden giver, og ikke selve Hånden. Han jagter det ikke-eksisterende. Kan man forestille sig nogen genstand, der ikke har en forudgående årsag? Nej, hvis man kan, så kan det udelukkende være Gud, der jo er uden nogen årsag. Det er derfor ren og skær dumhed at ofre sig for handlingernes flygtige resultater og overgive sig til det, der er resultat af en årsag, i stedet for at overgive sig til selve Årsagen. Overgiv dig i stedet til selve Grundlaget, til Årsagen, til alt og alles Ophav, til Sarveswara. Det er sand Saranagathi.

Der findes tre former for Saranagathi: Thavaivaaham (jeg er Din), Mamaiva-thwam (Du er min) og Thwamevaaham (jeg er Dig). Den første bekræfter, "jeg er Din", den anden hævder, "Du er min", og den tredje erklærer, "Du og jeg er Een", "Du og jeg er den Samme". Hver af disse tilstande er trin på vejen opad, og det sidste trin er det allerhøjeste.

På det første trin, på trinnet Thav-eva-aham, er den hengivne totalt bundet, og Gud er fuldstændig Fri. Det svarer til forholdet mellem en kat og dens killing. Katten bærer killingen, hvorhen den vil. Killingen mjavrer blot og accepterer, hvad der end sker. Det er let for enhver at fremelske denne holdning af mildhed og føjelighed. På det andet trin, på trinnet Mama-eva-thwam, holder den hengivne Gud fast, og Gud er da i det omfang ufri! Surdas er et godt eksempel på dette forhold til Gud. Surdas sagde udfordrede til Krishna, "Krishna! Det kan være, at Du kan undslippe mit favntag, men Du kan ikke slippe ud af mit hjerte, hvor jeg holder Dig fangen!" Krishna samtykkede smilende, for "Mine hengivne holder Mig fast." Det kan Gud samtykke i, uden at Hans Selvrespekt på nogen måde derved bliver mindre. Den hengivne kan med sin Prema binde Gud. Det kan han med Bhakthi, der overvælder og overmander selvskhed. Når mennesket er opfyldt af denne Bhakthi, så velsigner Gud ham og giver ham alt, hvad han har brug for. Hans Nåde vil opfylde alle den hengivnes ønsker og behov. Husk her på det løfte, Gud har aflagt i Githa'en. "Yogakshemam Vahaamyaham [Bhagavad Githa 9:22]." Der betyder: "Jeg bærer alle hans byrder."

Med hensyn til det tredje trin, "Thwamevaaham Ithi Thridhaa," så kendetegner det forholdet Avibhaktha-bhakthi. Den uadskillelige form for Bhakthi. Den hengivne overgiver alt til Gud - også sig selv - for han føler, at han ikke kan lade være. Nu er hans overgivelse fuldbragt.

Oplevelsen af Thwamevaaham er knyttet til den advaitiske form for Saranagathi, der er baseret på den erkendelse, at alt dette (Idam) er Vaasudeva. Hverken mere eller mindre. Så længe Deha-bevidstheden, kropsbevidstheden, varer ved, så længe er Bhaktha'en tjeneren, og Gud er Herren. Bhaktha'en er en del, og Gud er Helheden, så længe Bhaktha'en oplever, at han er adskilt fra alle andre. Når han udvikler sig til den tilstand, hvor han overskrider kroppen samt jeg-hedens og min-hedens begrænsninger, så ophører disse forskelle. Bhaktha'en og Bhagavan er da Een og den Samme. Hanuman, der omtales i Ramayana'en, opnåede gennem Bhakthi denne tredje tilstand.

Det samme emne omtales i Githa'ens syvende Sloka i det andet kapitel. Her anvendes ordet Prapanna, og det viser, at Arjuna havde udviklet Bhakthi og derfor var kvalificeret. Arjuna havde desuden analyseret sine egne fejl og erkendt, at de var fejl. Han var desuden vågnet op fra den søvn, Thamas kan lignedes ved. Krishna påskønnede det, så snart det skete, og sagde, "Du bliver kaldt Gudakesa, fordi du er Jitha-nidra. Nidra, søvnen, er et kendetegn for Thamas. Hvordan er det så muligt for denne Thamas at overmande dig nu? Det er kun noget forbigående, og denne Thamas formår ikke at holde dig fast."



Arjuna havde ved egen bestræbelse opnået kontrol over sine sanser, og han bliver derfor kaldt Gudakesa. Krishna derimod kaldes Hrishikesa, og dette ord betegner Gud, der hersker over alle sanserne. Her på Kurukshetra's slagmark befinder de sig begge i samme stridsvogn, den ene som discipel, den anden som hans Lærer.

Hvad helt præcis er årsagen til al sorg? Det er tilknytning til kroppen, der medfører sorg. Denne sorg har dog to umiddelbare forløbere: tiltrækning og frastødning. De to forløbere skyldes, at intellektet anser visse ting og forhold for at være gavnlige og andre ting og forhold for at være skadelige. Det er selvbedrag at tro, at noget er gavnligt, og at andet er skadeligt, men alligevel bliver du tiltrukket af ting, der anses for at være gavnlige, og du begynder at hade de andre. På det højeste plan er disse modsætninger ikke til stede. Denne skelnen er meningsløs. Der findes ikke nogen anden. Hvordan skulle der så kunne være noget, der er godt, og noget, der er ondt. Maya, uvidenhed, får dig til at opleve denne dualisme, hvor der i virkeligheden kun er Enhed. Den uvidenhed, der forvoldte Arjuna sorg, besad denne kvalitet. Den fik ham til at opleve mangfoldighed, hvor der udelukkende er den Ene.

Al uvidenhed skyldes en manglende erkendelse af, at Thath og Thwam er identiske. (Ordet Thathwa, der betyder princip, indeholder denne berømte filosofiske læresætning). Dersom mennesket ikke når til erkendelse af denne sandhed, er han nødt til fortsat at tumle omkring i sorgens hav. Han er dog i stand til at blive fri af al sorg ved at erkende og leve denne sandhed. Alle mulige kvaksalvere anbefaler, benytter, publicerer og gentager helt mekanisk mange forskellige metoder til at opnå denne erkendelse. Disse metoder tager dog ikke hensyn til den egentlige årsag. De svarer til at ville behandle en mavepine ved at smøre salve på øjenlågene. Der er ingen sammenhæng mellem sygdommen og lægemidlet. Man er nødt til at lokalisere smerten, stille diagnosen og derefter vælge det lægemiddel, der kan fjerne smerten. Først da kan sygdommen helbredes. Narayana er den eneste lægelige ekspert, der er i stand til det, og Han stillede den rette diagnose for Arjuna's sygdom og valgte den rette behandling.

Det sår, der ikke kan heles ved den direkte udvendige anvendelse af lægemidler, er man nødt til at helbrede med lægemidler, der virker indefra. Krishna pirkede derfor til Arjuna med forskellige spørgsmål. Krishna spurgte, "Hvorfor græder du som en kryster? Er det fordi Bhishma, Drona og alle de andre snart skal dræbes? Nej! Du græder, fordi du føler, at de er 'dine' pårørende. Det er selvishhed, der får dig til at græde. Mennesker græder ikke for den afdødes skyld, men de græder, fordi de føler, at den døde er 'deres'. Har du ikke indtil i dag dræbt mange, der ikke var 'dine'? Du har aldrig fældet en eneste tåre for dem. I dag får dit selvbedrag dig til at græde, fordi du tror, at de mennesker, der er her foran dig, på en eller anden særlig måde tilhører dig. Når du sover, er du upåvirket af denne følelse af 'jeg-hed' og 'min-hed', og du er derfor ikke opmærksom på, hvad der sker med din krop og de kroppe, der tilhører dine 'pårørende', eller med dine ejendele. Når du er vågen, er du meget opmærksom på alle disse forhold. Ordet min er genitiv af jeg, og det følger derfor efter dette 'jeg'. Min kære ven, du er tåbelig. Din grundlæggende uvidenhed består i, at du identificerer dig med noget, der ikke er dig. Du identificerer dig med kroppen. Deha er An-atma, og du tror, den er Atma. Du vender op og ned på alt. Jeg er nødt til at give dig lægemidlet Jnana for at kurere denne A-jnana."

Således begyndte Krishna nu straks at give Arjuna den mest virkningsfulde medicin, nemlig Jnana. Det er udførligt beskrevet fra Sloka elleve i det andet kapitel. For alle, der studerer Githa'en, er denne Sloka en nøgle til Githa'en. Krishna fordømmer uden forbehold de to alvorlige betænkeligheder, der længe havde plaget Arjuna. Han siger således, at legemets tilintetgørelse ikke er ensbetydende med tilintetgørelse af Atma, og at Arjuna sørger over dem, der ikke er grund til at sørge over. Krishna sagde, "Prajna Vaadaam Scha Bhaashase [Bhagavad Githa 2:11]." Det betyder: "Du taler som en

vismand. Du siger, at noget er Dharma, og at andet er Adharma, som om du skulle være i stand til at skelne mellem dem."

Her skal du lægge mærke til følgende kendsgerning. Arjuna lider under to former for selvbedrag: den sædvanlige og en usædvanlig form for selvbedrag. Den sædvanlige form for selvbedrag består i at tro, at du er kroppen og fortæres af længsel efter den, fordi du tror, der er sket dig noget. Den usædvanlige form for selvbedrag består i at forkaste sin Dharma (i dette tilfælde en Kshatriya's Dharma), fordi man mener, den er Adharma. Krishna tilintetgør den første form for selvbedrag og fjerner den anden. Den første form for selvbedrag bliver behandlet fra Sloka tolv til og med Sloka tredive i det andet kapitel. Den anden form for selvbedrag er et specielt tilfælde, og Krishna forklarer i otte Sloka'er principperne i Swa-dharma. Swadharma er Herrens Dharma. Disse Sloka'er kaldes tilsammen for Dharmashtaka'er. Swadharma træl binder ikke, og den medfører ikke nye liv. Den kan føre til Frelse. Den skal dog udføres som Karmayoga, det vil sige uden nogen form for tilknytning til handlingens frugt. Mod slutningen af andet kapitel er der tillige en beskrivelse af den succesfulde aspirant, Sthithaprajna'en, der lever fast forankret i et helliggjort intellekt.

Krishna fortsatte Sin undervisning, idet Han sagde, "Arjuna! Tænk på, hvem du er, og hvad det er, du foreslår. Du påstår, at du ved alt, men du græder som en hjælpeløs kvinde. Du taler som en Pundit, men dine handlinger afslører dig som en dumrian. Når man hører dig tale, gætter man på, at du er en Jnani, men når man ser, hvordan du opfører dig, så ved man, at du er en Ajnani. Jeg væmmes ved dig - mildest talt! Hvis Jeg nu antager, at du er Pundit, så kan Jeg ikke få det til at hænge sammen med, at du nu græder, for en Pundit sørger hverken over livet eller døden. Hvis han sørger, er han ingen Pundit. En Pundit er i stand til at erkende den grundlæggende Sandhed. Det er udelukkende den, der kender den fysiske verdens hemmelighed, og den åndelige verdens mysterium, der kan kaldes Pundit. Hvordan skulle han da kunne græde over dem, der har en krop, eller over dem, der ikke længere har en krop? Uanset hvad der end sker, så vil han ikke miste sin indre fred.

Den, der lever i fuldstændig uvidenhed, og den, der lever i den højeste form for Visdom, vil begge leve uden at sørge over hverken de døde eller de levende. Græder du, fordi Bhishma's og Drona's kroppe vil gå til grunde, eller græder du, fordi deres Atma vil blive tilintetgjort? Siger du, at det er for kroppene? Udmærket! Hvad gavner dine tårer? Hvis de var gavnlige, så ville folk beholde deres afdødes legemer og igen vække dem til live med tårer. Det kan man ikke. Den afdødes legeme forbliver livløst, uanset om du skulle nedsænke det i Amritha. Hvorfor græde over det uundgåelige?

Det kan være, du siger, at du græder over Atma, over den indre, åndelige Kerne. Det vil blot afsløre en endnu større tåbelighed. Døden kan end ikke komme i nærheden af Atma. Atma er Evig, Selvforklarende og Hellig. Det er åbenbart, at du overhovedet ikke besidder nogen Atma-jnana.

Husk tillige, at det er Swadharma for en Kshatriya at kæmpe. Gør din pligt uden at tage andre hensyn. Du spørger, "Hvordan kan jeg dræbe Bhishma i krig?" Men husk nu på, at de alle er kommet her enten for at dræbe eller for at blive dræbt. Du dræber dem ikke i deres hjem. Det er klart, at det er A-dharma at dræbe dem i deres hjem, men hvordan kan det være imod Dharma her på slagmarken? Jeg er ked af, at du end ikke besidder den smule Viveka.

Så er det nok! Rejs dig og gør dig klar til kamp! Hvorfor lader du dig overmande af dette værdiløse ego? Det er Gud - og ikke dig, der er altings Årsag. Der er en højere Magt, der styrer alting. Erkend det, og gør, hvad Den vil.

Bhishma, Drona og alle de andre er kommet her som Kshatriya'er, som sande krigere, for at kæmpe. De græder ikke, som du. Læg mærke til det! De vil aldrig sørge eller trække sig tilbage. Arjuna! Glem ikke, at det nu er dig, der bliver prøvet. Lad mig endvidere fortælle dig, at Jeg altid har eksisteret, at Jeg altid har været til. Hvorfor? Det samme gælder for dig og for alle disse konger og prinser. Thath er Paramatma. Thwam er Jivatma. De var den Samme, de er den Samme, og de vil i al Evighed forblive den Samme. Leret var til stede før krukken blev skabt, det fortsætter som ler i krukken form, og det er stadig til stede, når krukken er ophørt med at eksistere. Det var, det er, og det forbliver ler."

Arjuna blev rystet i sin grundvold. Det vækkede ham af hans døs, og han så det hele i et nyt lys. Han sagde, "Det kan være, at Du er Gud, at Du er Udødelig. Det er ikke Dig, jeg græder for. Jeg græder over alle os andre. Vi kom i går, er her i dag og går bort i morgen. Hvad sker der med os? Vær venlig at fortælle mig det."

Her skal du være meget opmærksom på følgende forhold. Thath, der betegner Guddommen, er Nithyam, det vil sige, Den er Evig. Det er noget, alle accepterer, men Thwam, det enkelte individ, er ligeledes Gud (Asi). Det enkelte individ er derfor også Evigt, men det tager tid at forstå det, og det er vanskeligere at forstå. Derfor uddyber Krishna dette. Han siger, "Arjuna! Du lever også evigt, ganske som det Absolutte. Det enkelte individ er det Universelle, når vi ser bort fra det enkelte individs begrænsninger. Før smykket blev formet, var der udelukkende guld. Så længe smykket eksisterer, er det stadigvæk guld, og når smykket engang ikke længere er til, fortsætter guldet med at eksistere. På tilsvarende måde fortsætter Atma med at eksistere med eller uden en krop.

Selv om Atma er knyttet til kroppen, så er Atma hinsides alle former for påvirkninger fra Guna'er og fra forskellige former for Dharma. Det vil sige, at Atma er hinsides kvaliteter og kendetegn. Dit Jeg berøres ikke af de forandringer, kroppen gennemgår, efterhånden som du udvikler dig fra spædbarn til dreng, fra dreng til ung mand, fra ung mand til midaldrende og derpå til olding. Du er stadig den samme til trods for alt det. Det samme gælder for kroppen, når den går til grunde, vedbliver Atma med at eksistere. En sand helt vil derfor ikke sørge over den forandring, døden er." Krishna forkyndte det med så stor styrke, at hele stridsvognen rystede!

[Top](#)

## Kapitel 4: Atma er hinsides Glæde og Sorg

Arjuna var stadig plaget af tvivl. Han sagde, "O Herre, Du sagde, at kroppens forandringer er som den vågne tilstand, drømmetilstanden og den dybe søvntilstand, men vi glemmer da ikke vore oplevelser, når vi vågner fra den dybe søvn. Oplevelser af tidligere liv forsvinder fra hukommelsen på grund af den hændelse, vi benævner døden." Krishna svarede, at det ikke var muligt at genkalde alle oplevelser, men at det var muligt at huske nogle, og dette skyldes, at Atma bliver ved med at eksistere, skønt kroppen udskiftes. Arjuna var stadig plaget af tvivl. Han sagde, "O Herre, Du sagde, at kroppens forandringer er som den vågne tilstand, drømmetilstanden og den dybe søvntilstand, men vi glemmer da ikke vore oplevelser, når vi vågner fra den dybe søvn. Oplevelser af tidligere liv forsvinder fra hukommelsen på grund af den hændelse, vi benævner døden." Krishna svarede, at det ikke var muligt at genkalde alle oplevelser, men at det var muligt at huske nogle, og dette skyldes, at Atma bliver ved med at eksistere, skønt kroppen udskiftes.

Arjuna fremlagde nu et andet problem. Det er et problem, der også plager mange andre. Hertil siger Krishna, "Dheerasthathra Na Muhyathi [Bhagavad Githa 2:13]." Det betyder: "Dheera'en lader sig ikke vildlede af det." Han siger ikke, at Arjuna ikke skal lade sig vildlede af det. Det er Krishna's Hensigt at vejlede alle vankelmodige personer. Krishna fjerner al form for tvivl, så snart den dukker op. Han sagde, "Arjuna, når man gennemlever de tre tilstande, så lykkes det på en eller anden måde Buddhi at fastholde nogle forhold. Men også Buddhi går til grunde, når kroppen dør. Pludselig glemmer man alt. Hukommelse er resultat af Buddhi, ikke af Atma.

Lad os se på et eksempel. Du kan ikke med sikkerhed sige, hvor du befandt dig en bestemt dag for ti år siden. Alligevel var du i live den dag for ti år siden. Det kan der ikke være nogen tvivl om. Det drister dig ikke til at hævde, at du ikke var i live. Det forholder sig på samme måde med dit tidligere liv. Du husker ikke hvor og hvordan. Den vise bliver ikke vildledt eller oprørt af den form for tvivl.

Atma dør ikke, og kroppen bliver ikke ved med at leve. Bilder du dig ind, at dine modstanderes Atma'er glæder sig over, at du sørger over deres mulige undergang? Det er en forrykt tanke. Uanset hvad der end sker eller ikke sker, så oplever Atma hverken sorg eller glæde. Hold sanserne i ave. Der er ingen grund til frygt. Det er først, når sanserne kommer i forbindelse med objekter, at der opstår glæde og sorg, de to former for forvirring. Det er først, når du hører, at nogen bagtaler dig, at du bliver vred og såret. Det sker ikke, hvis du ikke hører noget. Årsagen til sorg og dens tvilling glæde er sansernes orientering mod objekterne.

Det svarer til varme og kulde. Når det er koldt om vinteren, længes du efter varme, og når det er rigtig varmt om sommeren, længes du efter køligere vejr. Det er præcis som kontakten mellem sanserne og objekterne. Så længe verden opleves, er det er ikke muligt at undgå kontakt med objekterne. Så længe du er belastet af tidligere liv, så længe er det ikke muligt at undgå sorg og glæde. Det er imidlertid muligt at lære den kunst, den disciplin, den hemmelighed, der gør det muligt at undgå dem, eller undgå at de bliver en byrde.

Hvad nytter det at vente med at gå i vandet, til der ingen bølger er? Der vil altid være bølger. Den kloge lærer at undgå at blive væltet omkuld af bølgerne, der kommer rullende, og han undgår at blive suget med ud, når bølgerne trækker sig tilbage. Det er imidlertid nødvendigt at gå i vandet. Arjuna, der er nogle, der undgår det, fordi de er for dovne til at lære kunsten. Ifør dig sjælsstyrkens rustning, Thithiksha, og du er beskyttet mod skæbnens anslag af lykke og ulykke.

Thithiksha består i at bevare din sindsligevægt, når du udsættes for dualiteternes verden, og i frimodigt at møde disse dualiteter. Det er den stærkes privilegium. Det er den modiges skat. Den svage vil svinge hid og did som påfuglefjer, der aldrig er i ro, og som hele tiden bevæger sig. De svinger frem og tilbage som et pendul, snart mod glæde, snart mod sorg.

Her er det nødvendigt at bruge lidt tid på at forstå et bestemt forhold. Sjælsstyrke er ikke det samme som tålmodighed. Thithiksha er ikke det samme som Sahana. Sahana betyder at affinde sig med noget, at tolerere og udholde noget, fordi der ikke er nogen anden udvej. Den åndelige disciplin består derimod i, at man ignorerer det, skønt man egentlig var i stand til at undgå det. Vejen til Frelse består i, at man bevarer sin sindsligevægt, samtidig med at man affinder sig med den ydre dualistiske verden. Den form for Sahana, der består i, at man med sin analytiske skelneevne i behold affinder sig med alt, vil medføre gode resultater.



(Viveka betyder skelneevne, og hermed menes evnen til at erkende, at den materielle verdens væsen er Aagamaapaayina, det vil sige, at den materielle verdens genstande og foreteelser er flygtige, at de 'kommer og går').

Det er normalt, at mennesket udelukkende søger lykke og glæde. Han opsøger under ingen omstændigheder ulykke og sorg! Han anser lykke og glæde for at være hans nære venner, og han har den klare opfattelse, at ulykke og sorg er hans fjender. Det er en stor fejltagelse. Når man lever lykkeligt, er risikoen for sorg stor. Man plages hele tiden af frygt for at miste denne lykke. Lidelse fremmer den analytiske evne. Lidelse fremmer skelneevnen og evnen til selvanalyse, for man frygter, at det kan blive endnu værre. Lidelse overvinder dovenskab og indbildskhed. Når man lever lykkeligt, glemmer man de pligter, man har i forhold til sig selv som menneske. Man udvikler selviskhed, og bliver offer for de synder, der følger af denne selviskhed. Sorg gør mennesket årvågent og påpasseligt.

Ulykke er derfor en sand ven. Lykke mindsker de gode handlingers opsamlede resultater og vækker de lavere drifter. Derfor er den i virkeligheden en fjende. Faktisk åbner ulykke dine øjne. Den vækker til eftertanke, og den sætter gang i din udvikling. Den giver dig tillige nye, værdifulde erfaringer. Lykke medfører, at de oplevelser, der forhærder mennesket og gør ham ufølsom, bliver sløret. Du skal derfor anse vanskeligheder og trængsler for at være dine venner. Du skal i det mindste ikke betragte dem som fjender. Det er imidlertid bedst at anse såvel lykke som ulykke for at være Guds Gaver. Det er den letteste vej til din Frelse.

Ukendskab til disse forhold er den grundlæggende uvidenhed. Den, der er så uvidende, er blind. Ulykke og lykke er som den blinde, der altid er nødt til at ledsages af en seende. Når du byder den blinde velkommen, må du nødvendigvis også byde den seende velkommen, for han ledsager altid den blinde. På tilsvarende vis er lykke og ulykke uadskillelige. Du kan ikke bare vælge den ene. Desuden sætter ulykke lykke i relief. Du føler lykke på baggrund af ulykke." Krishna forklarede Arjuna alt dette for at lære ham at indse, hvor betydningsløs den dualistiske verden er.

Arjuna fortsatte, "Madhava! Hvad gavner det at følge Dit Råd og udvikle den nødvendige Thithiksha? Måske er overbærenhed det eneste resultat. Der er ikke nogen fordel ved det, er der vel?" Krishna svarede, "Oh søn af Kunthi! Man er en sand helt, når man på ingen måde lader sig påvirke af de stormfulde bølger på livets hav, når man ikke mister den sindslige vægt, der er blevet en del af ens væsen, og når man regelmæssigt udøver sine åndelige øvelser, uanset hvad man bliver distraheret eller tiltrukket af. Den, der lever hinsides den materielle verdens evige dualisme, er viis. Ordet Dheera er en betegnelse for en sådan person.

Dhee henfører til Buddhi. Det er denne egenskab, der forvandler mennesket til Purusha, til det fuldkomne menneske. Det er ikke klæder eller overskæg, der kendetegner et sandt menneske. Når denne verdens dualiteter kasseres, fremstår det sande menneske. For at gøre dig fortjent til den status, skal du overvinde de indre fjender snarere end de ydre. Opgaven består i at overvinde de to fjender: glæde og sorg.

Nå, men du har måske også en anden tvivl? (Dit hjerte er en tvivlens hule). Du kan stadig finde på at spørge, hvad gavner det at sejre. Stol på Mig, når Jeg siger, at resultatet er det evige Liv. Verdslige ting og forhold formår ikke at skænke denne Lyksalighed. De kan ikke skænke dig den absolutte Lyksalighed. De kan ikke fylde dig med den fuldkomne Lyksalighed. Arjuna, når du er kommet hinsides glæde og sorg, lever du i den fulde, uafhængige og altomfattende Lyksalighed. Du er et sandt menneske, og du har derfor ikke behov for den sølle sejr over verdslige fjender. Du



fortjener det evige Livs Lyksalighed." Da Krishna havde sagt dette, begyndte Han at fortælle Arjuna om videnskaben om Atma og Anatma. Det er den disciplin, der lærer dig at skelne mellem disse to.

"En Atma-jnani er ikke bundet af resultaterne af Karma. Det er kun den, der udøver Karma uden at have udviklet den atmiske Bevidsthed, (det virkelige Selv, der er upåvirket af tanke, følelse og handling), der bliver bundet. En Jnani kan, ligesom den der har lært at svømme, roligt springe ud i det hav, der består af denne verdens aktiviteter. Hvis du ikke har lært at svømme, men alligevel springer ud i vandet, så vil du blive opslugt af bølgerne og omkomme."

Det forklarer, hvorfor Krishna underviste Arjuna i denne grundlæggende videnskab, Atmajnana. Det er ikke Atma, der dræber, og det er ikke Atma, der dør. De, der tror, at Atma dræber eller dør, er uvidende om Atma's sande Væsen. Arjuna's Atma dræber ikke, Bhishma's og Drona's Atma dør ikke, og Krishna's Atma tilskynder ikke. Det er alt sammen blot faser i den dualistiske verdens samspil af årsag og virkning. Atma kan hverken være resultat af eller årsag til nogen form for Karma. Atma er Nir-vikara, det vil sige, at Atma ikke er i stand til at undergå nogen forandring.

Krishna fortsatte, "Der findes seks forskellige former for forandring: fødsel, væren, vækst, forandring, nedbrydning og tilintetgørelse. De kaldes tilsammen Shad-vikara. Janma, fødsel, er det, der sker, når noget, der ikke tidligere har eksisteret, nu pludselig er til. Maranam, død, er det, der sker, når noget, der har været, ikke længere er til stede. Det er de organiske ting, der gennemgår denne Janma. Den sker ikke for uorganiske ting. Atma har ingen organer. Atma er derfor Nir-avayava. Når nu Atma ikke fødes, hvordan skulle Atma da kunne dø? Hvem er det, Atma dræber? Atma er Ufødt og Evig.

Ganske som et menneske aflægger gamle klæder og skifter til nye, således udskifter Dehi'en (den der bor i kroppen) den ene krop med en anden. Kroppen er for det enkelte menneske, hvad klæderne er for kroppen. Når du lærer Atma's sande Væsen at kende, vil du ikke længere lade dig overmande af sorg. Alle dine våben kan udelukkende skade den materielle krop. De kan ikke skade Atma, der er Uforanderlig. Erkend det, og gør dig fri af denne modløshed.

Det er en Kshatriya's fornemste opgave at beskytte Dharma og tilintetgøre Adharma. Tænk på, hvor heldig du er. På denne slagmark står du over for værdige modstandere såsom Bhishma og andre. Denne selv samme Bhishma kæmpede engang mod sin egen Guru, der var Brahmin, og som havde lært ham alle disse færdigheder. Denne Guru hed Parasurama, og Bhishma's pligt som Kshatriya var hovedårsagen til, at Bhishma kæmpede mod ham. Du er imidlertid nu som en anden kryster bange for at kæmpe mod disse vældige krigere. En Kshatriya gør sin pligt, når han kæmper for Dharma, uanset fjendens styrke. Det er vejen frem.

Ordet Kshatham betyder Dukham, og Dukham betyder sorg. En Kshatriya er derfor en betegnelse for den, der fjerner de levende væseners sorg. Det er meget sjældent, at mennesket får denne mulighed for at kæmpe for Dharma mod de adharmiske kræfter. Du er som Kshatriya blevet velsignet med mulighed for at deltage i denne Dharmayuddha. Tænk på de gode frugter, du vil gøre dig fortjent til ved at tjene denne verden, således som du nu er rede til. Dharmayuddha er betegnelsen for en krig, der har til formål at sikre Santhi og Soukhya (fred og velstand). Denne krig er en Dharmayuddha, og derfor vil Dharma sejre.

Kaurava'erne har begået enhver tænkelig synd, uretfærdighed og slet handling. De har

hånet de ældre, svigtet de retskafne, vanæret de kyske og ødelagt gode menneskers selvagtelse. Deres misgerninger er utallige. Nu er regnskabet's time kommet, og de skal nu drages til ansvar for alle deres ugerninger. Hvis du på dette tidspunkt opfører dig som en kryster, så bringer du vanære over dine forældre, dine brødre, ja over alle Kshatriya'er.

Du tror, det er syndigt at deltage i krig. Det er en stor misforståelse. Det er tværtimod syndigt ikke at udnytte denne mulighed for at udrydde de onde og i stedet forlænge de retskafnes lidelser. Hvis du netop nu opgiver din Dharma, så risikerer du at gå din undergang i møde. Hold fast i din Dharma, thi da kan synden ikke nå dig. Vær beslutsom. Lad dig ikke overmande af nogen af denne verdens dualiteter." Krishna har i otte Sloka'er i kapitel 2 fra Sloka 31 og fremefter gjort rede for begrebet Swadharmanishta.

Du skal være aktiv og samtidig bevare sindsligevægten, uanset om du møder lykke eller ulykke. Det er det, Krishna tilråder i Sloka 37. Vers 39 er et overgangsvers, for efter at have sagt "Esha Thebhihithaa Saamkhyā [Bhagavad Gīthā 2:39]" (Jeg har nu gjort rede for Saamkhyā argumenterne) siger Krishna, at Han nu vil undervise Arjuna i Yogabuddhi, Buddhiyoga, og Han beder Arjuna høre godt efter.

Når man med fuldstændig mental afklarethed er i stand til at forsage ønsket om at nyde frugten af sine handlinger, så opstår den tilstand, Krishna kalder Buddhiyogam. Man er nødt til at træne og helliggøre intellektet, for ellers er det umuligt at gøre sig fri af tilknytningen til handlingens frugt og fortsætte med at udføre sine handlinger som pligt eller tilegnelse. Det intellekt, der på den måde er blevet helliggjort, kaldes Yogabuddhi. Du skal fremelske denne Yogabuddhi og på den måde gøre dig fri af Karma's trældom. I virkeligheden er dit jeg, dit sande Jeg, hinsides Karma.

Du foreslår måske, at du i stedet for at udøve denne vanskelige disciplin, der består i at forsage frugten, hellere helt vil undgå at udøve Karma. Det er imidlertid ikke muligt. Nej! Karma er uundgåelig, og du er nødt til at udøve en eller anden form for Karma. Krishna siger i Gīthā's tredje kapitel, at man end ikke et eneste øjeblik kan leve uden at udøve Karma. "Nahi Kaschith Kshanamāpi [Bhagavad Gīthā 3:05]."

"Arjuna! Hver eneste Karyā (gerning) eller Karma (handling) har en begyndelse og en afslutning. Det er dog ikke tilfældet med Nishkaama Karma (handling uden nogen tilknytning). Det er forskellen mellem disse to former for Karma. Når du udøver Karma, og dit motiv er den fordel denne Karma medfører, så er du nødt til at affinde dig med det tab, den smerte, ja endog den afstraffelse, denne Karma medfører. Nishkaama Karma udfri dig derimod af alt dette.

Hvis du higer efter frugten af din Karma, så bliver du født igen og igen, fordi begæret holder dig fanget. Når du gør dig fri af begæret, så bliver du udfriet af denne cyklus. Når du praktiserer denne form for forsagelse, så slipper du ud af trældommen. Det er af afgørende betydning at holde sig til målet, og målet er Karma. Målet er ikke Karmaphala. Lad Mig fortælle dig, at begær efter frugten er et udtryk for Rajoguna, og det klæder dig ikke. Du foretrækker måske at undlade at udøve Karma, men det er blot et udtryk for Thamoguna, og den er endog værre end Rajoguna." Herren har givet os fire Bud. Det første Bud er et du-skal-bud, og de tre andre er du-skal-ikke-bud. Det første fordrer, at du udvikler styrke, og de tre andre bud påbyder, at du undgår svaghed.

Det er selvfølgelig ikke alene Arjuna, der fik disse råd. Hele menneskeheden har brug for dem. Arjuna er blot en repræsentant for menneskeheden. Alle, der studerer Gīthā'en, er nødt til at forstå, at Gīthā'en først og fremmest er til for alle åndeligt søgende.

Læg mærke til et andet faktum. Githa'en henvender sig ikke til fugle eller dyr eller til Deva'erne, de guddommelige væsener. Den henvender sig til mennesket. Mennesket udøver handlinger, fordi begær efter frugten tilskynder ham til disse handlinger. Dersom en handling ikke bærer frugt, så vil han ikke udføre handlingen. Mennesket vil have profit, fortjeneste, belønning og resultater. Det gælder dog ikke for dem, der tager Githa'en til sig for at blive fyldt af Guds sødmefyldte Budskab. Det er ikke alle, der higer efter denne nektar. Hvis du har denne længsel, så er det udtryk for, at du higer efter at leve i evig Lyksalighed og Frihed. Du er da nødt til at betale den pris, der består i at forsage frugten af dine handlinger og ofre alt ved Herrens Fødder.

Arjuna fremlagde nu et andet problem. Det er et problem, der også plager mange andre. Hertil siger Krishna, "Dheerasthathra Na Muhyathi [Bhagavad Githa 2:13]." Det betyder: "Dheera'en lader sig ikke vildlede af det." Han siger ikke, at Arjuna ikke skal lade sig vildlede af det. Det er Krishna's Hensigt at vejlede alle vankelmodige personer. Krishna fjerner al form for tvivl, så snart den dukker op. Han sagde, "Arjuna, når man gennemlever de tre tilstande, så lykkes det på en eller anden måde Buddhi at fastholde nogle forhold. Men også Buddhi går til grunde, når kroppen dør. Pludselig glemmer man alt. Hukommelse er resultat af Buddhi, ikke af Atma.

Lad os se på et eksempel. Du kan ikke med sikkerhed sige, hvor du befandt dig en bestemt dag for ti år siden. Alligevel var du i live den dag for ti år siden. Det kan der ikke være nogen tvivl om. Det drister dig ikke til at hævde, at du ikke var i live. Det forholder sig på samme måde med dit tidligere liv. Du husker ikke hvor og hvordan. Den vise bliver ikke vildledt eller oprørt af den form for tvivl.

Atma dør ikke, og kroppen bliver ikke ved med at leve. Bilder du dig ind, at dine modstanderes Atma'er glæder sig over, at du sørger over deres mulige undergang? Det er en forrykt tanke. Uanset hvad der end sker eller ikke sker, så oplever Atma hverken sorg eller glæde. Hold sanserne i ave. Der er ingen grund til frygt. Det er først, når sanserne kommer i forbindelse med objekter, at der opstår glæde og sorg, de to former for forvirring. Det er først, når du hører, at nogen bagtaler dig, at du bliver vred og såret. Det sker ikke, hvis du ikke hører noget. Årsagen til sorg og dens tvilling glæde er sansernes orientering mod objekterne.

Det svarer til varme og kulde. Når det er koldt om vinteren, længes du efter varme, og når det er rigtig varmt om sommeren, længes du efter køligere vejr. Det er præcis som kontakten mellem sanserne og objekterne. Så længe verden opleves, er det er ikke muligt at undgå kontakt med objekterne. Så længe du er belastet af tidligere liv, så længe er det ikke muligt at undgå sorg og glæde. Det er imidlertid muligt at lære den kunst, den disciplin, den hemmelighed, der gør det muligt at undgå dem, eller undgå at de bliver en byrde.

Hvad nytter det at vente med at gå i vandet, til der ingen bølger er? Der vil altid være bølger. Den kloge lærer at undgå at blive væltet omkuld af bølgerne, der kommer rullende, og han undgår at blive suget med ud, når bølgerne trækker sig tilbage. Det er imidlertid nødvendigt at gå i vandet. Arjuna, der er nogle, der undgår det, fordi de er for dovne til at lære kunsten. Ifør dig sjælsstyrkens rustning, Thithiksha, og du er beskyttet mod skæbnens anslag af lykke og ulykke.

Thithiksha består i at bevare din sindsligevægt, når du udsættes for dualiteternes verden, og i frimodigt at møde disse dualiteter. Det er den stærkes privilegium. Det er den modiges skat. Den svage vil svinge hid og did som påfuglefjer, der aldrig er i ro, og som hele tiden bevæger sig. De svinger frem og tilbage som et pendul, snart mod glæde, snart mod sorg.

Her er det nødvendigt at bruge lidt tid på at forstå et bestemt forhold. Sjælsstyrke er ikke det samme som tålmodighed. Thithiksha er ikke det samme som Sahana. Sahana betyder at affinde sig med noget, at tolerere og udholde noget, fordi der ikke er nogen anden udvej. Den åndelige disciplin består derimod i, at man ignorerer det, skønt man egentlig var i stand til at undgå det. Vejen til Frelse består i, at man bevarer sin sindsligevægt, samtidig med at man affinder sig med den ydre dualistiske verden. Den form for Sahana, der består i, at man med sin analytiske skelneevne i behold affinder sig med alt, vil medføre gode resultater.

(Viveka betyder skelneevne, og hermed menes evnen til at erkende, at den materielle verdens væsen er Aagamaapaayina, det vil sige, at den materielle verdens genstande og foreteelser er flygtige, at de 'kommer og går').

Det er normalt, at mennesket udelukkende søger lykke og glæde. Han opsøger under ingen omstændigheder ulykke og sorg! Han anser lykke og glæde for at være hans nære venner, og han har den klare opfattelse, at ulykke og sorg er hans fjender. Det er en stor fejltagelse. Når man lever lykkeligt, er risikoen for sorg stor. Man plages hele tiden af frygt for at miste denne lykke. Lidelse fremmer den analytiske evne. Lidelse fremmer skelneevnen og evnen til selvanalyse, for man frygter, at det kan blive endnu værre. Lidelse overvinder dovenskab og indbildskhed. Når man lever lykkeligt, glemmer man de pligter, man har i forhold til sig selv som menneske. Man udvikler selviskhed, og bliver offer for de synder, der følger af denne selviskhed. Sorg gør mennesket årvågent og påpasseligt.

Ulykke er derfor en sand ven. Lykke mindsker de gode handlingers opsamlede resultater og vækker de lavere drifter. Derfor er den i virkeligheden en fjende. Faktisk åbner ulykke dine øjne. Den vækker til eftertanke, og den sætter gang i din udvikling. Den giver dig tillige nye, værdifulde erfaringer. Lykke medfører, at de oplevelser, der forhærdner mennesket og gør ham ufølsom, bliver sløret. Du skal derfor anse vanskeligheder og trængsler for at være dine venner. Du skal i det mindste ikke betragte dem som fjender. Det er imidlertid bedst at anse såvel lykke som ulykke for at være Guds Gaver. Det er den letteste vej til din Frelse.

Ukendskab til disse forhold er den grundlæggende uvidenhed. Den, der er så uvidende, er blind. Ulykke og lykke er som den blinde, der altid er nødt til at ledsages af en seende. Når du byder den blinde velkommen, må du nødvendigvis også byde den seende velkommen, for han ledsager altid den blinde. På tilsvarende vis er lykke og ulykke uadskillelige. Du kan ikke bare vælge den ene. Desuden sætter ulykke lykke i relief. Du føler lykke på baggrund af ulykke." Krishna forklarede Arjuna alt dette for at lære ham at indse, hvor betydningsløs den dualistiske verden er.

Arjuna fortsatte, "Madhava! Hvad gavner det at følge Dit Råd og udvikle den nødvendige Thithiksha? Måske er overbærenhed det eneste resultat. Der er ikke nogen fordel ved det, er der vel?" Krishna svarede, "Oh søn af Kunthi! Man er en sand helt, når man på ingen måde lader sig påvirke af de stormfulde bølger på livets hav, når man ikke mister den sindsligevægt, der er blevet en del af ens væsen, og når man regelmæssigt udøver sine åndelige øvelser, uanset hvad man bliver distraheret eller tiltrukket af. Den, der lever hinsides den materielle verdens evige dualisme, er viis. Ordet Dheera er en betegnelse for en sådan person.

Dhee henfører til Buddhi. Det er denne egenskab, der forvandler mennesket til Purusha, til det fuldkomne menneske. Det er ikke klæder eller overskæg, der kendetegner et sandt menneske. Når denne verdens dualiteter kasseres, fremstår det sande menneske. For at gøre dig fortjent til den status, skal du overvinde de indre fjender



snarere end de ydre. Opgaven består i at overvinde de to fjender: glæde og sorg.

Nå, men du har måske også en anden tvivl? (Dit hjerte er en tvivlens hule). Du kan stadig finde på at spørge, hvad gavner det at sejre. Stol på Mig, når Jeg siger, at resultatet er det evige Liv. Verdslige ting og forhold formår ikke at skænke denne Lyksalighed. De kan ikke skænke dig den absolutte Lyksalighed. De kan ikke fylde dig med den fuldkomne Lyksalighed. Arjuna, når du er kommet hinsides glæde og sorg, lever du i den fulde, uafhængige og altomfattende Lyksalighed. Du er et sandt menneske, og du har derfor ikke behov for den sølle sejr over verdslige fjender. Du fortjener det evige Livs Lyksalighed." Da Krishna havde sagt dette, begyndte Han at fortælle Arjuna om videnskaben om Atma og Anatma. Det er den disciplin, der lærer dig at skelne mellem disse to.

"En Atma-jnani er ikke bundet af resultaterne af Karma. Det er kun den, der udøver Karma uden at have udviklet den atmiske Bevidsthed, (det virkelige Selv, der er upåvirket af tanke, følelse og handling), der bliver bundet. En Jnani kan, ligesom den der har lært at svømme, roligt springe ud i det hav, der består af denne verdens aktiviteter. Hvis du ikke har lært at svømme, men alligevel springer ud i vandet, så vil du blive opslugt af bølgerne og omkomme."

Det forklarer, hvorfor Krishna underviste Arjuna i denne grundlæggende videnskab, Atmajnana. Det er ikke Atma, der dræber, og det er ikke Atma, der dør. De, der tror, at Atma dræber eller dør, er uvidende om Atma's sande Væsen. Arjuna's Atma dræber ikke, Bhishma's og Drona's Atma dør ikke, og Krishna's Atma tilskynder ikke. Det er alt sammen blot faser i den dualistiske verdens samspil af årsag og virkning. Atma kan hverken være resultat af eller årsag til nogen form for Karma. Atma er Nir-vikara, det vil sige, at Atma ikke er i stand til at undergå nogen forandring.

Krishna fortsatte, "Der findes seks forskellige former for forandring: fødsel, væren, vækst, forandring, nedbrydning og tilintetgørelse. De kaldes tilsammen Shad-vikara. Janma, fødsel, er det, der sker, når noget, der ikke tidligere har eksisteret, nu pludselig er til. Maranam, død, er det, der sker, når noget, der har været, ikke længere er til stede. Det er de organiske ting, der gennemgår denne Janma. Den sker ikke for uorganiske ting. Atma har ingen organer. Atma er derfor Nir-avayava. Når nu Atma ikke fødes, hvordan skulle Atma da kunne dø? Hvem er det, Atma dræber? Atma er Ufødt og Evig.

Ganske som et menneske aflægger gamle klæder og skifter til nye, således udskifter Dehi'en (den der bor i kroppen) den ene krop med en anden. Kroppen er for det enkelte menneske, hvad klæderne er for kroppen. Når du lærer Atma's sande Væsen at kende, vil du ikke længere lade dig overmande af sorg. Alle dine våben kan udelukkende skade den materielle krop. De kan ikke skade Atma, der er Uforanderlig. Erkend det, og gør dig fri af denne modløshed.

Det er en Kshatriya's fornemste opgave at beskytte Dharma og tilintetgøre Adharma. Tænk på, hvor heldig du er. På denne slagmark står du over for værdige modstandere såsom Bhishma og andre. Denne selv samme Bhishma kæmpede engang mod sin egen Guru, der var Brahmin, og som havde lært ham alle disse færdigheder. Denne Guru hed Parasurama, og Bhishma's pligt som Kshatriya var hovedårsagen til, at Bhishma kæmpede mod ham. Du er imidlertid nu som en anden kryster bange for at kæmpe mod disse vældige krigere. En Kshatriya gør sin pligt, når han kæmper for Dharma, uanset fjendens styrke. Det er vejen frem.

Ordet Kshatham betyder Dukham, og Dukham betyder sorg. En Kshatriya er derfor en



betegnelse for den, der fjerner de levende væseners sorg. Det er meget sjældent, at mennesket får denne mulighed for at kæmpe for Dharma mod de adharmiske kræfter. Du er som Kshatriya blevet velsignet med mulighed for at deltage i denne Dharmayuddha. Tænk på de gode frugter, du vil gøre dig fortjent til ved at tjene denne verden, således som du nu er rede til. Dharmayuddha er betegnelsen for en krig, der har til formål at sikre Santhi og Soukhya (fred og velstand). Denne krig er en Dharmayuddha, og derfor vil Dharma sejre.

Kaurava'erne har begået enhver tænkelig synd, uretfærdighed og slet handling. De har hånet de ældre, svigtet de retskafne, vanæret de kyske og ødelagt gode menneskers selvagtelse. Deres misgerninger er utallige. Nu er regnskabets time kommet, og de skal nu drages til ansvar for alle deres ugerninger. Hvis du på dette tidspunkt opfører dig som en kryster, så bringer du vanære over dine forældre, dine brødre, ja over alle Kshatriya'er.

Du tror, det er syndigt at deltage i krig. Det er en stor misforståelse. Det er tværtimod syndigt ikke at udnytte denne mulighed for at udrydde de onde og i stedet forlænge de retskafnes lidelser. Hvis du netop nu opgiver din Dharma, så risikerer du at gå din undergang i møde. Hold fast i din Dharma, thi da kan synden ikke nå dig. Vær beslutsom. Lad dig ikke overmande af nogen af denne verdens dualiteter." Krishna har i otte Sloka'er i kapitel 2 fra Sloka 31 og fremefter gjort rede for begrebet Swadharmanishta.

Du skal være aktiv og samtidig bevare sindsligevægten, uanset om du møder lykke eller ulykke. Det er det, Krishna tilråder i Sloka 37. Vers 39 er et overgangsvers, for efter at have sagt "Esha Thebhihithaa Saamkhya [Bhagavad Githa 2:39]" (Jeg har nu gjort rede for Saamkhya argumenterne) siger Krishna, at Han nu vil undervise Arjuna i Yogabuddhi, Buddhiyoga, og Han beder Arjuna høre godt efter.

Når man med fuldstændig mental afklarethed er i stand til at forsage ønsket om at nyde frugten af sine handlinger, så opstår den tilstand, Krishna kalder Buddhiyogam. Man er nødt til at træne og helliggøre intellektet, for ellers er det umuligt at gøre sig fri af tilknytningen til handlingens frugt og fortsætte med at udføre sine handlinger som pligt eller tilegnelse. Det intellekt, der på den måde er blevet helliggjort, kaldes Yogabuddhi. Du skal fremelske denne Yogabuddhi og på den måde gøre dig fri af Karma's trældom. I virkeligheden er dit jeg, dit sande Jeg, hinsides Karma.

Du foreslår måske, at du i stedet for at udøve denne vanskelige disciplin, der består i at forsage frugten, hellere helt vil undgå at udøve Karma. Det er imidlertid ikke muligt. Nej! Karma er uundgåelig, og du er nødt til at udøve en eller anden form for Karma. Krishna siger i Githa'ens tredje kapitel, at man end ikke et eneste øjeblik kan leve uden at udøve Karma. "Nahi Kaschith Kshanamapi [Bhagavad Githa 3:05]."

"Arjuna! Hver eneste Karya (gerning) eller Karma (handling) har en begyndelse og en afslutning. Det er dog ikke tilfældet med Nishkaama Karma (handling uden nogen tilknytning). Det er forskellen mellem disse to former for Karma. Når du udøver Karma, og dit motiv er den fordel denne Karma medfører, så er du nødt til at affinde dig med det tab, den smerte, ja endog den afstraffelse, denne Karma medfører. Nishkaama Karma udfri dig derimod af alt dette.

Hvis du higer efter frugten af din Karma, så bliver du født igen og igen, fordi begæret holder dig fanget. Når du gør dig fri af begæret, så bliver du udfriet af denne cyklus. Når du praktiserer denne form for forsagelse, så slipper du ud af trældommen. Det er af afgørende betydning at holde sig til målet, og målet er Karma. Målet er ikke

Karmaphala. Lad Mig fortælle dig, at begær efter frugten er et udtryk for Rajoguna, og det klæder dig ikke. Du foretrækker måske at undlade at udøve Karma, men det er blot et udtryk for Thamoguna, og den er endog værre end Rajoguna." Herren har givet os fire Bud. Det første Bud er et du-skal-bud, og de tre andre er du-skal-ikke-bud. Det første fordrer, at du udvikler styrke, og de tre andre bud påbyder, at du undgår svaghed.

Det er selvfølgelig ikke alene Arjuna, der fik disse råd. Hele menneskeheden har brug for dem. Arjuna er blot en repræsentant for menneskeheden. Alle, der studerer Githa'en, er nødt til at forstå, at Githa'en først og fremmest er til for alle åndeligt søgende.

Læg mærke til et andet faktum. Githa'en henvender sig ikke til fugle eller dyr eller til Deva'erne, de guddommelige væsener. Den henvender sig til mennesket. Mennesket udøver handlinger, fordi begær efter frugten tilskynder ham til disse handlinger. Dersom en handling ikke bærer frugt, så vil han ikke udføre handlingen. Mennesket vil have profit, fortjeneste, belønning og resultater. Det gælder dog ikke for dem, der tager Githa'en til sig for at blive fyldt af Guds sødmefyldte Budskab. Det er ikke alle, der higer efter denne nektar. Hvis du har denne længsel, så er det udtryk for, at du higer efter at leve i evig Lyksalighed og Frihed. Du er da nødt til at betale den pris, der består i at forsage frugten af dine handlinger og ofre alt ved Herrens Fødder.

[Top](#)

## Kapitel 5: En Sthithaprajna's Kendetegn

Hvis du retter opmærksomheden mod frugten af dine handlinger, så bliver du bekymret, frygtsom og rastløs. Nu kan følgende spørgsmål dukke op: Hvis man er nødt til at forsage frugten, hvordan kan man da leve?" Men hvorfor dog denne tvivl, denne nervøsitet? Ham, der har erklæret "Yogakshemam Vahaamyaham [Bhagavad Githa 9:22]", vil helt bestemt tage vare på alt. Han vil sørge for det fornødne. Det eneste, du skal tage stilling til, er, hvad der er vigtigst: at leve et lykkeligt liv eller at blive udfriet fra denne cyklus af liv og død. Et lykkeligt liv er kun kortvarigt, hvorimod Frelsens Lyksalighed er Evig og Urokkelig.

Mange kommentatorer har funderet over dette problem og skrevet forskelligt om det. Der er mange, der har sagt, at det tilrådes at forsage frugten, Phala'en. Det påstår de, fordi de hævder, at den, der handler, ikke har nogen adkomst eller ret til at begære frugten.

Det er en stor fejl. Herren har i Githa'en erklæret, "Nægt at tage imod frugten (Maa Phaleshu) [Bhagavad Githa 2:47]." Det vil med andre ord sige, dine handlinger medfører frugter, men du skal undlade at begære frugterne eller undgå at lade frugterne være motivet til handlingerne. Hvis det havde været Krishna's Hensigt at fortælle, at den, der handler, ikke har nogen ret til frugten, så ville Han have sagt, "Der er ingen frugt." "Na Phaleshu." Na betyder ingen. Hvis du derfor undlader at udøve Karma, så overtræder du Herrens Bud, og det er en alvorlig fejl.

Når nu mennesket har ret til at udøve Karma, så har han også ret til frugten. Ingen kan benægte det, eller nægte ham denne ret, men den, der handler, kan af egen fri vilje selv beslutte, at han ikke vil lade sig påvirke af resultatet, uanset om det er gunstigt eller ugunstigt. Githa'en fortæller hvordan: Vær aktiv, men giv afkald på frugten. Dit begær efter frugten er tegn på Rajoguna. Det er udtryk for Thamoguna at undlade at være aktiv, fordi du ikke har nogen glæde af frugten. Det er udtryk for Sathwaguna, når man derimod, vel vidende at aktiviteten medfører et resultat, alligevel er aktiv og vælger

ikke at knytte sig til eller bekymre sig om handlingens resultat.

En Karmayogi, der kender hemmeligheden om Karma kombineret med Phalathyaga, skal besidde Samabuddhi mere end Sangabuddhi. Sangabuddhi medfører tilknytninger og uheldige forbindelser. "Denne Karma er min, og resultaterne af den skyldes min indsats. Det er mig, der har ret til frugten." Den slags tanker fører til trældom. Krishna tilråder dig at hæve dig op over denne Sangabuddhi. Han erklærer, at Samathwam er den sande form for Yoga . (Samathwam Yogamuchyathe [Bhagavad Githa 2:48]).

Krishna har i kapitel 2 generelt gjort rede for fire hovedemner. Han har fortalt om Saranagathi, om Sankhya, om Yoga og om Sthithaprajna'ens egenskaber. Vi har allerede beskæftiget os med de tre første. Lad os nu rette opmærksomheden mod den fjerde.

Da Arjuna udspurgte Krishna, fortalte Krishna om de egenskaber, der kendetegner en Sthithaprajna, og om Sthithaprajna'ens væsen. Arjuna sagde bønfoldende, "Oh Kesava!", og Krishna smilede, da Arjuna anvendte denne tiltaleform, for Han var nu klar over, at Arjuna havde erkendt Hans Herlighed. Du spørger, hvordan det skal forstås? Ved du, hvad Kesava betyder? Det betyder Den, der er Brahma, Vishnu og Siva. Den, der er Trimurthi. Arjuna havde ved Krishna's Nåde udviklet denne erkendelse.

Da Arjuna bad Kesava fortælle, hvad der er Sthithaprajna'ens sande kendetegn, svarede Krishna, "Partha! Han er hinsides alle ønsker og begær. Han er udelukkende og fuldt og helt forankret i den atmiske Viden og Bevidsthed."

Nu er der i den henseende to forskellige fremgangsmåder. Den ene består i at afvise alle de tilskyndelser til begær, der måtte opstå i sindet. Det er den negative metode. Den anden metode, den positive, består i at fylde sindet med evig Fryd og Glæde. Den negative metode består i at fjerne ondskabens spirer fra sindet. Den positive metode består i at fremelske afgrøden, hengivenhed til Gud, i det rensede sind. Den positive metode består i at fremelske den afgrøde, du har behov for, og den negative metode består i at fjerne ukrudtet. Ukrudtet er de glæder, sanserne opnår fra den materielle verden. Afgrøden er hengivenhed til Gud. Sindet er en samling ønsker og begær, og dersom disse ikke rykkes op med rode, er det umuligt at tilintetgøre sindet, der er en stor hindring for åndelig udvikling. Dersom du en efter en fjerner de tråde, sindet består af, hvad bliver der da tilbage af det klæde, sindet kan lignedes ved? Intet! Sindet består af kæde og skud i form af ønsker og begær. Sthithaprajna tilstanden opstår, når sindet svinder ind til ingenting.

Det første, der skal overvindes, er derfor begærets dæmon, Kama. Det er ikke nødvendigt at starte en stor krig mod Kama for at nå det mål. Det er også unødvendigt at tale blidt og kærligt til Kama for at overtale Kama til at forsvinde. Begær vil hverken forsvinde af frygt for det første, eller fordi begær ynder det andet. Begær er noget materielt. De tilhører kategorien af ting, der kan 'opleves'. Sthithaprajna'en gør sig fri af sine bindinger, når han bliver klar over, at "Jeg er den, der oplever alt dette - ikke det, der opleves". På den måde overvinder han begæret. Du er derfor nødt til nøje at iagttage sindets adfærd 'udefra'. Lad dig ikke rive med af det. Det er det, der er meningen med denne åndelige disciplin.

Sindets virkemåde kan lignedes ved en kraftig elektrisk strøm. Den er man nødt til iagttage på afstand og untlade at komme nær eller berøre. Hvis du kommer i berøring med den, brænder du op. Tilsvarende bevirker kontakt med og tilknytning til sindet, at det får mulighed for at ødelægge dig. Jo længere du er væk fra det, desto bedre. På behændig vis er du nødt til anvende det bedst muligt til gavn for din egen velfærd.

Den Lyksalighed, Sthithaprajna'en lever i, stammer ikke fra den ydre verdens ting og foreteelser. Dem har han intet behov for. Ananda er til stede i alle og enhver. De, der har fremelsket ren Bevidsthed, oplever den højeste Lyksalighed i erkendelsen af deres egen Virkelighed, Atma. Denne Fryd er Swasampaadyam (den er så at sige noget, man selv har gjort sig fortjent til). Den er den enkeltes personlige oplevelse, og den efterlader ingen tvivl.

Arjuna var uvidende om disse forhold, og derfor var Krishna nødt til at forklare ham disse sammenhænge. Det gjorde Krishna på en let forståelig måde i Sloka'erne 56, 57 og 58. Man kan opleve glæde eller sorg i tre forskellige former. De kaldes: Aadhyaathmika, Aadibhouthika og Aadidaivika. Det er alment kendt, at synd fører til lidelse, og at gode gerninger resulterer i glæde. Man bliver derfor rådet til udelukkende at udøve gode gerninger og at undgå at synde. En Sthithaprajna derimod oplever hverken sorgens smerte eller glædens rus. Han bliver ikke frastødt af den ene eller tiltrukket af den anden. Han vil ikke trække sig tilbage fra smerte, og han higer ikke efter glæde. Det er udelukkende dem, der er uvidende om Atma, der vil juble af glæde eller knuges af sorg.

Sthithaprajna'en vil uophørligt være beskæftiget med Manana. Det vil sige, han vil bruge al sin tid til kontemplation på Gud eller ihukommelse af Gud. Han bliver kaldt Muni. Hans intellekt er opfyldt af stilhed og ro, fordi sanserne ikke plager det. Her er der noget, du skal være opmærksom på. Det er af afgørende betydning for udøvelse af Sadhana, at man overvinder sanserne, men det er dog ikke alt. Man opnår ikke den fuldkomne Fuldbyrkelse, så længe sindet tiltrækkes af den materielle verden. Det er derfor, Krishna siger, "Arjuna! Bring sanserne under kontrol, thi da har du intet at frygte, for da bliver sindet som en slange, der har fået trukket gifttænderne ud." Der er dog stadig fare for, at tanker og impulser atter vil rive dig med ud i den materielle verden. Begær kender ingen grænser. De er umættelige.

Samtidig med at du udvikler sansekontrol, skal du tillige udvikle kontrol over sindet. Det er Sthithaprajna'ens kendetegn. Hvis man ikke har opnået herredømme over disse to områder, er man i stedet Gathaprajna (et menneske der lever i uvidenhed, og ikke et menneske der er fast forankret i Visdom). Hvad sker der med Gathaprajna'en? Han går sin undergang i møde.

Sthithaprajna'en søger opad mod en højere tilstand. Det er tilstrækkeligt at overvinde sindet. Når det er lykkedes, er der ingen grund til at overvinde de ydre sanser. Når sindet ikke har nogen bindinger til sanseobjekterne, så har sanserne ikke noget at klynge sig fast i. De går da til grunde af mangel på føde. Såvel kærlighed som had dør da af sult. Bindingerne til den objektive verden bliver skåret over, skønt sanserne stadig kan blive påvirket af den. Hvordan skulle noget som helst i denne verden kunne medføre glæde eller sorg for den, der er blevet velsignet med atmisk Bevidsthed?

Ganske som stjernerne forsvinder af syne, når Solen står op, således forsvinder også sorg, uro og uvidenhed, når Jnana gryer, når Visdommens Sol står op.

Mennesket besidder tre vigtige redskaber: intellektet, sindet og sanserne. Når disse tre arbejder harmonisk sammen, så lever man enten helt opslugt af den materielle verden, eller man lever i Frihed i den atmiske Visdom. Krishna forudså, at Arjuna ville ønske at finde ud af, hvad der ville ske, når disse redskaber arbejdede sammen på forskellig vis. Derfor forklarede Han det for Arjuna. Han sagde, "Arjuna. Når sindet samarbejder med sanserne, rives du med af den strøm, der kaldes Samsara. Når sindet derimod underordner sig intellektet, opnår du atmisk Visdom. Den ene vej fører til Samsara-praapthi, og den anden fører til Atma-praapthi. Det skal være intellektet, der træffer



beslutningerne. Derefter skal sindet føre beslutningerne ud i livet. Det er den korrekte fremgangsmåde."

Du er nødt til fuldstændigt at tilintetgøre Indriya'erne, sanserne. Det er Sthithaprajna'ens adelsmærke. Så når alle andre sover, er Sthithaprajna'en lysvågen, og når alle andre er vågne, sover Sthithaprajna'en. Dette betyder i bogstavelig forstand, at det, der er nat for den ene, er dag for den anden. Men det er absurd. Det ville betyde, at en Sthithaprajna er en person, der sover om dagen, og som er vågen om natten.

Udsagnet har imidlertid en langt dybere mening. Almindelige mennesker retter deres opmærksomhed mod sansemæssige forhold. Sanserne er et produkt af denne verden. At være vågen betyder derfor for almindelig mennesker at være optaget af verdslige forhold. Den slags forhold bekymrer Sthithaprajna'en sig imidlertid ikke om, og man kan derfor sige, at han sover. Hvad betyder søvn? Søvn er den lykke, der opstår, fordi sanserne er uvirksomme. Og når man er vågen? Ja, så giver man efter for sanserne. Man tækkes dem. Når almindelige mennesker derfor forfølger sanser og deres begær, så sover Sthithaprajna'en. Man kan også udtrykke det på en anden måde. Når du glemmer Atma-sthithi, opsluges du af Deha-sthithi. Du falder fra den atmiske Bevidsthedstilstand og havner i kropsbevidsthedstilstanden.

Det er det, der sker for almindelige mennesker. De sover i den atmiske Bevidsthedstilstand, og når de vågner, er de i Deha-sthithi. For Sthithaprajna'en forholder det sig anderledes. Han sover i kropsbevidsthedstilstanden, men han er vågen i den atmiske Bevidsthedstilstand. Han vil end ikke ved en fejltagelse vågne op i sansernes verden, der jo er den verden, i hvilken almindelige mennesker er mest årvågne og bevidste. Det er den dybere mening i dette udsagn, og den er ganske forskellig fra den bogstavelige mening, der jo klassificerer tyve, vægttere og andre som Sthithaprajna'er, fordi de er vågne om natten og sover om dagen. Det er udelukkende dem, der har fjernet begærenes spor, og som nu blot er blevet redskaber, der kan opnå Santhi. Krishna afslutter Sin beskrivelse af Sthithaprajna tilstanden med at redegøre for vigtigheden af 'Kaama Naa Thyaga', for vigtigheden af at forsvare alle begær.

Madhava underviste i Sankhya Yoga i Githa'ens andet kapitel. Hans Undervisning hjælper alle, der ude på livets slagmark er overmandet af bekymring og sorg. De er desorienterede, fordi de føler kærlighed til noget, men samtidig er de fulde af forvirring, og de aner ikke, hvad de skal gøre, hvilken vej de skal følge. De øvrige kapitler kan betragtes som kommentarer til dette kapitel. "Arjuna! Forbered dig på at gøre dig fri af sindet, på at blive forenet med dit eget Selv. Træk sindet tilbage fra de fem elementers kvaliteter: fra Sabda, Sparsa, Rupa, Rasa og Gandha. Da bliver du Sthithaprajna," sagde Krishna. I dette kapitel (i Sloka elleve til tredive) har Krishna i let forståelige vendinger gjort rede for begrebet Atma-thathwa.

Derefter fra Sloka 39 til 75 redegjorde Krishna for Dharma Karma. Han forklarede den Dharma Karma, der er nødvendig for at nå Gud. Denne forståelse er baseret på Karma Yoga, der igen er en del af den allerede ordinerede Samatha-buddhi.

[Top](#)

## Kapitel 6: Karma og Dharma

I 17 vers fra vers 56 til og med vers 72 i det andet kapitel beskrev Krishna Sthithaprajna'ens kendetegn og denne tilstands fortræffeligheder. Han talte om vigtigheden af Karma efter at have sagt, at det var Ham, der som middel til opnåelse af



Frelse havde foreskrevet Jnana-yoga for tilhængere af Sankhya og Karma-yoga for Yogi'er.

Alle er nødt til at bøje sig for naturens krav og udøve Karma. Det er uundgåeligt. Derfor sagde Krishna, "Udøv Karthavya-karma, der er den Karma, der er din simple pligt. Det er bedre at udøve Karma, end det er ikke at gøre det. Hvis du afstår fra at udøve Karma, bliver det svært at leve - nej, det bliver umuligt.

Yajna er betegnelsen for den form for Karma, hvis frugter ikke binder. Alle andre former skaber bindinger. Arjuna, du skal derfor gøre dig fri af alle tilknytninger og udføre enhver handling, som var den en Yajna, som var den en offerhandling til Herren." Krishna forklarede Arjuna, hvad der er kilderne til Karma. Han fortalte om de rødder, hvor tilskyndelsen til Karma spirer og gror. Krishna forklarede det så klart, at Arjuna blev dybt bevæget og forvandlet. "Veda'erne udstrålede fra Gud. Karma kom fra Veda'erne. Yajna er et resultat af Karma, og Yajna resulterede i regn. Denne regn frembragte føde. Fra føden opstod alle levende væsener. Det er denne cyklus, du er nødt til at acceptere og ære.

Arjuna, tænk lige over, at Jeg ikke har behov for at udøve nogen form for Karma. Nej, ikke nogen steder i nogen af de tre verdener. Der er intet, der tvinger Mig til det, men alligevel udøver Jeg uophørligt Karma. Tænk over det. Dersom Jeg undlod at udøve Karma, ville verden ophøre med at eksistere. Stol fuldt og fast på Atma, overgiv derefter alle dine handlinger til Mig og kæmp uden at længes efter frugten samt uden nogen form for selvished og stolthed," sagde Krishna.

Hvis skabelsens hjul skal rotere støt og roligt, så er alle nødt til at fortsætte med at udøve Karma. Uanset hvem du er, så kan du ikke komme uden om denne forpligtelse. Selv den, der har opnået den højeste form for Jnana, er nødt til at følge denne regel. Det er også Karma at spise, at drikke og at trække vejret. Er der nogen, der kan leve uden disse aktiviteter?

Du har gavn af denne verden og samfundet, og derfor har du pligt til at bruge noget af dine kræfter på dem. Denne Brahmaanda, denne Viswa, er i virkeligheden en stor virksomhed, og ethvert menneske er en del af denne organisation. Hvert eneste medlem har fået tildelt en opgave, der stemmer overens med vedkommendes natur, og hvert medlem er nødt til at opnå fuldbyrdelse ved at udføre sin bestemte opgave. Uanset hvilket arbejde, man har fået tildelt, så skal man udføre det som en offergave til Gud. Der er intet i Universet, der ikke er med i dette store, fælles arbejde. Dersom for eksempel planter og insekter, sten og stubbe, blæst og regn samt varme og kulde ikke 'arbejder' efter planen, så kan verden ikke bestå. Solen og Månen følger deres rutiner, og blæsten og ilden er nødt til at udføre deres pligter uden tøven. Dersom Jorden og Solen nægtede at udføre de opgaver, de er blevet pålagt, hvad ville der da ske med denne verden? Der er derfor ingen, der lever i en krop uden at udøve Karma. Livets hjul vil kun bevæge sig hurtigt og jævnt fremadskridende, når alle uden at svigte omhyggeligt udfører deres opgaver.

Det kan være, det undrer dig at høre, at Jnani'er stadig skal udøve Karma. Denne oplysning bekymrer mange andre end dig. Ser du, menneskene søger normalt at leve op til de idealer, der kommer til udtryk i den adfærd, højere udviklede mennesker viser. Deres handlinger danner grundlaget for alle andres Dharma. Dersom nu Jnani'er blot sad med hænderne i skødet, hvordan skulle så almindelige dødelige kunne opnå Frelse? De ville da ikke have nogen vejledere, og de ville gå til grunde ved at følge de sanssemæssige glæders let tilgængelige veje. De vise har pligt til at styrke og nære den rette adfærd samt praktisere denne adfærd, så andre mennesker føler sig tiltrukket af

deres eksempel, fordi de håber at kunne blive lige så tilfredse og lykkelige. Den vise er nødt til at være aktiv og vise et godt eksempel for at andre kan føle sig tilskyndet til at følge deres eksempel.

"Arjuna! Prøv engang at tænke over følgende forhold. Hvad er din temperatur lige nu? Den er nok omkring 37 grader Celsius. Hvorfor har kroppen denne temperatur? Det har den, fordi Solen, der befinder sig langt borte, udholder en temperatur, der er mange millioner gange varmere end den temperatur, din krop har. Er du enig? Dersom nu Solen ikke længere vil finde sig i al den varme og bliver køligere, hvad tror du så, der vil ske med menneskeheden? Og hvad vil der ske, hvis jeg undlader at udøve Karma, denne omfattende Viswa Karma, der sker overalt i Universet? Tænk, hvad der ville ske. Det er derfor, jeg udøver Karma. Husk det! Jeg får imidlertid ikke noget ud af det. Jeg opnår ikke noget ved det.

Næsten alle i hele verden er bundet af Karma-loven, men menneskene lever i så stor uvidenhed, at de ikke kender deres eget moralske og intellektuelle stade. De er uvidende om Karma's hemmeligheder. Det er derfor udelukkende de højtudviklede eksempel, der kan inspirere og frelse dem. Jnani'en er derfor nødt til at være aktiv. Han er nødt til at fjerne almindelige menneskers dørskhed og selvbedrag. Derfor er alle nødt til ganske nøje at overholde reglen om at udøve Karma."

Bliver en flyvemaskine oppe i luften? Vil den ikke have noget at gøre med jorden neden under sig? De, der har gjort sig fortjent til at komme til at flyve med den, kan ikke selv flyve op til den og stige om bord. For at lade dem komme om bord, er den derfor nødt til at lande der, hvor de efter forudgående aftale er forsamlede, og derefter flyve højt op i luften med dem. På tilsvarende vis kommer Jnani'en, der ikke har noget behov for at udøve Karma, ned i Karma's område for at hjælpe dem, der ellers ikke på rette måde ville udnytte deres evner. Selv berømtheder som for eksempel Janaka udøvede Dharma Karma med det formål. Aswapathi gjorde det samme for at frelse de øvrige fra lediggang eller synd.

I forbindelse med et andet af Arjuna's spørgsmål sagde Krishna, "Kama er roden til alt ondt." Krishna redegjorde for Kama's væsen, for årsagen til Kama, og Han fortalte, hvordan man bliver kureret for denne Kama. "Den, der er trælbundet af Deha-atma Buddhi (det vil sige den falske forestilling, at han blot er denne krop og intet andet), kan aldrig gøre sig håb om at overvinde Kama. Du er nødt til at fremelske Brahma-atma Buddhi (den Bevidsthed, at du udelukkende er Brahma og intet mindre) for at sikre dig sejren. Du skal ofre alle dine handlinger til Gud. Du skal opleve hele Universet som værende Vishnu's Form, den universelt Transcendente."

I dette kapitel er tre vigtige emner blevet afklaret. For det første er alle nødt til at udøve Karma, thi sker det ikke, vil verden ophøre med at eksistere. For det andet er den Karma, der udøves af højtudviklede, et eksempel til efterfølgelse for alle andre. For det tredje er næsten alle i denne verden forpligtede til at udøve Karma.

Det var Krishna's Nåde, der satte Arjuna i stand til at forstå denne lære. Det var dog ikke nok, og derfor forklarede Krishna tillige, at Jnana er frugten af og det endelige mål for Karma. Jnana er den skat, mennesket får som resultat af sine bestræbelser for at opnå sindets renhed og for at vinde Guds Nåde. Jnana medfører ikke blot Ananda, men Jnana er selveste kilden til denne Ananda. Derfor indviede Krishna Arjuna i Jnanamarga, i vejen til Jnana.

Dette emne bliver behandlet helt frem til femte kapitel. Jnanayoga stråler som en kostbar juvel blandt Bhagavad Gita Sastra'ens discipliner. Krishna erklærede, "Nahi

Jnanena Sadrisam Pavithramiha Vidyathe (der er intet så helligt som Jnana) [Bhagavad Githa 4:38]. "Selv senere siger Krishna i det syvende kapitel, "Jnani Thwathmaiva Me Matham (Jeg betragter Jnani'en som Mig Selv) [Bhagavad Githa 7:18]. " I mange andre sammenhænge i Githa'en er Jnanayoga blevet lovprist for dens fortræffelighed.

Det er grunden til, at Jnanayoga anses for at være den mest frugtbare af alle åndelige Sadhana'er. Alle Sastra'er opnår ene og alene deres fuldbyrkelse i Jnana. Dhyanam er blot kontemplation på Jnanaswarupa, der er dit sande Væsen. Alt og alle er i dig, og du er i alt og alle. Du er nødt til ved hjælp af analyse, intellektuel udforskning og anvendelse af skelneevnen at lade denne overbevisning blive fast forankret i din bevidsthed. I bevidstheden er du nødt til at isolere og afvise indtrykkene fra sanserne, sindet og intelligensen og så videre. De har intet at gøre med Atma, som er dit sande Jeg. Atma er hinsides enhver form for påvirkning fra den objektive eller den subjektive verden. Selv om sanserne, sindet, intelligensen og så videre skulle være uvirksomme, så er Atma ikke berørt af denne uvirksomhed! Hemmeligheden ved Jnana består i at lære Atma at kende som dette Noget, der er hinsides enhver form for påvirkning og tilknytning.

Hver eneste af dine handlinger skal udføres på baggrund af denne Jnana. Den atmiske Bevidsthed vil vejlede dig både i den ydre og den indre verden, det vil sige både på Pravritti Marga og Nivritti Marga. Den vil ikke virke hæmmende på dine handlinger, men fylde dem med formål og mening. Den vil styrke tro og moral. Den vil føre menneskeheden til Frelsens Himmerige langs den vej, der udgøres af Nishkaama Karma, langs den vej der indebærer, at man giver afkald på frugten af handlingen og ikke selve handlingen.

Jnana er den direkte vej til opnåelse af Frelse. Det er derfor, det siges, at den er enestående hellig. Naturligvis er uvidenhed derfor uden nogen tvivl det mest foragtelige. Krishna sagde, "Se det Universelle i det individuelle, og se det individuelle i det Universelle. Det er essensen af Jnana. Alle disse Kshethra'er kender udelukkende en eneste Kshethrajna. Og hvad er det? Det er Atma. Det vil sige, det er dit eget Selv. Det er Dig. Lær denne Atma at kende, og du bliver Jnani. Så erkend, at Atma er Paramatma. Det er Vijnana." Krishna, der er Alvidende, begyndte at undervise Arjuna i denne Yoga for at fjerne al tvivl fra hans sind.

"Arjuna! Jeg indviede Surya i denne hellige Jnanayoga. Derefter gik denne lærdom i arv fra den ene generation til den næste, til Manu og Ikshvaku og fra dem til Rajarishi'erne. Derefter gik denne Yoga i forfald og til grunde. Denne evige Yoga skulle genindføres i denne verden, og derfor var Jeg nødt til at komme."

Du har sikkert bemærket den logiske brist i at sige, at den er evig, og samtidig sige, at den er gået til grunde! Det er naturligvis ikke en uigennemtænkt udtalelse. Det, der siges at være uforgængeligt, omtales her, som om det er blevet tilintetgjort. Der er to grunde til, at denne Yoga kaldes Avyaya, altså uforgængelig. Dels kommer den fra Veda'erne, der er uforgængelige, og dels fører den til Moksha, der ligeledes er evig. Som tiden gik, blev denne Yoga glemt, dels fordi den ikke længere blev anvendt, dels fordi den blev ringeagtet. Det vil sige, at den forsvandt, den gik i glemmebogen, den forfaldt. Det er det, der er meningen med dette udsagn og intet andet. Den bliver derfor aktiveret og levendegjort, men den bliver ikke 'frembragt' på ny. At den gik til grunde, betyder her, at den ikke længere blev anvendt. Det er således, du skal forstå denne udtalelse, thi Gud vil aldrig nogen sinde skabe noget, der vil gå til grunde.

Omtalen af Surya fortjener ligeledes nogle kommentarer. Befolkningen her i Bharath har et meget nært forhold til Solguden. Fra tidernes morgen har Bharath's helte,

Kshathriya'erne, været tæt knyttet til Surya. Selv almindelige mænd og kvinder anser Surya for at være så hellig, at Surya har opnået status som den store Guru. Der er ingen anden i Indiens hellige skrifter og legender, der har opnået samme hæder og ære. Surya's status er ganske enestående. For hele verden er Solen den synlige manifestation af Gud, og Solen er tillige tidens grundlag. I Sastra'erne erklæres det, at Surya er far til tiden (Kala). Solen afgrænser og regulerer det antal år, hvert eneste væsen lever. Hver eneste dag afkorter Solen den tilmålte livslængde. Derfor er Solen den øverste dommer, og den fastlægger menneskets skæbne. Hvad enten man vil det eller ej, så foregår alle handlinger under protektion af Ham, og de er tilegnet Ham.

Læg først og fremmest mærke til alt det, Solen gør for denne verden. Det er noget, vi alle kan opleve hver eneste dag. Det er noget, vi alle kan se. Solen er kilden til alt liv på denne planet, såvel dyreliv som planteliv. Uden Solens stråler ville denne planet være en livløs ørken. Han løfter vandet fra have og søer op i luften, danner skyer og lader det regne på afgrøderne fra disse skyer. Han er den evige Dharmadevatha, der lader sit lys skinne ligeligt på alt og alle.

Surya er den store Thyagi, der udøver den højeste form for forsagelse. Han er en stor Yogi, der ikke skænker egen herlighed eller hvile nogen tanke. Han gør sin pligt uden at tænke på nogen belønning. Han er ydmyg, og han arbejder støt og roligt. Ingen anden kan tjene verden, som han gør. Ingen anden kan skænke den lykke, han skænker, men han er fri for enhver form for stolthed. Han bevæger sig af sted uden at bekymre sig om resultaterne af den livgivende tjeneste, han udøver.

Tænk over, hvilken tålmodighed Solen udviser ved at affinde sig med denne voldsomme varme, og at den gør det for menneskenes og denne verdens skyld. Det er Solen, der sørger for, at menneskets legeme har det godt og varmt. Det er Solens energi, der fylder den materielle krop med energi og intelligens. Dersom Solen et øjeblik var uopmærksom, ville denne verden brænde op. Han plejer og nærer verden. Han ser dette som sin opgave, sit formål, og han anser det ikke for at være en tjeneste.

Din sjælsstyrke kan først komme til udtryk, når du udøver den Karma, der udtrykker dit indre væsen. Dersom den Karma, du påtager dig, er en pligt, så vil du finde det svært at udholde problemer og trængsler. Den form for påtaget Karma kaldes A-sahaja Karma, og den Karma, der udtrykker det sande Selv, kaldes Sahaja Karma. Det er let at udføre Sahaja Karma. Asahaja Karma medfører indbildskhed, eller følelsen af, at det er mig, der udøver disse handlinger. Derfor fører den til udmattelse eller opstemthed, til væmmelse eller stolthed.

Tænk over, at folk ikke spørger til dit helbred, når du er sund og rask. Når du derimod er syg eller nedtrykt, vil alle og enhver spørge om, hvad der er galt, og de vil bombardere dig med bekymrede spørgsmål. Hvorfor nu al denne ængstelse? Dybest set er mennesket fuld af lykke og sundhed. Fryd og glæde er hans inderste væsen. Det er hans Sahajaswabhava. Derfor er der ingen, der undrer eller bekymrer sig, når han er sund og glad. Ængstelse og sorg er derimod fremmedelementer, og de skyldes, at hans væsen er blevet overskygget af selvbedrag. Det er grunden til, at andre bekymrer sig og søger at finde årsagen til, at han blev så overskygget af selvbedrag.

Solen lærer os, at når man hviler i sig selv, så vil der ikke være nogen udmattelse eller opstemthed, nogen væmmelse eller stolthed. Det arbejde, Surya udfører, er ikke noget, han er blevet pålagt udefra, og som han er tvunget til. Det er derfor, at Han kan udføre dette arbejde helt ubesværet og regelmæssigt. Han formaner ligeledes menneskene til at bruge den tid, han skaber og tildeler, på en frugtbar måde. De bør ikke blot leve behageligt og trygt, men leve et ophøjet og anstændigt liv i harmoni med



menneskehedens høje mål. Nu kan du sikkert bedre forstå, hvorfor Herren først indviede Surya i Githa'en. Han er en stor Karmayogi. Han er den store Nishkaama Karma Yogi.

Krishna skænker nu denne uforgængelige Githa Sastra til Arjuna, der repræsenterer menneskeheden på skillevejen. Krishna udvalgte Arjuna, fordi denne havde alle de ovennævnte ædle egenskaber. Er du enig? Tænk et øjeblik over det. Krishna ville ikke have udvalgt Arjuna til at modtage Githa'en, dersom Arjuna ikke havde været i besiddelse af disse dyder og denne stråleglans. Herren giver kun gaver til dem, der har gjort sig fortjent til dem. Arjuna havde de forudsætninger, der var nødvendige for at modtage denne lærdom, og derfor blev han udvalgt.

[Top](#)

## Kapitel 7: Hvorfor inkarnerer Gud?

"Når den foreskrevne Dharma sygner hen, inkarnerer Jeg som Naraakaara fra tilstanden af Niraakaara for at genoplive og beskytte Dharma og for at fjerne den frygt, de gode måtte have," sagde Krishna. Denne udtalelse kan skabe en vis tvivl. Du fristes måske til at spørge, om ikke almindelige mennesker deraf vil udlede, at Dharma er tilbøjelig til at gå i forfald og opløsning? Vil de ikke fordømme Dharma og hævde, at Dharma hverken er Nithya eller Sathya?

Udmærket, men du forstår først vigtigheden af at beskytte Dharma, når du tænker over, hvad der er dens formål, og hvor den kommer fra. Gud skabte denne Jagath ud fra egen Tilskyndelse, og Han fastlagde bestemte regler, der skal sikre verdens opretholdelse og uhindrede udfoldelse. Der var fastlagt regler for den rette adfærd for alle væsener. Dharma er disse regler.

Ordet Dharma stammer fra rodordet 'Dhr', der betyder 'at have på'. Dharma er altså det, man ifører sig. Desa'en, Guds Deha, er beskyttet af den Dharma, den har iført sig. Denne Dharma medfører tillige skønhed og glæde. Den er Pithambara, Bharath's hellige klædning. Den beskytter såvel ære som værdighed. Den er et værn mod kulde, og den gør livet værd at leve. Dharma sikrer dette lands selvrespekt. Ganske som klæder opretholder en persons værdighed, således er et folks Dharma udtryk for dets værdighed.

Ikke blot dette land, men alt og alle i hele verden har sin egen bestemte Dharma, sin specielle pligt og egenart. Enhver har sin særlige klædedragt! Dharma styrer gruppen og det enkelte individ. Lad os eksempelvis se på de fem elementer, der udgør Prapancha. Her er vandets Dharma bevægelse og kølighed. Det er ildens Dharma at brænde og lyse. Hvert af de fem elementer har sin egen særlige form for Dharma. Menneskenes menneskelighed og dyrenes dyriskhed beskytter dem mod at gå i forfald. Hvordan kan man kalde noget ild, hvis ikke det magter at brænde og lyse? Det må nødvendigvis udtrykke denne Dharma for at være sig selv. Når det mister den, bliver den blot et udbrændt stykke trækul.

Helt tilsvarende besidder mennesket nogle naturlige egenskaber, der som åndedrættet er grundlaget for hans liv. De kaldes tillige Sak thi'er, evner. Et menneske er kun menneske, så længe han besidder disse evner. Hvis han mister dem, er han ikke længere et menneske. For at bevare og nære disse evner og kvaliteter er der fastlagt bestemte former for adfærd og tankevirksomhed. Dharma vil ikke gå i forfald, dersom disse (Aachaara'er og Vichaara'er) bliver praktiseret. Dharma importeres ikke et eller



andet sted udefra, og den kan heller ikke fjernes. Den er din egen sande Virkelighed. Den er det, der gør dig til noget enestående. Det er Dharma, der forvandler dyret til menneske. Hvordan efterlever du Dharma? Det gør du ved at være dig 'selv'. Dersom nogen eller noget ikke efterlever sin Dharma, men derimod opfører sig efter forgodtbefindende, så udøver den eller det i stedet Adharma.

Tidens tand overvandt menneskets Sahajadharmas, og der blev færre, der støttede, opmuntrede og glædede sig over denne Dharma. Så i overensstemmelse med almindelig sprogbrug sagde man derfor, at den gik til grunde, skønt den er Uforgængelig. Det svarer blot til, at ukrudtet overvinder afgrøden. Udtrykket 'at genindføre Dharma' svarer derfor blot til at fjerne ukrudtet fra marken. I denne Kali Yuga, denne 'jernalder', er Dharma blevet noget, man blot taler om. Dharma er imidlertid noget andet end det at være god til at belægge sin ord. Det skal du være helt klar over. Dine ord skal udtrykke Sandheden, og dine handlinger skal være i overensstemmelse med Dharma [Sathyam Vada; Dharmam Chara].

I Upanishad'erne, der er den indiske kulturs skatkiste, forkyndes det med stor styrke: Sathyam Vada, Dharmam Chara! Denne berømmelige lære er gået i glemmebogen, ja der er i virkeligheden vendt op og ned på den. Nu siger man i stedet: Dharmam Vada. Man siger altså, tal om Dharma. Det er faldet fra handling til ord. Det er det første skridt på vejen til Dharma's forfald. Man tror, at ord kan erstatte handling. Det er i sandhed Adharma.

Det, der ikke praktiseres, besidder ikke nogen styrke. En krokodilles styrke afhænger af, om den befinder sig ude i vandet, og Dharma's styrke afhænger af, om den bliver praktiseret. Dharma mister sin styrke, når den ikke længere bliver praktiseret, men i stedet bliver kastet op på de tørre ords strandbred. Sathya er knyttet til det talte ord, og Sathya styrkes, når man i sin tale praktiserer Sathya. Det er vanskeligt at praktisere Sathya i handling. Styrke har her to forskellige betydninger: dyrisk styrke og dharmisk styrke. Bhima besad fysisk styrke, men denne styrke blev forvandlet til dharmisk styrke, fordi han var sammen med sin ældre broder, Dharmaja. Pandava'erne blev reddet, fordi de holdt fast ved den dharmiske styrke. Dersom de ikke havde haft denne styrke, ville de med det samme have lidt nederlag. Pandava'erne ville uanset deres ressourcer have været et let bytte for deres fjend er, dersom de ikke havde haft Dharmaja. Tænk over det. Hvorfor blev Kaurava'erne tilintetgjort, til trods for at de havde langt flere og bedre ressourcer? De besad ikke nogen dharmisk styrke. De kunne udelukkende støtte sig til dyrisk styrke. Den dag Dharmaja og Bhima, der besad dharmisk styrke, tog ophold i skovene, dukkede Adharma op i Kaurava'ernes land.

Dharma, der er blevet drevet i eksil i skovene, må derfor nødven digvis genindføres i byerne og landsbyerne for at sikre verdens velstand, velfærd og fred. Verden er nødt til at gøre sig fri af Adharma og begive sig ind i den dharmiske tidsalder. Man er nødt til yde en særlig indsats for at dyrke en afgrøde, hvorimod ukrudt og tidsler gror af sig selv. Den værdifulde afgrøde Sahajadharmas er man nødt til at dyrke med den største omhu og opmærksomhed. Adharma forsvinder af sig selv, når man begynder at praktisere Dharma. Der er ingen grund til at yde nogen særlig indsats for at fjerne den. Dharmasthaapana betyder derfor i denne forbindelse, at flere og flere praktiserer Dharma.

Hvad betyder det, når man siger, "Solen er gået ned?" Det betyder blot, at vi ikke længere kan se Solen. Det forholder sig på samme måde med Dharma. Man kan heller ikke her hævde, at den ikke eksisterer, blot fordi man ikke længere kan få øje på den. Hvordan skulle den kunne ophøre med at eksistere? Dersom den gør det, så kan den ikke være Sandhed eller Dharma. Dharma er Uforgængelig, fordi den er knyttet til

Sandheden. Den sande Dharmasthaapana består i endnu engang at synliggøre den Dharma, der har været skjult. Det er præcis det, Krishna gør.

Krishna benytter Arjuna som redskab. Han bringer Dharma, der omfatter leveregler vedrørende adfærd og tankevirksomhed, frem i lyset. Denne Dharma har været foreskrevet siden tidernes morgen, og Han indskærper os igen at efterleve Dharma. Det er det, der kaldes Dharmoddhaarana. Han genopliver noget, der var forsvundet. Almindelige mennesker kan ikke løse denne opgave, og derfor er det Universelle Grundlag, den Universelle Herre, Selv nødt til at påtage Sig denne opgave. Det er udelukkende Ham, der er Sarvasaktha. Han underviser hele verden gennem Arjuna.

Dersom Arjuna havde været som alle andre, kunne han ikke være blevet modtager og formidler af denne ophøjede lærdom. Du er derfor nødt til at drage den slutning, at Arjuna var et højtudviklet menneske. Han er en helt. Han har ikke blot overvundet fjenderne på det ydre plan, men også fjenderne på det indre plan. Svage sjæle er ude af stand til at forstå og praktisere Githa'en. Det er ud fra denne fuldkomne viden og med dette ophøjede formål, at Krishna udvalgte Arjuna som Sit Redskab og fyldte Ham med Sin Nåde.

Engang, da Krishna talte fortroligt med Arjuna, sagde Han, "Arjuna, du er Min bedste Bhaktha, men du er tillige Min kæreste ven. Du er den ven, Jeg holder allermost af. Det er grunden til, at Jeg har lært dig denne højeste, hemmelige lære (Bemærk her Krishna's overvældende Nåde)."

Tænk over, hvad Krishna sagde. Der er mange i denne verden, der blot efter eget udsagn er Bhaktha'er, men Gud har ikke anerkendt dem som værende Bhaktha'er. Det er en stor lykke at modtage denne titel fra Gud Selv. Det er den højeste form for anerkendelse. En Bhaktha skal være i stand til at få Guds Hjerte til at smelte og modtage denne anerkendelse vedrørende Bhakthi fra Gud. Det medfører kun en ubetydelig glæde, dersom man selv tildeler sig denne titel. Det medfører blot Alpathrupthi og ikke Atmathrupthi, der er den sande Fryd og Glæde. Arjuna var det eneste menneske, der modtog denne titel fra selveste Gud. Du kan nu forstå, at Arjuna besad hjertets renhed og havde gjort sig fortjent til det. Du kan finde på hundrede ting at sige om dig selv. Du kan påstå dette eller hint, men du er nødt til at have Herrens Anerkendelse. Uden denne Anerkendelse er al din tale kun intetsigende praleri. Du opnår Bhakthi ved ubetinget lydighed, men dette er ikke i sig selv nok. Krishna benyttede derfor tillige ordet Mithra (ven). En ven har ingen frygt, og det gør ham til en endnu mere velegnet modtager.

Lad os nu fortsætte, hvor vi slap, og igen lytte til Githa'en. Arjuna blev fuld af tvivl, da han hørte, hvad Krishna sagde. Han blev oprevet. Det var ikke kun Arjuna, der var fuld af tvivl. I vore dage plages alle af tvivl. Når det drejer sig om komplekse, åndelige forhold samt viden om det Guddommelige, forholder det sig desuden således, at der findes to forskellige fortolkningsmuligheder: den umiddelbare forståelse og den indre, dybere forståelse. Almindelige mennesker godtager den umiddelbart tilgængelige mening, hvorimod de, der har nogen erfaring i forholdet til Gud, søger at finde frem til den indre, dybere mening.

Denne tvivl er plagsom som en sten i skoen, en torn i foden, sand i øjnene og ufred i hjemmet. Når nu Arjuna, der jo repræsenterer hele menneskeheden, plages af den form for tvivl, så betyder det, at denne tvivl er alment menneskelige. Det er ene og alene Madhava, der er hævet over menneskeheden, der er i stand til at fjerne denne tvivl. Det er derfor, Krishna står ved hans side rede til at udrydde enhver form for tvivl og fylde hans hjerte med fryd og glæde.

Hvad er nu helt præcis denne tvivl? Krishna var født mod slutningen af Dwaparayuga, og Surya og Manu tilhører fortiden. Hvordan kunne disse to da have mødt Krishna? Det kan ikke have været et møde på det fysiske plan, for mange generationer skilte dem og Krishna. Krishna lever samtidig med Arjuna. Hvordan havde Krishna indviet Surya i denne Yoga? Det er i sig selv et tegn på et svagt udviklet intellekt at sidde og lytte til usandsynlige beretninger uden at reagere. Arjuna blev mere og mere urolig. Krishna, der er til stede i alt og alle, lagde mærke til det. Idet Han smilede opmuntrende til Arjuna, sagde Han, "Jeg kan se, at du er urolig. Hvad er grunden? Fortæl mig det."

Arjuna var glad for denne mulighed. Han bad med foldede hænder til Krishna og sagde, "Madhava! Jeg forstår ikke, hvad Du siger. Dine Ord forvirrer mig så meget, at jeg mister noget af den tillid, jeg har til Dig. Undskyld mig, men jeg beder Dig fjerne den tvivl, jeg har. Jeg kan ikke holde det ud længere."

Gopala blev glad, og Han spurgte Arjuna, hvad det var for en tvivl. Arjuna svarede, "Du sagde, at Surya og Manu blev undervist i denne Yoga. Hvor længe siden er det, at de levede? Og hvilken tidsalder lever Du i? Har Du undervist dem, mens Du var i denne krop? Det kan jeg ikke tro på, for Din Krop er blot fire eller fem år ældre end min. Du kan ikke være ældre. Hvornår har Du kunnet undervise dem, uden at jeg vidste, det skete? Og hvad med Solen? Den er større end Du er, ja, den er mange gange større. Den har eksisteret fra tidernes morgen, fra en tid vi slet ikke kan fatte. Nej, jeg tror ikke på det. End ikke det mest intelligente menneske kan bevise, at det er sandt. Lad det nu ligge. Du siger måske, at det ikke foregik, mens Du havde denne Krop, at det skete i en anden Yuga, at du havde en anden Krop i en anden Yuga. Det gør det imidlertid blot endnu mere besynderligt. Hvordan kan nogen overhovedet huske, hvad der skete i et tidligere liv? Hvis Du påstår, at det er muligt at huske den slags, så må det jo også gælde for mig, ikke sandt? Sastra'erne erklærer, at det udelukkende er nogle få guddommelige Væsener, der er i stand til at huske den slags, og at almindelige dødelige ikke er i stand til det. Udmærket, jeg kan måske acceptere, at Du er Guddommelig, men jeg må nødvendigvis også acceptere, at Surya, Solen, er Guddommelig. Hvordan kan to guddommelige Væsener med samme status undervise hinanden og lære noget af hinanden? Når nu Du underviser, og Han lærer, så bliver han Din discipel, ikke sandt? Du må derfor anses for at rangere højere end Surya. Lad os antage, at det er sådant. Jeg accepterer, at Du er Herren, at Du er Gud Selv, men det skaber flere problemer for mig, for hvorfor skulle Gud være bundet af fødsel, død og aktivitet? Når du iklæder Dig denne menneskelige Form, der er 160 centimeter høj, er det så ikke et udtryk for en begrænsning af det Ubegrænsede? Hvorfor skulle Gud, der er Uendelig, Ubegrænset og Universel, inkarnere som en begrænset individualitet? Uanset hvordan jeg end ræsonnerer, så kan jeg ikke gøre mig fri af denne tvivl. Dine Ord er udelukkende meningsfulde for Dig. De siger ikke mig noget. Jeg er forvirret. Hjælp mig! Giv mig et overbevisende svar."

Krishna lo indvendigt, da Han nu kunne se, at det rette tidspunkt var kommet. Han sagde, "Arjuna! Hvad mener folk helt præcis, når de siger, at Solen er stået op, eller Solen er gået ned? De udtaler sig i forhold til det, de kan se. Det er det hele, ikke sandt? Men Solen står ikke op, og den går ikke ned. Det samme gælder Mig. Jeg fødes ikke, og Jeg dør ikke. Mennesker med almindelig fatteevne mener, at Jeg fødes mange gange, og at jeg udfører mange handlinger i hvert eneste liv. Hver eneste gang, verden har behov for at blive hævet til et højere plan, manifesterer Jeg Mig og iklæder Mig et Navn og en Form. Det er det hele, og Jeg er derfor fuldt vidende om alle Mine Manifestationer, om alle de måder, Jeg giver Mig til kende på. Jeg er Almægtig. Jeg er Sarvajna, men det er ikke kun Mig, der er Alvidende. Det er du også, men din Jnanasakthi er blevet overskygget af Ajnana. Jeg er selveste Jnana, og derfor ved Jeg alt. Nå Solen reflekteres i et spejl, så mister den ikke sin status og sin herlighed. Den

mærker det ikke. Dens stråleglans forbliver fuld og hel. På tilsvarende vis reflekteres Jeg i Prakrithi, og det mindsker ikke Min Status og Min Herlighed. Jeg bevarer Min Almagt og Min Sarvajna. Jeg fødes ikke. Jeg er Udødelig. Mennesker fødes på grund af gode såvel som dårlige frugter fra tidligere liv. Du tror måske, at det samme gør sig gældende for Avathar'er? Det gør det ikke. Dit liv skyldes Karmajanma, og Mit skyldes Lilajanma. De frommes bønner såvel som de ondes ugerninger er grunden til, at Jeg bliver født!"

Top

## Kapitel 8: Avathar'ens Opgaver

Krishna sagde, "Avathara Purusha'er har ikke som almindelige mennesker nogen gode eller dårlige frugter, der hidrører fra tidligere liv, og som de er nødt til at høste i dette liv. De lader Sig føde. Det er Deres Lila. De frommes godhed og de ondes ugudelighed skaber grundlaget for Guds Avathar'er. Lad os benytte Avathar'en Narasimha som eksempel. Grunden til den Inkarnation var kombinationen af Prahlada's godhed og Hiranyakasipu's ugudelighed. Guds Tilsynkomst vil vække glæde hos de fromme og fremkalde lidelse hos de onde. Avathar'en derimod oplever hverken glæde eller sorg, selv om Den er i den krop, Den har iklædt Sig. Avathar'en består ikke af de fem elementer. Den er Chinmaya, Åndelig, ikke Mrinmaya, materiel. Den bliver aldrig vildledt af selviskhed eller følelsen af 'min' og 'din'. Den er hinsides uvidenhedens selvbedrag. Selv om menneskene måske tror, at Avathar'en blot er et almindeligt menneske, så har denne tro ingen indflydelse på Inkarnationens Væsen. Den er kommet for at løse en opgave, og Den er sikker på, at den bliver løst.

Lad Mig fortælle dig, hvad den opgave består i. Den består i at beskytte Sadhu'erne, i at straffe de onde og i at opretholde Dharma. I denne forbindelse tænker Jeg ikke på munke og asketer, som man normalt kalder Sadhu'er. Meningen er Sadhu-guna, der betyder godhed, ærlighed og dydighed. Dyr, ja selv insekter kan besidde disse egenskaber. I virkeligheden er fremme af Sathwaguna den bedste måde at støtte Sadhu'er på. Avathar'en er Legemliggørelsen af denne hellige Guna, og derfor fremmer og nærer Den den, hvor den end findes. Sanyasi'er kaldes Sadhu'er, fordi de stræber efter at fremelske denne Guna, og de skulle i en særlig grad være velsignet med Guds Omsorg.

De er dog ikke de eneste Sadhu'er. Alle med følgende egenskaber er Sadhu'er: Enhver der følger Sadachara, enhver der besidder Sad-seela, enhver der lever i overensstemmelse med Sathya, alle der længes efter Sarveswara's (Guds) Sannidhi (Nærhed), enhver der efterlever Sad-dharma, og alle der anser Sarvajana (alle) for at være Samaana (ligeværdige). Selv blandt dyr og fugle findes disse egenskaber. I Ramayana'en blev Jatayu reddet som følge af denne Guna. Den var grunden til, at elefanten blev velsignet, og at aberne fik mulighed for at tjene Ham og blive velsignet med Hans Nåde. Den medførte tillige, at Gud velsignede egernet. Man bliver ikke Sadhu af at iføre sig orangefarvet kjortel og gå med bedekrans og stav. Det er ikke ens sprog eller klæder, der er afgørende for, om man er Sadhu eller ej. Det kommer an på Guna'en. Alle dyr har mulighed for at fremelske godhed, så ved at fremelske alles godhed fremmer man derfor bedst hele verdens ve og vel.

Lad os derefter se på afstraffelsen af de onde. Alle med følgende egenskaber vil blive straffede: De der overskrider de grænser, der er fastlagt for de enkelte arter, de der forfalder til A-karma, A-nyaya og Anaachaara, og som lever trælbundet af Ahamkara, de der har tilladt Rajoguna og Thamoguna at få overtaget, som har slukket Sathwaguna,



og som derfor har mistet alle spor af Daya, Dharma og Daanam."

For det tredje forklarede Krishna Arjuna, at Hans Mission tillige bestod i at støtte og nære Dharma. Ordet Sadhu har en anden mening, der er vigtig i denne sammenhæng. Den, der uanset fristelser og farer ikke viger fra sin pligt, er Sadhu. De onde nyder at lægge hindringer i vejen for disse mennesker, og de nyder at handle stik imod Sastra'ernes påbud. Hvordan grundfæstes da denne Dharma? Det sker ved at handle i fuld overensstemmelse med den Dharma, Sastra'erne foreskriver, ved at udbrede den herlighed og stråleglans, der er en følge af at efterleve Dharma, ved at fremelske ærbødighed for Veda'erne og Sastra'erne, for Guds Avathar'er og Paramapurusha'er samt den Sadhana, der fører til Frelse og Lyksalighed hinsides dette liv. Det er det, man kalder Dharma-samsthaapana [Bhagavad Githa 4:08], Dharma-rakshana eller Dharmoddharaana. Krishna sagde, "Hvad Jeg end foretager Mig, så er det med dette høje mål for øje. Jeg gør ikke noget for Min Egen fremgang. De, der kender denne hemmelighed, kan undslippe den cyklus, der udgøres af fødsel og død."

"Paroksha Jnana består i, at du føler, at Gud er langt væk fra dig, og du føler dig adskilt fra Gud. Aparoksha Jnana derimod består i at opleve, at Gud, der er til stede overalt i Universet, også er til stede i dig i form af Atma. Mennesket lutrer sin Chiththa, dersom han udfører alle handlinger i en ånd af opofrelse. Det er udelukkende den, der har udviklet ren Bevidsthed, der er i stand til at erkende den guddommelige Natur, der er til stede i Herrens Janma og Karma," sagde Krishna. Det er ikke alle, der er i stand til at erkende, at de er Guddommelige. Ingen bør imidlertid undgå at lære Gud at kende, når Han kommer i en menneskelig Form. Gør dit yderste for at udnytte hver eneste chance. Der bør ikke være nogen forsømmelse fra din side.

Det understreges i den tiende Sloka i dette kapitel, hvor Adhikari'ens kendetegn, den værdige kandidats kendetegn, fremhæves. "Arjuna, det er ikke alle og enhver, der kan forstå den Divyathwam, der er knyttet til Min Janma og Karma. Det er udelukkende muligt for dem, der er hinsides tilknytninger, had, frygt og vrede, for dem, der er helt opslugt af Herrens Navn og Form, for dem, der udelukkende søger tilflugt hos Mig, og som er blevet helliggjorte af den atmiske Viden. Det er udelukkende dem, der kan forstå det. De, der søger mig direkte og målrettet, og som har fremelsket Sathya, Dharma og Prema, vil komme til Mig. Stol på Mig. Således forholder det sig. Gør dig fri af enhver form for tvivl.

Mennesket forurener den indre bevidsthed, når han på grund af uvidenhed dvæler ved den materielle verden. Han søger udelukkende at opnå glæde fra Sabda, Rasa og Rupa og så fremdeles. Når han således søger at opnå glæde fra den materielle verden, fristes han til at sikre sig de genstande, der giver ham glæde. Når det ikke lykkes, bliver han rastløs, hadefuld og bange. Frygt stjæler hans mentale ressourcer. Frygt medfører vrede, der er vanskelig at blive kvit. På den måde opstår begær, vrede og frygt en efter en, og man er nødt til at gøre sig fri af disse tre. Arjuna, tænk over, hvad Jeg har sagt, og vær derefter aktiv. Tag imod fornuft. Hav tillid til Mine ord."

Arjuna hørte alt dette og spurgte, "Nandakumara! Hvorfor kan Du ikke sørge for, at denne hellige og ophøjede Tilstand er tilgængelig for alle? Du hævder, at Du er Premaswarupa og Dayamaya. Men hvorfor gør Du så forskel? Jeg kan kun opfatte det som forskelsbehandling, for Du skænker jo denne Tilstand til Jnani'er, men nægter Ajnani'er at få del i Den. Jeg vil endda gå så vidt som til at sige, at en Ajnani, et menneske, der lever i uvidenhed uden nogen skelneevne, og som svinger hid og did som et pendul, har mere brug for Din Nåde. En Jnani ved alt, og han er opmærksom på, at denne Jagath er Vishnumayam. Hvorfor skal han så have det yderligere uddybet? Sådanne mennesker har ikke længere behov for denne Nåde."



Krishna svarede, "Ja, mennesker overmandes normalt af den form for tvivl. Du repræsenterer menneskeheden, og derfor er din tvivl menneskehedens tvivl. Ved at fjerne din tvivl kan Jeg samtidig forkynde Mit Budskab til menneskeheden. Hør her. De, der søger Mig, kan opdeles i fire kategorier. Den, der tilhører den første gruppe, Artha'erne, er altid fuldt og helt opslugt af kroppens forskellige sygdomme. Den anden anden gruppe, Artha-arthi'erne, stræber bekymret efter at opnå rigdom, magt, besiddelser, at få efterkommere, at være i centrum og så videre. Den, der tilhører den tredje gruppe, Jijnaasu'erne, længes efter at virkeliggøre Atma. Han studerer skrifterne og de hellige bøger, han er altid i selskab med åndelige Sadhaka'er, han efterlever de regler, helgenerne har erklæret er Sad-achara, og motivet til alle hans handlinger er altid længselen efter at nå Guds Sannidhi. Jnani'en tilhører den fjerde gruppe, og han er uophørligt fordybet i Brahmathathwam.

Artha'en tilbyder Mig udelukkende, når han er i vanskeligheder og plages af sorg eller smerte. Når han beder til Mig, hører Jeg ham. Jeg hjælper ham kun i forbindelse med det bestemte problem, den bestemte sorg eller lidelse. Det samme er tilfældet, når Artha-arthi'en beder om rigdom, position, magt eller høj social status. Jeg bønhører ham da og skænker ham udelukkende det, han beder om. Jijnaasu'en er blevet velsignet med mulighed for at udøve Nishkaama-karma, for at møde en sand Guru, og med et intellekt, der er udviklet tilstrækkeligt til at kunne skelne mellem Atma og Anatma. På denne måde bliver han hjulpet til at nå Målet. Jeg velsigner ham, så han undgår forstyrrelser, og hjælper ham til at koncentrere sig om det eneste Mål, Frigørelsen.

Jeg er Kalpavriksha, og det er Min Opgave at give enhver, hvad han beder om. Jeg kender ikke til nogen form for forudindtaget, og Jeg begunstiger ikke nogen. End ikke skyggen af ondskab kan komme Mig nær. Man kan ikke tillægge Mig nogen fejl. Solens stråler skinner på alt, der er ude i Solen, men dersom noget er skjult af et eller andet, fordi det for eksempel befinder sig i et lukket rum, hvordan skal Solens lys da kunne falde på det? Når du længes efter det, der er mere ophøjet, vil du modtage det, der er mere ophøjet. Det er ikke Gud, der har fejl og mangler, men derimod den åndeligt søgende og hans stræben.

Arjuna! Mennesket afstår fra at ære Mig og søge Mig, der jo er hans eget Selv. Hvor tåbeligt! Han længes ikke efter at nå Mig, men stræber i stedet efter ringere mål, der er flygtige, usande, midlertidige. Lad Mig fortælle dig, hvad der er grunden til denne mærkværdige og tåbelige adfærd. Karmopasana giver hurtigt resultater, og mennesker søger udelukkende det, der er tilgængeligt her og nu i håndgribelig form, og som direkte kan opfattes med sanserne. De fleste mennesker finder, at det er for vanskeligt at opnå erkendelse af Virkeligheden, og de lader sig derfor rive med af ligegyldige fornøjelser bort fra den fuldkomne Glæde, der kan opnås ved at transcendere sanserne.

Den indre sejr består i at opnå Jnana. Denne sejr opnår man efter en lang og vanskelig kamp. De fleste har ikke den nødvendige tålmodighed, og desuden tillægger de den fysiske krop, Sthula Sarira'en, større værdi. Kroppen er kun tilfreds, når den er i selskab med sanseobjekter, der appellerer til sanserne, og mennesket hungrer derfor ikke efter Jnana, der vil føre ham ad veje, hvor der ikke er brug for sanserne. Han længes efter Karmasiddhi, ikke efter Jnanasiddhi. Der er færre mennesker fanget af intellektets tilskyndelser end af sanserne og deres begær. De, der er sansemæssigt orienterede, bliver tiltrukket af det iøjnefaldende, det umiddelbare, det sansemæssige og det fysiske. De få, der er åndeligt orienterede, længes efter den Lyksalighed, der er usynlig, som er hinsides sanserne, og som er et resultat af Forening med den universelt Absolutte. Deres vej er den rette vej. Karmopasana er den forkerte vej. Det er Min Opgave at forklare alle om værdien af de Dharma-karma'er, man efter passende

overvejelser skal efterleve.

Arjuna! Der findes imidlertid et middel til genoplivning af denne Dharma, og det er den Opgave, Jeg er kommet for. Dette middel er Chaathurvarnyam, det vil sige tilrettelæggelsen af de fire Varna'er, der er baseret på folks Karma og Guna. Varna-system er af afgørende betydning for livets udfoldelse. Det er ikke let at forstå dette systems betydning. Der er nogen, der har den fejlagtige opfattelse, at det fører til social uro, og at det skaber skel i befolkningen. Dersom man grundigt overvejer dette problem, vil man erkende den virkelige sandhed. Man viser sin uvidenhed, hvis man påstår, at Varna-systemet ikke er gavnligt. En sådan påstand skaber forvirring. Jeg har tilrettelagt dette system for at fremme verdens ve og vel, for Lokakshema. Varna'erne hjælper den enkelte til at beskæftige sig med det, der passer til hans temperament og indstilling og til at fuldbyrde sig selv. Uden dette Varna-system kan mennesket end ikke et øjeblik leve lykkeligt.

Varna-systemet er selve fundamentet for vellykkede bestræbelser. Brahmin-klassen består af dem, der besidder Sathwaguna, af dem, der har erkendt Brahmathathwam, og som nærer og støtter et åndeligt og moralsk liv i stadig udvikling, af dem, der hjælper andre til at opleve den Lyksalighed, det er at kende sin sande Natur. Kshatriya-klassen består af dem, der nærer og beskytter et sundt politisk system, lov og orden såvel som hele landets ve og vel. De værner om den moral, der er foreskrevet for folket. De holder opsyn med de onde og med de umoralske, og de kommer de svage og nødlidende til undsætning.

Vaisya-klassen udgøres af dem, der på rette vis leverer og opbevarer alt det, befolkningen har brug for, for at kunne leve et materielt tilfredsstillende liv. Sudra-klassen udgøres af dem, der med deres tjenester skaber grundlaget for samfundets ve og vel. De er samfundets styrke og livsnerve. På den måde har Jeg fastlagt de fire Varna'er. Dersom disse Varna'er udfører deres pålagte pligter, vil hele menneskeheden på alle områder opnå fremgang. Dette system resulterer i en opdeling af tjenesteydelser, og den enkelte borger kan leve et harmonisk og lykkeligt liv uden nogen form for sorg og frygt. Varna-systemet er et eksempel på den Nåde, Gud har skænket Bharath.

De, der lever i Bharath, er i sandhed velsignede, thi de anser alle handlinger for at føre til Hans Nåde og for udelukkende at være fuldbyrdelse af Hans Bud. Det er et vigtigt punkt, og det er værd at tænke over det. Nu er situationen den, at der er stor risiko for at den guddommelige Befaling anses for at være værdiløs. Dersom man ved lovgivning ændrer Varna-systemet, så opnår verden ikke den lykkelige tilstand, den stræber efter. Der er mange mennesker, der argumenterer og forklarer, at Bharath's ulykkelige situation udelukkende skyldes Varna-systemet. Disse personer burde sætte sig ned og bruge lidt tid til stille og roligt at tænke over følgende spørgsmål: Skyldes det Varna-systemet, at dette land har været i stand til at overleve? Eller er denne ulykkelige situation opstået, fordi systemet er blevet svækket? De kan derefter, på grundlag af den konklusion de når frem til, rådgive med hensyn til, om man skal forkaste Varna-systemet. Når folk uden en sådan uhildet undersøgelse finder fejl ved Varna-systemet, så kan man ikke tillægge deres udtalelser nogen værdi.

Det er selvfølgelig en kendsgerning, at Varna-systemet er kommet på afveje, og at det bevæger sig i forkerte retninger. Det har mange betydningsfulde folk gjort opmærksom på, men det er ikke tilstrækkelig grund til helt at forkaste systemet. Det er da ikke en god ide at hugge hænder og fødder af, blot fordi fødderne udfører hændernes arbejde, og hovedet udfører føddernes arbejde. Man er nødt til at arbejde for at rette op på forholdene i stedet for helt at tilintetgøre selve Varna-systemet.

Det er ikke Varna-systemet, der har medført al denne forvirring og uro. Årsagen er mere at finde i den vilkårlige måde, det har fået lov at udvikle sig på. Det er blevet et stykke legetøj, en kasterbold, alle mulige mennesker har leget med, og det har derfor mistet sin oprindelige symmetri og harmoni. Dette system er ikke alene af afgørende betydning for Bharath, men det er af afgørende betydning for hele verden. Dette system findes også i andre lande. Der har det måske et andet navn, men det fungerer på samme måde. Også der findes de fire klasser, de fire grupperinger: Sikshaka Varga, Rakshaka Varga, Vanig Varga og Sramika Varga. I Bharath bliver man født ind i en bestemt Varna, hvorimod det er Karma, altså det arbejde man udfører, der andre steder bestemmer, hvilken gruppe man tilhører. Det er forskellen.

Brahmin'erne er blevet æret, fordi de er medlemmer af den første gruppe, men i vore dage er der mange, der har brudt med de gamle leveregler og bevæget sig ud i et syndigt morads. Blandt Sudra'erne, der er den fjerde Varna, er der også mange, der føler sig tiltrukket af hellige idealer og ophøjede, åndelige længsler, og som derfor stræber efter at opnå sindets renhed som middel til at virkeliggøre Selvet. Selv om den slags kan forekomme, er det alligevel forkert at drage den konklusion, at Varna-systemet er uden nogen samfundsmæssig værdi."

[Top](#)

## Kapitel 9: De fire Varna'er er skænket af Gud

Skønt det er sindets renhed, der er den afgørende faktor, når det drejer sig om at beskytte og værne den enkelte og samfundet i forhold til det Guddommelige, så er Varna-systemet tillige af stor betydning. Latterliggørelse, kritik og fordømmelse kan aldrig ændre det forhold, thi velfærd er af afgørende betydning for alle. Samfundets ledere og lærde er derfor nødt til at gøre sig fri af vrede og had, og de skal stille og roligt overveje fordele og ulemper og bringe organisationen i god orden. Det er det, der skal gøres. Det er urimeligt, at forstandige personer og skarpsindige lærde støtter misundelige og uvidende menneskers meningsløse kritik. De, der fordømmer kastesystemet, skaber derved selv en kaste, og de, der fordømmer religion, skaber derved selv en ny religion. Selv de, der har stor viden og erfaring, udvikler fordomme mod Varna-systemet, og de udtaler sig, som om de er lige så uvidende som alle andre. Det er helt utroligt!

Alt har sine bestemte grænser. Dersom noget går ud over disse grænser eller bryder dem, så går det til grunde. Hvad er det, der viser en tings identitet. Det gør samspillet mellem den pågældende tings væsen og form. Dersom den pågældende ting har formen, men ikke egenskaberne, så er den uvirkelig, falsk. Det samme gælder for en samfundsklasse. Dersom en sådan klasse ikke har nogen særlige grænser, hvordan kan den da identificeres som en klasse eller gruppe? Den er da hverken det ene eller det andet. Den er da blot en ubestemmelig gruppering, en forvirret gruppe mennesker. Dette er en guddommeligt bestemt organisation, og den blev derfor i mange generationer næret og videreført af berømte vismænd, helgener og ældre. I denne Kali tidsalder forkaster imidlertid selv de klogeste hoveder denne samfundsorden og anser den for at være noget ragelse.

Dersom man udelukkende betragter Varna-systemet udefra i forhold til det enkelte menneske og ikke med sin skelneevne grundigt analyserer det, hvordan kan man da forvente at komme frem til de rette konklusioner? Du kan først erkende dets værdi og hellighed, når du har udviklet evnen til at se indad, evnen til at se helheden, og når du virkelig ønsker at forstå sandheden. Når man kærner mælk, bliver man klar over, at

mælk indeholder smør. Ganske tilsvarende vil udelukkende grundig analyse kunne afsløre Varna-systemets særlige værdier. Da forsvinder alle fordomme, og sandheden bliver åbenbar.

De fire Varna'er er dele af den samme krop. De er kommet fra den selv samme guddommelige Krop. Brahmin'erne er kommet fra ansigtet, Kshatriya'erne er kommet fra hænderne, Vaisya'erne er kommet fra lårene og Sudra'erne fra fødderne. Disse billeder har naturligvis en dyb, indre mening. De, der som Guru'er underviser i Jnana's principper, kan lignes ved talen. De er Brahmin'erne. De, der med deres stærke arme bærer Jordens byrder, er Kshatriya'erne. Samfundet kan lignes ved et bygningsværk, og eftersom det er Vaisya'erne, der som søjler bærer dette samfund, siger man, at de er lårene på den Guddommelige Krop. Sudra'erne er beskæftiget med samfundets grundlæggende opgaver ganske som fødderne, der er med til at løse alle former for opgaver. Dersom blot en enkelt Varna forsømmer sine pligter, vil der være mindre fred og lykke i samfundet. På samme måde som alle legemsdele er vigtige, således er også hver eneste Varna værdifuld. Der er ingen gruppe, der er højere eller lavere end nogen anden. Had og rivalisering i samfundet er lige så skadelig, som hvis de forskellige legemsdele skulle holde op med at udføre deres arbejde for at vise maven, at de er vrede på den!

Alle dele af en dukke, der er fremstillet af sukker, er lige fulde af sødme. Bræk hovedet af dukken og spis det. Det er sødt. Bræk et ben af og spis det. Det er lige så sødt som hovedet. Hvordan kan man så sige, at Varna'erne, der er dele af den selv samme Guddommelighed, kan grupperes i højere og lavere klasser? Delene er forskellige, men det er det samme røde blod, der strømmer i dem alle og holder dem i live. Der er ikke en bestemt slags blod til hænderne, til benene eller til hovedet. Varna-systemet er fastlagt i Veda'erne, og derfor kan det ikke indeholde nogen form for uretfærdighed. Det er ikke noget, listige mennesker har fundet på. De mennesker, der således skaber modsætningsforhold og had ved deres ubetænksomme omtale af det, stiller blot deres egen uvidenhed til skue.

Det kan se ud som om, at de, der påstår, at afskaffelsen af Varna-systemet vil føre til lykke og velfærd for samfundet, er de eneste, der er ivrige efter at fremme samfundets velfærd! De tror, at de, der anser Varna-systemet for at være gavnligt, i virkeligheden er ude på at få samfundet til at gå i opløsning. Begge disse opfattelser beror på vildfarelser. Sandheden er, at de, der støtter Varna-systemet, i virkeligheden er mere opsatte på at fremme samfundets velfærd. De andre mener, at landet bliver reddet, dersom Varna-systemet bringes til ophør. Det er en vrangforestilling. Dersom man blot omhyggeligt og uhildet undersøger Varna-systemets fordele og ulemper, så vil disse angreb, der skyldes uvidenhed, og som medfører had og fjendskab, høre op. Der vil da ske en stor forandring i folks holdning til Varna-systemet.

Det gavner ingen, at hadet i samfundet vokser. Dersom man forfølger det ideal, at 'alle er lige', så svarer det til at løbe efter en luftspejling for at slukke sin tørst. Det kan udelukkende resultere i utilfredshed. Landets ledere er nu nødt til at samles og konsultere folkets repræsentanter: de skriftkloge og de erfarne ældre. De kan da sammen diskutere de værdier, der findes i denne urgamle måde at organisere samfundet på. Hvis de derimod blot på baggrund af systemets ydre form og kvaliteter bliver enige om, at dette system har visse væsentlige svagheder, og bliver slagne med panik, så afslører de blot deres uvidenhed. Såvel landets ledere som de skriftkloge er begge interesseret i at sikre befolkningens ve og vel. Varna-systemet er netop blevet fastlagt for at tilgodese dette formål. Det er kommet under kritik, fordi det ikke er blevet efterlevet, således som de vise til stadighed har anbefalet.



Lad os se på et eksempel. Nogle lande har udviklet bomber, der kan dræbe hundredtusindvis af mennesker i én sprængning. Skønt landets ledere ved, at denne udvikling er forkert, så gør de, hvad de kan for at fremme den. Dersom disse bomber bliver brugt, som det passer lederne, vil alt blive lagt øde. Disse bomber skal udelukkende benyttes til selvforsvar, når kaos truer. Formålet er ikke at tilintetgøre denne verden, men udelukkende at beskytte ens lands værdier og kultur. Man bør ligeledes anse Varna-systemet for at være et stærkt forsvarsværk for landet og kulturen. Formålet med regler og forskrifter, med begrænsninger og henstillinger er at beskytte befolkningen mod ulykker. Det er discipliner, der skal følges, ganske som de er foreskrevet, og de skal efterleves til punkt og prikke. Dersom man efterlever disse discipliner efter forgodtbefindende og lader hånt om deres påbud, grænser og anvendelsesområder, så byder man anarki velkommen.

Det er grunden til, at de ældre, landets ledere, berømte skriftkloge og lokale ledere beskyttede, nærede og bevarede dette samfundssystem. Tænk lidt over det, og du vil da spontant erkende, om systemet er gavnligt eller ej. Ville de have næret dette system, hvis det undergravede samfundet? Vil du påstå, at de alle var tåber, at de ikke besad den viden, vi har i dag, eller at de var småt begavede?

Nej! Nej! De var intelligente, lærde, åndeligt udviklede og evnede dybtgående analyse. De var upartiske og fordomsfri i deres holdning til samfundsmæssige problemer. Alle disse egenskaber finder vi i vore dage kun hos én ud af hundrede. Det var asketer, der viede al deres intellektuelle og moralske formåen til hele verdens ve og vel. Denne opgave var selve deres livsånde. Det var Yogi'er, åndelige krigere, og Maharishi'er, der søgte at skabe sand tilfredshed i samfundet. Det var disse mennesker, der opbyggede denne sociale samfundsorden, som nutidens 'moderne' mennesker fordømmer. De var ikke som vore dages reformatorer, der med en lind strøm af ord giver udtryk for, at de længes efter større social velfærd, men som med deres handlinger modarbejder det, de siger, de stræber efter. Fortidens vismænd kendte ikke til den form for bedrageri. Nutidens ideer og forslag er falske og indholdsløse. Vore dages sociale planlægning er rene luftkasteller. Formålet med den er mest rettet mod at tilfredsstille planlæggernes behov for at føle, at de er noget særligt. Andre kan ikke se, at der er megen mening med den. Allerede medens de udtænker nye luftkasteller, går deres tidligere opbyggede luftkasteller i opløsning.

Kroppen er for Jivi'en, hvad denne verden er for Gud. Uanset hvad der sker i en hvilken som helst del af kroppen, så er det noget, der påvirker Jivi'en. Helt tilsvarende bliver Gud berørt af, hvad der end sker i en hvilken som helst del af verden. Han oplever det, og Han reagerer på det. Ganske som du er interesseret i, at alle dine legemsdele fungerer optimalt, således er Gud også interesseret i at sikre, at alle lande og dele af Universet lever i lykke og tilfredshed. Kan Han, eller vil Han, skade noget land, der jo i bund og grund er en Del af Ham? I forhold, der vedrører Gud, har alle samme rettigheder. Her er alle lige.

Dog kan en bestemt legemsdel ikke udføre en anden legemsdels arbejde. Hver del er nødt til at udføre de opgaver, den har fået tildelt. Helt tilsvarende er de enkelte Varna'er nødt til at udføre de opgaver i samfundet, de er blevet tildelt, og efter bedste evne bidrage til hele landets ve og vel. Kroppens forskellige funktioner svarer til samfundets Varna'er. Dersom alle optræder som sælgere, hvem vil da være købere? Hvis alle vil være soldater, hvem er der så til at skaffe de forskellige fornødenheder som for eksempel føde, våben og udstyr? Alle og enhver er derfor nødt til at påtage sig sin del af samfundets arbejdsopgaver for derigennem at sikre fred, harmoni og lykke i samfundet. Det er det klogeste. Det er den bedste måde at organisere samfundet på.



I stedet for at beskæftige sig med de nødvendige opgaver er folk i vore dage optaget af gensidigt at bekæmpe hinanden, fordi de frygter, at Varna'erne er store forhindringer for fremskridt. Hvordan skulle mennesker, der ikke formår at kontrollere deres egen krop, kunne styre og lede landet? Når man tænker over det, så forstår man, at det bedste, man kan gøre, er at støtte og nære Varna-systemet, der gennem så lang tid er blevet næret af fortidens vismænd.

Herren har ikke udvist nogen form for partiskhed, da Han etablerede Varna'erne. Den slags egenskaber har Han ikke. Der er nogle, der spørger, hvorfor Gud gør forskel? Det gør Han ikke. Der er ikke noget, der er højere eller lavere for Gud. Han er helt igennem fuld af sødme ganske som et stykke sukker. Det er Jivi'erne, der oplever forskelle, fordi de ikke har erkendt den atmiske Virkelighed. Alle forskelle er udtryk for Jivi'ernes selvbedrag, og de skyldes, at Jivi'erne identificerer sig med det, der ikke er Atma.

Lad os se på et eksempel. En mor har fire børn, men hun giver den lille i vuggen mere opmærksomhed og omsorg, end hun giver de andre tre. Selv om den lille ikke giver udtryk for, at den er sulten, så er hun hele tiden opmærksom på, at den skal have noget at spise. De andre tre må komme og fortælle hende, at de er sultne, eller at de vil have noget at lege med. Selv om det nu forholder sig sådan, så kan man da ikke sige, at hun er en dårlig mor, eller at hun er partisk. Moderen tilpasser sine handlinger efter barnets evner og muligheder. Det forholder sig ganske tilsvarende med hele denne verden, der tilhører Gud. Skønt alle er Hans Børn, så har Han tildelt den enkelte ansvar for forskellige opgaver i samfundet, og disse opgaver afhænger af den enkeltes evner og muligheder. Dersom man finder fejl ved Forsynet, der er Uselvvisk, Oprigtig, Ukunstlet og evigt Lyksalig, så svarer det til at påstå, at Solen udsender mørke! Mørket og Solens lys kan ikke være til stede samtidigt. Hvordan skulle Solen da kunne skabe mørke? De, der beskylder Solen for det, kender ikke Solen. Det er fuldstændig tåbeligt. Det er udtryk for total uvidenhed.

Ud fra et aadhyaatmisk synspunkt kan man også beskrive Varna'erne på en anden måde. De, der er fordybet i kontemplation på Brahman, er Brahmin'erne. De, der bekæmper falskhed, er Kshatriya'erne. De, der systematisk skelner mellem det sande og det usande, er Vaisya'erne, og de, der hele tiden er aktive, og som dagligt lever i sandhed, er Sudra'erne. Udelukkende når Varna-systemet fungerer i overensstemmelse med disse retningslinier, kan samfundet i vid udstrækning opleve lykke og glæde.

Lad os nu vende tilbage til temaet. Krishna sagde til Arjuna, "Jeg har skabt de fire Varna'er på basis af Guna og Karma. Skønt det for dem ser ud, som om det er Mig, der handler, så er det alligevel ikke Mig, der handler [Bhagavad Gita 4:13]. Vær opmærksom på det fundamentale Princip, thi du vil da erkende, at Karma, der fundamentalt set er Jada, det vil sige noget materielt uden bevidsthed, ikke kan påvirke Atma, der er Chaithanya, det vil sige gennemtrængt af Bevidsthed. Atma er i følge Sin Natur uden nogen form for tilknytning. Atma har ingen 'bevidsthed' om Egen Identitet, om Egne Behov eller om, hvad Den råder over. Atma kender ikke til nogen form for 'jeg-hed' eller 'min-hed', thi disse følelser kendetegner Ajnana. Det er udelukkende den, der lider af Ajnana, der plages af selvviskhed eller følelsen af 'min-hed'. Skønt det forekommer almindelige mennesker, at Jeg er Den, der handler, så er det alligevel ikke Mig, der handler.

Det er ikke alt, for Karma ophører ikke med at påvirke udøveren af denne Karma, så snart han afslutter sin Karma. Sandheden er, at denne påvirkning aldrig ophører. Karma medfører resultater, frugter, og disse frugter skaber igen begær efter at opnå disse frugter. Det tilskynder til at udøve yderligere Karma, og disse tilskyndelser eller impulser medfører, at udøveren af denne Karma fødes igen og igen. På den måde

skaber Karma denne cyklus af fødsel og død. Det er som en ond cirkel, en strømhvirvel, der får dig til at køre rundt og rundt for til slut at trække dig ned i dybet.

Arjuna, hør tillige godt efter en anden pointe. Karma formår ikke i sig selv at skabe nogen tilknytninger. Det er derimod den indbildskhed, der får dig til at sige, "Det er mig, der udfører handlingen", der medfører tilknytninger og trældom. Det er begæret efter frugten, der holder dig trælbundet. Lad os se på et eksempel. Tallet nul får først værdi, når det sættes sammen med et andet ciffer. Karma svarer til nul. Nu knytter følelsen af 'jeg-hed' sig imidlertid til denne Karma, og derved opstår bindingen. Arjuna, du skal derfor gøre dig fri af denne følelse af 'jeg-hed', thi da vil den Karma, du udfører, aldrig kunne skade dig. Den Karma, der udøves uden begær efter frugten, vil ikke resultere i nogen tilskyndelser. Der vil da end ikke være nogen impuls, nogen drivkraft, til et nyt liv, en ny fødsel. Tidligere tiders åndeligt søgende udøvede Karma med dette høje ideal for øje. De oplevede aldrig, at det var dem, der udførte handlingerne, eller at det var dem, der havde glæde af frugten af nogen som helst handling. Det var deres overbevisning, at det var Gud, der udførte handlingen, at det var Gud, der skænkede frugten, og at det var Gud, der glædede sig over frugten. Hele denne verden består af relative værdier. Den eksisterer ikke som noget absolut. Det var deres overbevisning. Arjuna! Du bør ligeledes fremelske den samme tro og overbevisning. Gør det, og dit sind vil blive rent og helligt.

Du skal desuden være klar over, at der er forskel på Karma, Vikarma og Akarma. Jeg vil forklare dig de væsentligste forskelle. Hør efter. Det er noget, der forvirrer mange åndeligt søgende. Det er ikke alle, der kan forstå forskellen. De mener, at Swadharna er Karma, og at al Karma, der ikke udøves som Dharma, men udøves med det formål at opnå Atmajnana, er Vikarma. Dersom man udøver Karma i Ajnana's mørke og forvirring, medfører det udelukkende bekymring, sorg og besvær, og det uanset hvor meget man end anstrenger sig. Resultatet kan aldrig blive sindsligevægt, harmoni og fred. Mennesket er nødt til at lære at udøve Karma ved hjælp af Akarma og Akarma ved hjælp af Karma. Det er det, der kendetegner den vise.

Der er nogle, der siger, at Akarma betyder ikke-aktivitet, ikke-handling, men for lettere at forstå det skal du vide, at alt, hvad lemmerne, sanserne, intellektet, følelserne og sindet udøver, er former for Karma. Nu betyder Akarma blandt andet ikke-aktivitet, og det er netop det, der kendetegner Atma. Akarma betyder derfor Atma-sthithi, der er Atma's kendetegn." Når du rejser med bus, tog eller skib, ser det ud, som om det er træerne og bakkerne, der bevæger sig, og at du ikke bevæger dig. Vognens bevægelse får det til at se ud, som om det er bakken og træet, der bevæger sig! Den, der ikke kender de principper, der forklares i Sastra'erne, bilder sig på tilsvarende måde ind, at det er Atma, der udfører alle sansernes og kroppens handlinger. Hvad er da sand Akarma, sand ikke-aktivitet? Et liv baseret på Atma udgør den sande form for ikke-aktivitet. Det er dit sande Væsen. Det nytter ikke noget, at du blot undlader at være aktiv på det ydre plan. Du er nødt til at erkende det atmiske Grundlag og ikke blot undlade at udøve Karma, thi det er ikke muligt at leve helt uden nogen aktiviteter.

[Top](#)

## Kapitel 10: Guru'ens og Sishya'ens Kvaliteter

"Dhananjaya! Det er udelukkende den, der klart har erkendt forskellen mellem Karma og A-karma, der er berettiget til at blive kaldt Pundit. Hvis vedkommende blot har fyldt hovedet med boglig viden, så er han ikke nogen Pundit. En Pundit skal have et intellekt, der sætter ham i stand til at erkende Sandheden, Samyag-darsana. Når denne

erkendelse er gjort, bliver al Karma uskadelig og virkningsløs. Ilden fra Jnana er i stand til at brænde og fortære Karma.

Der er nogle, der påstår, at en Jnani nødvendigvis må gennemleve de lidelser, der følger af Prarabdha Karma, at han ikke kan undgå det. Det er den konklusion, andre drager. Det er ikke det, Jnani'en selv oplever. For dem, der iagttager ham, kan det se ud, som om han høster frugter af fortidens Karma, men han er fuldstændig upåvirket. Den, hvis lykke og glæde er afhængig af den ydre verden, som forfølger de glæder, sanserne higer efter, og hvis handlinger er motiveret af impulser og begær, er bundet af Karma. Den, der er hinsides alt dette, er derimod ikke længere i stand til at blive fristet af indtryk fra lyd, berøring, form, smag og duft eller andre sansemæssige tiltrækninger. Det er det, der kendetegner den sande Sanyasi. Han forbliver uberørt. En Jnani er i sig selv ubeskrivelig lykkelig, og han har ingen behov for at være afhængig af nogen ting. Han oplever Karma i A-karma og A-karma i Karma. Det kan være, at han udøver Karma, men han er ikke i mindste måde berørt af den. Han skeler ikke til handlingernes frugt.

Det kan være, at du spørger, hvordan det er muligt. Hør her! Han er altid tilfreds, og den, der er tilfreds, er fri. Han er ikke afhængig af andre. Han er hinsides følelsen af, 'at det er mig, der handler'. Han er tilfreds, uanset hvad der end måtte ske af godt eller ondt, for han er overbevist om, at det er Guds Vilje, der råder. Hans sind er roligt og i balance, og han er altid jublende glad. Utilfredshed kendetegner en Ajnani. Kan man sige, at de, der opgiver at følge Purushartha'erne, og som følger ladhedens vej, er lykkelige, uanset hvad der sker? Tilfredshed er den skat, Jnani'en vinder. Den kan ikke vindes af en Ajnani, hvis begær er uden ende, som hele tiden lægger nye planer, som uafbrudt fortæres af længsler, og hvis hjerte er et flammende bål af begær.

En Jnani er ikke underlagt dualiteter som glæde og sorg, vinding og tab eller sejr og nederlag. Han er Dwandvaatheetha. Han holder sig på sikker afstand af had og tillader aldrig, at det kommer ham nær. Såvel Atma's Swarupa som Atma's Swabhava sikrer, at Den forbliver uafhængig og fri. Den er A-sanga. Den kan ikke påvirkes af noget, der ikke er Atma. Den fødes ikke. Den dør ikke. Den oplever hverken sult, tørst eller angst. Den er hinsides selvbedrag. Sult og tørst er egenskaber ved Prana. Fødsel og død vedrører kroppen, sorg og angst vedrører sindet. Arjuna, så lad være med at tillægge noget af alt det nogen værdi. Vær klar over, at du er Atma. Gør dig fri af alle former for selvbedrag og tilknytninger. Vær som et lotusblad på den mudrede Samsara-sø. Undgå det mudder, der er omkring dig. Det er det, der kendetegner A-sanga. Lev i det, men vær samtidig hinsides det. Vær som et lotusblad. Lad være med at være som et stykke trækpapir, der opsuger alt, hvad det kommer i berøring med.

Udfør Abhisheka på Atma-linga'en med det rene vand, der kommer fra din egen helliggjorte Chittha-vritthi, din egen mentale tilskyndelse. Når Chittha'en bevæger sig i én retning, og Indriya'erne bevæger sig i en anden, så bliver man dobbelt så forvirret. Du skal derfor undgå tilknytninger. Gør du det, bliver enhver af dine handlinger et helligt offer, en Yajna. Alt, hvad du siger, bliver da til hellige mantraer, og du helliggør den jord, du træder på.

Arjuna! Jeg vil også fortælle dig om Yajna. Vær stille, og lyt med ro i sindet til Mine ord. Folk taler om Dravyayajna, Thapoyajna, Yogayajna og så fremdeles. Når man graver et hul i jorden, så dynges jorden op ved hullets sider. Der er altid en dyngede jord ved siden af et hul i jorden. På tilsvarende vis bør godgørelse følge rigdom. Den rette anvendelse af ens rigdom betegnes Dravyayajna, og hvad er den rette anvendelse? Dravyayajna indbefatter, at man giver gaver i form af køer og jord, og at man deler sine færdigheder med andre. Thapoyajna består i at anvende al sin tale og i at udføre alle sine fysiske og mentale aktiviteter som Sadhana. Kan man kalde det Thapas, hvis du er

afkræftet og ligger og hviler dig, fordi du har måttet undvære et måltid mad? Yogayajna består i at udøve Karma og dog forblive ubundet af denne Karma.

Og hvad er Swadhyaya Yajna? Den indebærer, at du med ydmyghed og ærbødighed studerer de hellige skrifter, der leder dig til Moksha, til Friheden. Gennem sådanne studier tilbagebetaler man sin gæld til de Rishi'er, der frembragte de hellige skrifter. Den næste Yajna er Jnanayajna. Den omfatter ikke viden om det synlige og det håndgribelige, men udelukkende Jnana om det usynlige og uhåndgribelige (Parokshajana og ikke Aparokshajana). Jnanayajna består i at lytte til Sastra'erne, der beskæftiger sig med denne form for Jnana, i at studere dem og i kritisk at overveje argumenter for og imod deres lære. Jnana indebærer tillige, at man længes efter at lære Atma-thathwa at kende og derfor søger viden hos de ældre og hos dem, der har opnået åndelig erfaring.

Arjuna, du kan finde på at spørge Mig om, hvilke midler der skal til for at opnå Jnana. De, der higer efter denne Visdom, er nødt til at opsøge dem, der har opnået Selvrealisation, og vinde deres gunst. De er nødt til omhyggeligt at studere de Selvrealiseredes vaner og sindsstemninger og afvente chancen til at bede dem om hjælp. Når der opstår tvivl, skal man roligt og uforfærdet opsøge dem. Man er ikke en sand Jnani, blot fordi man studerer stabler af bøger, holder timelange foredrag, og klæder sig i orange farvet tøj. Det er udelukkende dem blandt de ældre, der selv har erkendt den absolutte Virkelighed, der er i stand til at skænke dig Jnana. Du er nødt til at tjene dem og vinde deres kærlighed. Hvordan skulle boglige studier kunne fjerne tvivl? Bøger er tværtimod tilbøjelige til at skabe yderligere forvirring.

Det bedste, bøger kan, er at informere. De kan ikke direkte vise eller bevise noget. Det er udelukkende den Selvrealiserede, der gennem en direkte demonstration er i stand til at overbevise. Man skal derfor opsøge de Selvrealiserede og ærbødigt tjene dem, thi først da kan man opnå den dyrebare Jnana. Uanset hvor meget havvand du end drikker, så vil det ikke kunne slukke din tørst. Uanset hvor meget du end studerer Sastra'erne, så vil de ikke kunne fjerne dine tvivl.

Den, der ønsker at opnå Jnana, skal foruden at besidde Bhakthi og Sraddha tillige leve et jævnt, helligt og rent liv. Han skal ikke blive utålmodig og begynde at irritere læreren. Hastværk er lastværk. Du skal gøre og erfare alt det, Guru'en befaler. Du skal ikke forsøge at efterleve hvert eneste råd og vejledning, du hører eller læser og således ændre din Sadhana efter forgodtbefindende. Ja end ikke, hvis du ønsker hurtigt at opnå Jnana. Hvis du gør det, ender du op som en komplet A-jnani. Den slags mennesker kan blive sindssyge, og det kan derfor i visse tilfælde være bedre at fortsætte med at leve som A-jnani. Du skal derfor være meget påpasselig.

Du skal stræbe efter at glæde Guru'en og vinde hans gunst ved kærligt at tjene ham og adlyde hans bud. Du bør udelukkende tænke på hans lykke og velfærd. Gør dig fri af alt andet og vind hans nåde, thi da opnår du Jnana. Er du derimod som følge af selvishhed og manglende tro ulydig og fuld af kritik, så kan du ikke blive velsignet med erkendelse af Sandheden, og du bliver opfyldt af mørke og sorg.

Ganske som koen kalder sin kalv til sig, når den ser den, så leder også Guru'en Sishya'en til sig og giver ham nådens mælk. Sishya'en bør have en helstøbt karakter, for da vil Guru'en, ganske som et rent stykke jern bliver tiltrukket af en magnet, straks drage ham til sig og tage vare på ham.

Sishya'en kan undersøge Guru'ens kvalifikationer, ja det bør han i virkeligheden gøre, for han har brug for en lærer. Arjuna! Jeg vil fortælle dig, hvilke egenskaber en sådan



lærer bør have. Han skal ikke blot have boglig viden, men han skal besidde den Visdom, der udspringer af den direkte erkendelse af Virkeligheden. Han skal være forankret i denne Virkelighed, det vil sige i Brahmanishta. Sastrajnana er ikke i stand til at skænke Mukthi. Det bedste, den kan hjælpe til med er sikre Bhukthi (et levebrød). Der er nogle, der uden at besidde den mindste smule Sastrajnana har opnået Mukthi udelukkende ved hjælp af Anubhavajnana. Sådanne mennesker kan imidlertid ikke hjælpe de disciple, der plages af tvivl. De er ude af stand til at forstå disciplenes vanskeligheder, og de kan derfor ikke sympatisere med dem.

Der findes hundredtusindvis af Guru'er, der blot er Guru'er af navn, men ikke af gavn. I vore dage kalder man alle, der går i Gerua-farvede klæder for Guru'er, ja endog de, der ryger Ganja, kaldes Guru'er. De, der holder foredrag, kaldes Guru'er. De, der skriver bøger, kaldes Guru'er. Man er ikke Guru, blot fordi man rejser landet tyndt og lærer at argumentere. En Guru skal på grundlag af egen direkte erkendelse være i stand til at virke opløftende på disciplen og få ham til at påbegynde den Sadhana, der anbefales i Sastra'erne. Hvad gavner det at være god til at argumentere? Uanset hvad han end siger eller gør, så skal det være i overensstemmelse med Sastra'erne. Man er ikke Guru, blot fordi man er i stand til at tale som et vandfald om alt det, man har læst sig til, og formår at skabe bølger af sindsbevægelser blandt tilhørerne. Det kan være, de har visse færdigheder i at holde foredrag, men de har ingen færdigheder i at udøve Sadhana eller finde rundt i det åndelige områdes mysterier. De kan være skolelærere, men de kan ikke skænke Bhakthi eller vise den vej, der fører til Frelse. Disse Guru'er når kun op på det niveau, og de Sishya'er, der følger dem, når heller ikke højere. De er nøjagtig lige så meget værd, som de bøger, de taler ud fra. Mange uforsigtige Sadhaka'er bliver tiltrukket af disse pralende Guru'ers sproglige udfoldelser og deres ords magi. Det kan være, de bliver kaldt Pundit'er, eller at de holder foredrag, men det sætter dem ikke i stand til at velsigne dig med Jnana. Det er udelukkende Avathara'er (Herren kommet i menneskelig Form), Devamsa-sambhuta'er (person der repræsenterer guddommelige Kvaliteter og guddommelig Herlighed) og Thatwavid'er (Jnani'er der har opnået den åndelige Sadhana's højeste Gode, og som har nydt den højeste Lyksalighed), der har erkendt den absolutte Virkelighed, der formår det. Det nytter ikke noget at påberåbe sig, at man delvist har oplevet dette eller hint. Man er nødt til fuldt og helt at opleve altings Fylde. De, der kun har erkendt en brøkdæl, kan føre dig op til et bestemt niveau og efterlade dig der ganske som Thrisanku, der kom til at svæve mellem himmel og Jord.

Guru'en er nødt til at undersøge dyderne og kvalitetene hos den aspirant, der opsøger ham for vejledning. Han bør være upåvirket af forhold, der vedrører disciplens rigdom, status og sociale position og ikke have nogen fordomme i den henseende. Han skal være i stand til at erkende, hvad aspiranten rummer, hans inderste væsen. Guru'en skal fungere som et vækkeur for de disciple, der er fanget i A-jnana søvnen. Hvis Guru'en er en gni'er, og disciplen er dorsk, så ve dem begge."

På den måde redegjorde Krishna meget klart for Guru'ens og Sishya'ens kvalifikationer. Han gjorde rede for deres adfærd, deres lærdom, deres dyder og svagheder samt for deres handlinger og kendetegn. Disse værdifulde råd var ikke blot tiltænkt Arjuna - de var for hele verden. Alle, der stræber efter at blive Guru'er eller Sishya'er, skal være opmærksomme på den kostelige skat, der er gemt i disse ord.

Vore dages Guru'er og Sishya'er befinder sig på et plan, som svarer til vore dages lave, åndelige niveau. I gamle dage var det meget vanskeligt at finde en Guru. Tusinder af åndeligt søgende ledte efter dem i skovene, thi de var meget sjældne og helt uvurderlige. I vore dage kan man finde snesevis af Guru'er på hvert eneste gadehjørne, men der bliver færre og færre ægte Sishya'er. Begge grupper synker hurtigt længere og



længere ned, og de tilpasser sig hinandens lave plan. Nu til dags beskæftiger Guru'erne sig udelukkende med at sikre sig Sishya'er og pleje dem, og det er der heller ikke noget forkert i, hvis Sishya'erne er kvalificerede. Guru'erne er imidlertid bange for at miste Sishya'erne, og de søger derfor at tilfredsstille disses lyster og luner. Sishya'erne påstår, at de er Guruputhra'er, Asramavasi'er, Sadhaka'er og så fremdeles, men de forbliver upåvirkede af livet i Asram'en, af Sadhana og Sadhu-kvaliteterne. De føler end ikke den mindste taknemlighed over for Guru'en. De benytter fraser som Krishna-arpanam, men deres handlinger udtrykker alene Deha-arpanam (de har altså ikke overgivet sig til Gud, men til kroppen).

Disse Sishya'er stiller desuden betingelser. Guru'en er nødt til at opfylde deres ønsker med hensyn til fornøjelser og en let og behagelig tilværelse. Guru'en skal sørge for, at Sishya'en er glad og tilfreds, og ikke insistere på, at han udfører nogen form for Sadhana, eller at han mister noget eller får bekymringer. Moksha skal falde ned i deres skød som en moden frugt. Guru'en må ikke anbefale nogen strenge discipliner eller leveregler. Guru'en er nødt til at respektere alle Sishya'ens ønsker. Dersom Guru'en modsætter sig dem, bliver han straks fordømt og forkastet.

[Top](#)

## Kapitel 11: Sraddha, klippefast Tro, er forudsætningen for Jnana

Hvordan skulle disse pylrede personer, der blot ønsker at leve behageligt, kunne opnå Moksha? Hvis en Guru ikke er i stand til at sikre sig den slags disciple, hvorfor skulle han så beklage sin skæbne? Det er forunderligt, at der findes Guru'er, der jamrer over, at de ikke er i stand til at tiltrække den slags disciple! De, der spiser opium og ryger Ganja, er uegnede til at være Guru'er. De er svindlere. Hvordan kan de, der anvender alle deres kræfter på at sikre sig livets fornødenheder, være Guru'er? Hvordan kan de, der søger at tilfredsstille deres sanssemæssige lyster, være disciple? De er Dhana (penge) Guru'er, og deres disciple er Mada (stolthed) disciple. Hvis man anser den slags personer for at være Guru'er og Sishya'er, så tilsmudser og vanærer man disse hellige begreber.

Hvem er da en sand Guru? Det er den, der underviser i tilintetgørelse af Moha, af selvbedrag. Og hvem er en ægte Sishya, discipel? Det er den, der stræber efter at overvinde og beherske det sind, der hele tiden søger udad. Vore dages højtråbende Guru'er går hver dag på talerstolen for at tale om alt det, de langt ud på natten før har læst og fyldt deres hoveder med. Deres præstation består blot i at gylpe det op, de har spist. Det er det hele. De taler som papegøjer og gentager blot, hvad de har lært udenad. Selv et barn ved, at man er nødt til at beherske grådighed og vrede, men hos disse personer viser grådighed og vrede, jalousi og had, begær og stolthed sig i hvert eneste ord, de taler, og i hver eneste handling, de udfører. Hvis de, der påstår, at de er Guru'er, ikke selv er herre over disse tilbøjeligheder, hvordan skulle så de uheldige disciple, der søger tilflugt hos dem, kunne opnå fremgang?

Det er sikkert kun ganske få disciple, der vil opsøge den Guru, der er i besiddelse af den højeste form for selvopofrelse, som er helt opfyldt af uselvisk Sarvajnana-samaana medfølelse, som søger at nærme Sathya, og hvis sjæl er gennemtrængt af opløftende tanker, som stræber efter at sikre alle en sorgløs tilværelse, som lever et enkelt og kærligt liv, og som kun er tilfreds, når han får mulighed for at vise andre, hvad der er San-marga og Sath-guna. Disciplene vil tillægge ham fejl, besudle ham og drage hans

hæderlighed og ægthed i tvivl. Guru'en vil imidlertid forblive rolig og afklaret, for han mister ikke noget. Det gør Sishya'erne derimod, for de lader denne store chance gå til spilde.

Uanset hvor meget du end rejser omkring, og uanset hvor mange Guru'er du udvælger dig og tjener, så er der én ting, du kan være helt sikker på. Du er ikke i stand til at erkende Gud, så længe du ikke har gjort dig fri af det selvbedrag, der får dig til at føle, at du er kroppen. Hvis du fastholder dette selvbedrag, så kan hverken din Dhyana eller Japa eller vandet i alle de hellige Theertham'er, du bader i, hjælpe dig til at nå Målet. Alle dine bestræbelser er da lige så nytteløse, som det vil være at søge at tømme et kar for vand med en øse fuld af huller.

De, der lever et familieliv og opfylder deres pligter, er at foretrække frem for den slags Sadhu'er. De efterlever deres Asrama Dharma, og de følger den rette vej, idet de uafbrudt ihukommer Herren. De når Målet. Der kan skrives tykke bøger om de kvaliteter, nutidens Guru'er og Sishya'er besidder, men en sådan meningsløs gennemgang vil være spild af kostbar tid. Lad os derfor vende tilbage til hovedtemaet.

Når man omtaler vore dages Guru'er og Sishya'er, er det helligbrøde i samme åndedrag blot at nævne det hellige Guru-sishya forhold, der var mellem Krishna og Arjuna. De er enestående, uforlignelige. De udgør det højest opnåelige par, og deres høje plan er utilgængeligt for alle andre. De skal betragtes som idealer for alle åndeligt søgende og alle lærere. Arjuna bøjede sig ydmygt for Krishna og udførte i oprigtighed, hvad Guru'en forventede af ham. Krishna fremelskede det, der virkeligt var gavnligt for Arjuna. Han tog hensyn til alt det, der ville fremelske Arjuna's omdømme, Atma-ananda og Dharma. Han plejede ham og beskyttede ham som Sin egen livsånde. Det var den Guru, Herren var for ham.

Krishna er Parama-atma, og Arjuna er Jiva-atma. Krishna er Purushothama, og Arjuna er Narothama. Det er grunden til, at de er det ideelle Guru-sishya par. Andre er blot Guru-sishya'er af navn. Egensindige Sishya'er og magtsyge Guru'er spilder deres liv med frugtesløse bestræbelser. Krishna er et ocean af Prema, og Han passede på Arjuna, som man passer på sine øjne eller sit hjerte. Han underviste i hellighed og forvandlede til hellighed. Han elskede og blev elsket på en helt uforlignelig måde. Det er det, der gør en Guru til en ægte Guru. Og hvad med Arjuna? Han er ikke noget almindeligt menneske. Hans Thyaga er enestående. Uanset hvilke kriser han end befandt sig i, så holdt han sig til Krishna's Bud og Krishna's Ord. Han anså sit venskab med Herren for at være den rustning, der ville beskytte ham mod alle farer, for at være selve den krop, han boede i, og for at være noget, han var nødt til at pleje, styrke og beskytte. Selv om det var en mægtig kraft, så var han dog rede til at tilintetgøre det, hvis det skulle blive nødvendigt. Det er således forholdet skal være mellem Guru'en og Sishya'en.

Gud, der er legemliggørelsen af Prema, blev opmærksom på disciplens oprigtighed, vurderede hans resultater og fortalte ham detaljeret om de fordele og den herlighed, der er knyttet til Atma-jnana. Krishna sagde, "Kauntheya, du kan ved hjælp af Jnana se alt og alle såvel i dig selv som i Mig. Når det sker vil dualiteternes verden og det deraf følgende selvbedrag forsvinde, ganske som mørket forsvinder, når Solen står op.

Arjuna, Jeg kender desuden din fortid og baggrunden for din fødsel. Dette dit liv er ikke helt almindeligt. Du er kommet til verden med en guddommelig (Daivi) arv og med guddommelige evner. Det er udelukkende Mig, der ved det. Du fordømmer dig selv som en synder, der myrder slægt og venner, lærere og ældre, fordi du ikke besidder denne viden.

Selv om du måske har syndet, bliver så ikke også syndere frelst? Anger er nok til at forvandle synd til hellighed. Gud modtager i Sin Nåde den angrende og skænker ham Sine Velsignelser. Rathnakara, der levede syndigt indtil Visdommen gryede i ham, blev en helgen, fordi han angrede. Han blev den hellige Valmiki. Hans liv viser værdien af anger. Du fristes måske til at spørge, om det er tilstrækkeligt at være fri af syndens følger? Skal man da ikke tillige afvise Punya's følger? Jo, man har frihed til at afvise frugterne af Punya, men man har måske ikke helt samme frihed til at undgå resultaterne af Paapa. En voldsom skovbrand brænder alt på sin vej til aske. Tilsvarende fortærer og tilintetgør Jnana's vældige bål enhver synd og enhver Punya.

Der er én ting, der er helt nødvendig for at opnå denne hellige, åndelige Jnana. Det er Sraddha, det vil sige en klippefast tro på Sastra'erne, på lærerne, og på, at man kan opnå Jnana. Mennesket kan end ikke udrette det mindste, hvis han ikke ved troens hjælp er i stand til at lægge hele sin sjæl i det. Du kan derfor selv se, hvilken afgørende betydning tro har for opnåelse af Jnana. Sama, Dama, Uparathi, Thithiksha og Samadhana er den uvurderlige skatkiste Sraddha kan lignedes ved. Hver eneste af disse egenskaber er en eftertragtet besiddelse.

Sraddha er dog kun det første trin på vejen. Du er tillige nødt til at have udviklet en stærk længsel efter at tilegne dig den lære, Jeg forkynder. Det er absolut nødvendigt, men du er samtidig nødt til at være årvågen og ikke give efter for dovenskab. Desuden kan du komme i dårligt selskab, der ikke fremmer eller tilskynder din åndelige udvikling. Det er nødvendigt at fremelske sansekontrol for at undgå den skadelige påvirkning fra den form for selskab og for at styrke dit sind, så du helt kan undgå den slags.

Tillad ikke tvivl at få plads i dit hjerte. Manglende tro eller udholdenhed er ikke nær så ødelæggende som tvivlens gift. Denne gift virker på samme måde som en tuberkelbacille, og den har de samme følger. Den opstår i A-jnana, og den trænger ind i menneskets hjerte, hvor den formerer sig. Den er årsag til stor ulykke.

Du skal derfor tilintetgøre denne djævel med Atma-jnana's sværd, der er det sværd, der udgøres af kendskab til Selvet. Rejs dig, Arjuna! Udfør dine handlinger, som var det din pligt. Stol fuldt og fast på Mine Ord. Gør, hvad jeg befaler dig, uden at tænke på resultaterne. Udøv Nishkaama-karma, for denne forsagelse vil forankre dig i Jnana, og du vil opnå den Frihed, der består i at leve hinsides forandringer, hinsides liv og død.

Giv afkald på den forestilling, at det er dig, der udfører handlingen, og at du nyder frugten. Det kan du gøre ved at overgive såvel handlingen som handlingens frugt til Gud. Så er du hinsides al synd, thi det er da ikke dig, der handler, og handlingen må derfor nødvendigvis være hellig. Dit forhold til dine handlinger bør være som olie på tungen, som makeup på øjet eller som et lotusblad, der flyder på vandet. Der handles, men det er ikke dig, der handler. Du forbliver uanfægtet, uanset hvad du end udøver, hører eller ser. Du skal have barnets uskyld i forhold til det, du hører eller ser. Den glæde, du finder i den ydre verden, åbner sorgens sluser. Den er flygtig; hvorimod du er evig. Du er selve lyksalighedens Kilde. Du er selveste Atma-swarupa, der er hævet over og hinsides alt dette. Det er din sande Natur. Du har intet at gøre med alle disse aktiviteter, der benævnes gerninger, og du har ikke noget at gøre med disse frugter, som du nu fejlagtigt tror er virkelige. Det er ikke dig, der handler. Du er blot Vidnet, Betragteren! Al din rådvildhed er opstået som resultat af det selvbedrag, der får dig til at føle, at det er dig, der handler, af din selvskhed og din følelse af 'min-hed'! Lær Brahmam at kende! Udfør alle handlinger, men forsag frugterne. Det er langt bedre at forsage frugten end at undlade aktiviteten. Karmayoga er Karma-sanyasa langt overlegen.

Dhyanyoga er imidlertid bedre end begge disse. Jeg skal fortælle dig hvorfor. Jeg fortalte dig først om Karmayoga, fordi Karmayoga er fundamentet for Dhyanyoga. Jeg holder meget af dem, der giver afkald på frugten, når de udøver Karma. De er sande Sanyasi'er. Det er ægte forsagelse. Jeg har ingen sympati for dem, der undlader at ofre til ilden, som afstår fra enhver handling undtagen at spise og sove og længes efter sansemæssige glæder, og som opfører sig som Kumbhakarna's slægtninge. De er dovne, og de øder tiden bort. Dovne mennesker kan ikke komme Mig nær. Den, der ikke holder op med at forfølge sine ønsker, bliver aldrig Yogi, uanset hvor megen Sadhana han end måtte udøve. Det er udelukkende den, der omhyggeligt sørger for at undgå at blive bundet af sanserne, og som ikke knytter sig til sine handlingers frugter, der kan blive Sarva-sanga-parithyaagi (en der har gjort sig fri af alle bånd).

Det er kun muligt at opnå Dhyanyoga på baggrund af Nishkaama-karma. Dersom sindet ikke er bragt under kontrol og ikke er lydært over for dine befalinger, så kan det blive din værste fjende. Lær derfor at blive herre over sanserne ved at leve alene. En hest uden tøjler, en trækokse, der ikke er vant til åget, og en Sadhaka, der ikke behersker sine sanser, er som en flod uden vand. Den form for Sadhana er det rene spild.

Arjuna, se at komme i gang! Udøv Dhyanyoga. Beslut dig for ved hjælp af denne Yoga at blive herre over sanserne og udøv den støt, systematisk og regelmæssigt. Udøv den på et bestemt sted og tidspunkt og undlad at ændre tid og sted efter forgodtbefindende. En regelmæssig metode er nødvendig for denne Yoga. Overhold den omhyggeligt. Lav ikke om på den, som det nu tilfældigvis behager dig, thi det vil medføre sørgelige resultater. Denne Yoga fører ikke til noget som helst for den, der spiser for meget, og som derfor bliver sløv af at fordøje føden, eller for den, der spiser for lidt, og derfor bliver udmattet. Den fører heller ikke til noget for den, der sover enten for meget eller for lidt, for den, der udøver Dhyana alt efter hvilket lune, han er i, det vil sige, at han den ene dag bruger mange timer til Dhyana, fordi han ikke har andet at tage sig til, og en anden dag kun symbolsk udøver Dhyana, fordi han nu har travlt. Dhyana gavner heller ikke den, der giver de seks indre fjender (Kama, Krodha og de øvrige) frit spillerum, ej heller gavner Dhyana den, der ikke glæder sine forældre og i særdeleshed sin moder, og den gavner frem for alt ikke den, der tvivler og har ringe tro på Gud eller den Guru, han har valgt og givet plads i sit hjerte.

Sindet hos den, der mestrer Yoga, bør være som et lys, der brænder roligt i en vindueskarm, der er fri for træk. Når som helst der opstår selv den mindste uro i sindet, skal du sørge for at dæmpe denne uro og ikke tillade sindet at flakke hid og did. Du bør udvikle den form for bevidsthed, hvor du oplever, at du er til stede i alt og alle, og den følelse af Enhed, hvor du oplever, at alt og alle er i dig. Du kan da påbegynde en hvilken som helst form for Yoga og opnå succes. Du er da hinsides enhver skelnen mellem 'jeg' og 'andre' og mellem Atma og Paramatma. Andres glæder og sorger vil da også være dine. Du kan da ikke gøre andre fortræd. Du er da i stand til at elske og tilbede alle med den fulde erkendelse af, at de er Sarveswara." Herren Krishna erklærede, at de, der har nået denne Tilstand i sandhed er de højst udviklede Yogi'er.

Arjuna er imidlertid fuld af tvivl, og han beder om en forklaring, så han kan blive overbevist. Han siger, "Krishna! Alt det, Du har sagt, lyder rigtigt, og jeg kan udmærket forestille mig, at denne Yoga må være en kilde til Ananda for dem, den lykkes for, men den er meget vanskelig og ikke for almindelige mennesker. Denne Yoga, hvor man skal møde alt med samme sind (med Samathwam) er fyldt med vanskeligheder selv for den fuldt udrustede Sadhaka. Hvad så med alle os andre, der jo blot er almindelige aspiranter? Er den overhovedet mulig for os? Krishna, er det nu helt så let at opnå kontrol over sindet? Ak, når sindet trækker af sted med os, er det stærkere end en



elefant. Det er lunefuldt. Det er meget stædigt og ulydigt. Det er en sand djævel. Man kan aldrig fastholde det et bestemt sted. Forsøg på at fange og tæmme sindet svarer til at ville fange vinden eller få vandet til at løbe opad. Hvordan kan man påbegynde Yoga med et sådant sind? Det ser ud til at være lige så vanskeligt at opnå kontrol over sindet som at udøve denne Yoga. Krishna! Det, Du foreslår, er umuligt. Der er ingen, der formår at følge Dine Anbefalinger."

Krishna begyndte at smile, da Han hørte disse ord. Krishna svarede, "Arjuna, du kender sindets natur og har beskrevet det på en ganske udmærket måde. Det er dog ikke nogen umulig opgave. Sindet kan bringes under kontrol, hvor umulig opgaven end kan forekomme. Du kan blive herre over sindet gennem systematisk træning (Abhyasa), gennem usvigelig målrettet gennemførelse af grundig analyse (Vichara) og ved fremelskelse af ikke-tilknytning (Vairagya). Uafbrudt træning gør det muligt at løse en hvilken som helst opgave. Stol på Gud og udøv din Sadhana i vished om, at du har evnerne og Nåden, thi da bliver alt legende let.

Derfor vil enhver, der med beslutsomhed påbegynder denne Sadhana, nå det højeste Mål, der kun kan nås af de sjæle, der er blevet forvandlede gennem mange livs bestræbelser. Arjuna, husk på, at de, der har opnået Yoga, befinder sig på et højere trin end de, der blot behersker den rituelle Karma. Stræb derfor efter at blive Yogi for at opnå denne ophøjede og hellige status. Det er dog ikke alt, thi der findes en tilstand, der er endnu mere ophøjet end denne Yoga. Den, der fylder hele sin bevidsthed med Mig, som inderligt mediterer på Mig, og som udelukker alt andet, han er nået højere end alle andre. Han er Maha-yogi.

Dhyana Yoga og Jnana Yoga er begge indre, åndelige øvelser, og de er begge baseret på Sadhana og Bhakthi. Uden disse er begge disse Yoga'er uopnåelige, og dine bestræbelser vil ikke bære frugt. Dersom Sadhaka'en ikke besidder dem, er han som en robot uden liv, og han kender da ikke sit mål. Den første forudsætning er en dybt rodfæstet Prema til Gud. Hvordan kan du fremelske den? Det kan du ved at lære om Herrens Herlighed, Stråleglans, Væsen og Kendetegn, ved at lære Hans Swabhava og Swarupa at kende. Det er grunden til, at Jeg nu fortæller dig om disse. Jeg skænker dig al den visdom, der er at finde i Sastra'erne, og Jeg supplerer den med den indre oplevelses Visdom. Vær klar over, at der da ikke er mere for dig at lære. Der er kun få ud af tusinde aspiranter, der stræber efter at opnå denne Jnana, og blandt disse få er der blot enkelte, der når Målet. Det er ikke alle, der begynder, der når Målet.

Arjuna! Vær klar over, at der i Universet ikke er noget, der er mere ophøjet end Mig. Alt og alle er knyttet til Mig som perler på en snor. De fem elementer samt Manas, Buddhi og Ahamkaram udgør de otte aspekter af Prakrithi, der har skabt Sthula-sukshma Prapancha, det vil sige såvel den grove fysiske som den finere verden. De kaldes under et for A-paraa Prakrithi. Der findes tillige en anden Prakrithi, der er forskellig fra denne. Den kaldes Paraa-prakrithi. Den er hverken Sthula eller Sukshma. Det er den Chaithanya, der bor i Jivi'en. Selve denne Jagath er dens længsel.

Gud skabte først den grove fysiske verden, og derefter tog Han som Jiva ved hjælp af Sin Chaithanya ophold i den, hvilket bevirkede, at den blev Chith. Det fortælles tydeligt i Veda'erne. Du skal anse A-paraa Prakrithi for at være Parameswara's Swabhava og anse Paraa-prakrithi for at være Hans Swarupa. Tænk over disse forhold, Swabhava og Swarupa, og forstå dem til bunds. Den grove, fysiske verden er nødt til at adlyde Chaithanya, der er Sarvaswathantra, det vil sige, at Chaithanya er den fuldkomne og evigt frie Herre.

Ordet Jivi betyder den, der tager Prana til sig. Ved hjælp af sin intelligens og sine evner



holder Jivi'en fast i Prana'en. Jivi'en er den Antharyamin, der er trængt ind i alt og alle, og som opretholder alt. Paraa-prakrithi er altså blot selveste Paramatma. Men Alt, der manifesterer sig med den samme Chaithanya, skal anses for at være Én og den Samme.

Jada og Chaithanya er de to nødvendige grundlag for hele Skabelsen. De er det samme som Prakrithi og Purusha. Chaithanya-sakthi manifesterer denne verden ved hjælp af sin egen Swakarma, når den nærer tanker om Bhoga. Jada antager Deha's form. De er begge dele af Min Natur. Husk på, at det er Mig, der som Eswara ved hjælp af dem virker som Skaber, Opretholder og Nedbryder. Der findes intet andet end Mig. Der er ikke nogen anden Virkelighed end Mig. Jeg er den Første Årsag. Jeg er den Oprindelige Substans. "Jeg er Én; lad Mig blive Mange!" På denne måde besluttede Jeg Mig for at blive til al denne Mangfoldighed, der betegnes med ordet Srishti. Denne beslutning påvirkede og motiverede Mayasakthi og resulterede i Mahath-thathwa. Det var det første trin i udviklingen af Prakrithi.

Dersom man lægger et frø i jorden og vander det, så vil frøet i løbet af et par dage suge vand til sig og svulme op. Frøet er endnu ikke begyndt at spire, men den første forandring har fundet sted. Mahath-thathwam er en lignende form for forandring. Det næste, der sker, er, at der i overensstemmelse med Guds Vilje udvikles en lille spire. Det kaldes Mahadahamkaram. Nu vokser der fem blade frem fra spiren. De er de fem elementers subtile egenskaber. Hele denne Jagath er det samlede resultat af disse otte, der er: Prakrithi Sakthi, Mahath-thathwam og Ahamkaram samt Panchabhutha'erne, de fem elementer.

[Top](#)

## Kapitel 12: Alt er Brahmam

"Glem ikke, at denne A-paraa Prakrithi, som Jeg taler om, blot er en manifestation af Min Sakthi, af Min Herlighed. Overfladisk set, når man udelukkende benytter Sthuladrithi, det grove, fysiske syn, så forekommer dette Univers at være en stor mangfoldighed. Det er imidlertid ikke tilfældet. Der er i det hele taget ikke denne mangfoldighed. Antha-karana, den indre bevidsthed, længes efter Enheden, og det er den sande Dristhi. Når det indre syn fuldt og helt er gennemtrængt af Jnana, så vil hele Jagath, hele skabelsen, blive erkendt og oplevet som værende Brahmam og intet andet. Det er derfor nødvendigt at lære den indre bevidsthed udelukkende at beskæftige sig med Jnana." Denne Jagath er helt opfyldt af Jagad-isa. Skabelsen er intet andet end Skaberen i netop den Form. Isavasyam Idam Sarvam (alt dette er Gud), siger man.

Selv om der i virkeligheden kun er denne Ene, så fremtræder Den som en mangfoldighed. Lad os i forbindelse med disse Ord fra Krishna minde os selv om et bestemt eksempel. Vi spadserer en tur om aftenen i skumringen og kan på grund af mørket kun svagt skimte omgivelserne. Der ligger en tovstump hulter til bulter på vejen. Enhver, der ser tovstumpen, danner sig sin egen opfattelse af, hvad det er for noget, skønt det blot er en tovstump. Der er en, der træder hen over den, fordi han tror, det er en blomsterkrans. En anden træder på den, fordi han tror, at der blot har løbet lidt vand der. En tredje tror, det er en ranke, der er faldet ned på vejen fra et træ. Og der er også nogle, der bliver bange, fordi de tror, det er en slange. Er du enig det?

I Maya's tusmørke manifesteres Parabrahmam, der er Årsagen til al denne tilsyneladende væren, som Prapancha i form af en mangfoldighed af navne og former uden dog Selv at undergå nogen forandring. Parabrahmam forbliver hele tiden Sig Selv og udelukkende Sig Selv. Tovstumpen kan forekomme at være mange forskellige ting.

Den fremkalder mange forskellige følelser og reaktioner hos forskellige mennesker. Den er blevet årsag til en stor mangfoldighed, men den forandres aldrig til alle disse mange ting. Den forbliver, hvad den er - en tovstump. Den er hele tiden den samme. Den bliver ikke til en blomsterkrans, til lidt vand, til en ranke eller til en slange. Man kan fejlopfatte Brahman på mange måder, men Brahman forbliver udelukkende Brahman. Brahman er det eneste sande Grundlag for alle disse forskellige opfattelser. Ganske som der er en snor i en blomsterkrans og et fundament under en bygning, således er det Brahman, der gennemtrænger og binder denne krans af Jivi'er sammen. Og det er Brahman, der er Fundamentet for Prakriti. Læg mærke til, at snoren og fundamentet ikke er synlige. Man ser blot blomsterne og bygningen. Det betyder ikke, at de ikke eksisterer. I virkeligheden er de grundlaget for blomsterkransen og bygningen. Hvis du tænker lidt over det, bliver du klar over, at de er der, og du forstår da at værdsætte dem. Hvis du derimod ikke gør den indsats, så lægger du ikke mærke til dem. Tænk dig grundigt om, og du bliver da klar over, at der er en snor, der holder blomsterne sammen, og at fundamentet er skjult i jorden. Lad ikke Aadheya'en (det der bliver holdt eller støttet) forlede dig til at fornægte Aadhaara'en, der er Den, der er Grundlaget, Støtten. Dersom du benægter det, så lærer du ikke Sandheden at kende, og du fastholdes i dit selvbedrag. Tænk dig godt om og anvend din skelneevne. Derefter kan du tro og opleve.

Alt det sete har et usynligt Grundlag. Den bedste måde at erkende det på er at anvende sit intellekt til grundig analyse, og det bedste bevis er egen erfaring. De, der har erfaret det, har ikke brug for nogen forklaring.

Det væsen og de kvaliteter, de enkelte perler har, er uden nogen betydning. De bør ikke distrahere os. Ret i stedet opmærksomheden mod den indre Virkelighed, mod Brahman, der er Grundlaget for alle perlerne. Det er det, der er den væsentlige opgave. Der kan være mange forskellige blomster i en blomsterkrans. Der kan endog være helt almindelige blomster (tamasiske Jivi'er). Der kan være mere prangende blomster (rajasiske Jivi'er). Der kan også være fine, enkle blomster (satviske Jivi'er), men selve snoren, selve Grundlaget, Paramatma, er uafhængig af alle disse blomster. Den er hinsides alle former for påvirkning. Den er Sathya, Nithya og Nirmala.

Uden en snor kan blomster ikke danne en blomsterkrans. På tilsvarende vis forener Brahman alle Jivi'er. Det er ikke muligt i nogen ting eller substans at adskille disse to. Brahman gennemtrænger alt og alle. De fem elementer er intet andet end manifestationer af Brahman. Brahman er den indre Bevæggrund, der ikke erkendes af dem, der kun lægger mærke til overfladiske forhold. Brahman er med andre ord Antharyamin. Det er grunden til, at Krishna sagde, "Jeg er vandets Rasa, Solens og Månens Prabha, Stråleglans, Veda'ernes Pranava, Lyden i Akasa, og menneskets Pourusham (heltemod, eventyrlyst og stræben)."

Lad os beskæftige os med den netop omtalte Pranava. Krishna erklærede, at Pranava er selve livskraften i Veda'erne, er du med? Det siges, at Veda'erne er An-aadi, det vil sige, at de er uden nogen form for begyndelse. Det siges, at Pranava er Veda'ernes livsånde. Veda'erne er selv hinsides nogen form for begyndelse. Vær klar over, at Pranava er det subtile grundlag, den bagved liggende form for alle partikler og stoffer i hele Universet.

Hver eneste genstand i Universet har to aspekter: Nama og Rupa, det vil sige navn og form. Dersom du fjerner disse to, så er der ikke længere nogen Prapancha, noget Univers. Formen er da ikke længere Prapancha, Universet. Navnet undfanger og behersker formen. Rupa er afhængig af Nama, så hvis du tænker dig grundigt om, kan du finde ud af, hvilken af disse to, der 'lever' længst. Nama er Nithyam, Rupa er An-nithyam. Lad os som eksempel tænke på de mennesker, der har udøvet forskellige,

gode gerninger. De har måske bygget hospitaler, skoler, templer eller steder, hvor man kan tilbede Gud. Selv når deres former ikke længere er synlige, så bevarer deres navne og deres berømmelse en plads i menneskehedens hukommelse, ikke sandt? Nama varer ved, men Rupa er her kun en kort tid.

Der er utallige Nama'er og Rupa'er, men der er i denne forbindelse én ting, du skal tænke over. Det er noget, alle oplever hver dag. Det gælder for en Pundit som for en uvidende person. Dette 'noget' er Akshara'er, bogstaverne. Telugu har 52 bogstaver. Engelsk har blot 26. Selv om du samler hele den litterære produktion, der findes på Telugu eller engelsk, i store bunker, og bunkerne bliver til et stort bjerg, så består det hele udelukkende af de 52 Telugu bogstaver eller af de 26 engelske bogstaver. Du kan ikke finde et eneste andet bogstav.

Helt tilsvarende findes der i menneskets krop seks nervecentre, der alle er formede som lotusblomster. Alle disse lotusforme har et bogstav, en lyd, knyttet til hvert eneste kronblad. Disse kronblade danner deres egen karakteristiske lyd, når de bevæger sig, ganske som de små metalblade i et harmonium gør det, når de bevæges. De, der forstandigt tænker over dette udsagn, kan udvikle tvivl, for dersom disse kronblade bevæger sig, hvad er det da, der bevæger dem? Jo, den kraft, der bevæger dem, er Anaahathadhvani, den oprindelige lyd. Denne lyd udmærker sig ikke frem for andre, og den er ikke til at skelne fra andre lyde. Denne lyd dannes uden nogen form for anstrengelse og uden nogen bevidst villen. Det er Pranava. Som perlerne på en snor er alle bogstaver og de lyde, de repræsenterer, gennemtrængt af Pranava. Det er meningen med Krishna's Udtalelse om, at Han er 'Veda'ernes Pranava'. Krishna's Budskab er, at du skal lade dit sind opfylde af Pranava, der er det universelle Grundlag.

Sindet har en medfødt tilbøjelighed til at blive opslugt af hvad som helst, det kommer i berøring med. Det længes efter det. Derfor er det hele tiden hvileløst og uroligt, men ved hjælp af vedvarende træning kan det ledes mod Pranava og lære at blive forenet med Pranava. Det bliver tillige naturligt tiltrukket af lyd. Det er grunden til, at sindet lignes ved en slange. En slange har to primitive tilbøjeligheder: dens måde at bugte sig af sted på, og dens tilbøjelighed til at hugge ud efter alt, den møder på sin vej. Mennesket har også disse to egenskaber. Han søger ligeledes at komme til at besidde alt det, han ser, og han bevæger sig heller ikke den direkte vej.

En slange har imidlertid én prisværdig egenskab. Uanset hvor giftig og dødbringende den end måtte være, så spiler den sin hætte ud, glemmer alt andet og fortaber sig fuldstændig i slangetæmmerens musik, når den hører de sødmefyldte toner. På tilsvarende vis kan mennesket gennem øvelse opnå Forening med Pranava's Lyksalighed. Sabdopasana er den vigtigste metode til virkeliggørelse af Paramatma, der er Veda'ernes Pranava. Han er ikke forskellig fra Sabda. Det er derfor, Herren har sagt, at Han er menneskets Pourusha. Pourusha er menneskets livgivende kraft, menneskets Prana. Uden den har mennesket ikke nogen indre drivkraft eller noget gåpåmod. Uanset hvor stærk kraften i tilskyndelserne fra tidligere liv end er, så er den nødt til at give efter over for den styrke, der er at finde i Pourusha's evne til at søge nye oplevelser og nye mål. Det uvidende menneske bliver vildledt til at forbande sin skæbne, fordi han ikke kender disse muligheder. Han forbander de uundgåelige resultater af det, han frygter må være Prarabdha.

Alle er nødt til at anvende Pourusha, thi uden denne styrke er det ikke muligt at leve. Livet består af kamp, stræben og resultater. Gud har skabt mennesket, for at han kan benytte sin evne til at anvende Pourusha og derigennem opnå sejr. Formålet for mennesket er ikke, at han blot skal fylde maven, være en byrde for Jorden og opføre sig som et dyr, der er slave af sine sanser. Guds Formål er ikke at skabe en horde

dagdrømmere og driverter, der afskyr hårdt arbejde, og som antager uhyggelige former, fordi de bliver federe og federe. Gud skaber ikke mennesket med den hensigt, at han, mens han lever, skal ignorere Skaberen, fornægte Atma, bevæge sig omkring som et andet dyr, tillade at såvel intelligensen som skelneevnen går til spil og leve uden mindste gran af taknemlighed over for Giveren af alle de gaver, han fortærer og nyder!

Prakrithi straffer ligeledes dem, der udnytter hende til deres egen selvforherligelse. De siger, "Det her er min, det der er også min, og det der tilhører dem, der tilhører mig." Dem, der bryder hendes love, straffer hun hårdt. Det er grunden til, at Krishna meget detaljeret gjorde rede for Upasana, tilbedelse, thi Upasana består i at anvende Prakrithi til at nå Gud, der transcenderer Prakrithi.

"Arjuna, mange mennesker, der er ivrige efter uforstyrret at kunne tilbede Mig, søger dybt ind i skovene. Det er en vanvittigt handling. Der er ingen grund til at søge ind i skovene, som om Jeg udelukkende skulle være til stede der. Der findes intet sted, hvor Jeg ikke er, og der findes ingen Form, der ikke er Min. Jeg er de fem elementer: jord, vand, ild, luft og rum. Kan du finde noget sted, hvor et af disse elementer ikke er til stede? Der er ingen grund til at opsøge noget særligt sted for at kunne opleve Min Nærhed og Herlighed, thi Jeg er Alt, og Jeg er til stede overalt i al Evighed. Jeg er ildens brændende Væsen. Jeg er Livet i alle levende væsener. Jeg er de stærkes Styrke, den form for styrke, der er hinsides grådighed og begær. Det er Mit Væsen, der tilskynder de levende væsener til at ønske sig forhold og midler, der er i overensstemmelse med Dharma.

Når Jeg siger styrke, mener Jeg naturligvis intellektets formåen, Buddhibalam. Denne verden kender til mange former for Balam. Der er Dhanabalam, der er den formåen, rigdom kan give, Vidyabalam, der følger af lærdom, Janabalam, der er en følge af at vide, at man har mange tilhængere, Manobalam, der er et resultat af beslutsomhed, Dehabalam, der blot skyldes fysisk formåen, samt mange andre former for formåen. Du skal anse alle disse for at være Mine, for Jeg er Parameswara. Al denne formåen skal dog være hinsides Kama og Raga, begær og tilknytning. Dersom Kama og Raga er til stede, så bliver det dyrisk formåen, ikke guddommelig Formåen. Det er da Pasu-balam og ikke Pasu-pathi-balam.

Kama er begær efter at besidde et eller andet, og dette begær er så stærkt, at man bliver ved med at tænke på det ønskede og begære det, selv om der ikke er nogen mulighed for at sikre sig det. Raga er den følelse, der siger, at man er nødt til at eje en bestemt ting, også selvom det er klart, at man ikke kan beholde den ret længe, fordi den jo er en flygtig ting. Raga er afledt af ordet Ranjana. Ranjana betegner evnen til at skænke glæde. Enhver form for formåen, der er forurennet af Kama eller Raga, er ikke værdig til at blive kaldt Guddommelig.

Om anvendelsen af de forskellige former for Balam medfører noget godt eller noget ondt, afhænger af den måde, ejeren bruger dem på. Lad os tage rigdom som eksempel. Dersom et ondt menneske bliver velhavende, så medfører det forfængelighed, stolthed, onskabsfuldhed og ringeagt for andre. Dersom et godt menneske bliver velhavende, så benytter han sin rigdom til godgørelse og til gode gerninger. De onde benytter fysisk styrke til at skade andre, hvorimod de gode benytter denne styrke til at beskytte andre."

Læg i denne forbindelse mærke til et andet forhold. Krishna sagde, at selv Krodha (vrede) og Lobha (grådighed), der er i overensstemmelse med Dharma, er forskellige udtryk for det Guddommelige. Lad os derfor i stedet for at blive ved med at gentage det samme her fastslå, at alle følelser og alle former samt alt og alle stammer fra den selv



samme guddommelige Værens Paraa og A-paraa Natur. Du er imidlertid nødt til at vænne dig til at opleve Guds Form i de højere former for følelser, former og væsener for at blive i stand til at opleve mere subtile fornemmelser og ædlere følelser. Du skal dog ikke begynde at tro, at det udelukkende er den højere verden, der er guddommelig, og at den lavere verden ikke er det. Det er nemlig forkert. Den objektive verden med alle dens satviske, rajasiske og tamasiske ting samt alle dens reaktioner og impulser med mere stammer fra Gud. Du kan først fremelske og opnå denne overbevisning, når du grundigt har gennemtænkt dette forhold og har fået denne sandhed bekræftet.

Herren har erklæret, "Arjuna! Alt dette kommer fra Mig, og alt dette er i Mig, men Jeg er ikke afhængig af noget af alt dette. Husk det! Jeg er ikke knyttet til noget af alt dette." I denne forbindelse findes der to forskellige synspunkter. Der er Jivi'ens synspunkt, og der er Guds Synspunkt. Jivi'en oplever, at enten er noget godt, eller også er det slet. Han oplever dualiteter. Gud derimod indeholder ingen dualiteter. Når alt er Gud, når Gud er den iboende Atma i alt og alle, hvordan skulle verden da kunne opdeles i to kategorier: en god og en slet?

Dette forhold kan fremkalde nogen tvivl hos almindelige mennesker, for Gud siger jo, at alt er kommet fra Ham, at Han er den oprindelige Årsag til alt, hvad enten det er godt eller ondt. Gud siger dog samtidig, at Han hverken er bundet eller påvirket af resultaterne eller manglerne ved alt det, der kommer fra Ham. Gud erklærer, at Han ikke har nogen forbindelse til alt dette, og at Han er hævet over og hinsides alt det, Han er Årsag til.

Heraf kan du måske drage den slutning, at mennesket heller ikke på nogen måde er ansvarlig for det gode eller onde, som Gud frembringer gennem ham, at menneskets sande Væsen er hinsides såvel godt som ondt, og at alle menneskets handlinger, uanset hvor onde de er, fundamentalt set er foranlediget af Gud Selv, thi mennesket kan ikke påstå, at der er nogen handling, der er hans egen. Det er sandt nok, men din overbevisning om, at du ikke er den, der udfører disse handlinger, og at det er Guds Vilje, der kommer til udtryk gennem dig, skal være vedholdende, oprigtig, dybt rodfæstet og urokkelig. Der skal ikke være det mindste spor af jeg-bevidsthed tilbage. Hvis det er tilfældet, så har et sådant menneske helt klart nået livets højeste Mål. Han har opnået den højeste form for velsignelse. Du skal erkende den Sandhed, og du skal blive fast forankret i den Visdom. Den, der har fremelsket den overbevisning, at alt dette er Gud, og som ikke har noget forhold til eller slægtskab med den materielle verden, men som lever hinsides den, han er Sathya-jivi. Et sådant menneskes ophold her har været umagen værd.

Ord i sig selv gavner imidlertid ingenting. Du kan som en papegøje gentage bestemte sætninger, du har hørt mange gange, for eksempel sætninger som, "Alt tilhører Gud", "Jeg er blot en marionetdukke, og det er Ham, der holder trådene og får mig til at danse, som Han vil" eller "Intet er mit, og jeg udfører blot Hans Vilje". Men hvordan opfører du dig sædvanligvis? Når en handling er rosværdig, så siger du, at det er din, men når en handling er dadelværdig, så siger du, at det var Gud, der tilskyndede den! Du proklamerer for alle og enhver, så ofte at du bliver hæs, at dine egne bestræbelser har skaffet dig ære, berømmelse, høj rang, magt, en høj position i samfundet, ejendom og besiddelser samt færdigheder og store resultater. Når det derimod drejer sig om at indrømme, at dine handlinger har medført vanære og nederlag, at de har været onde og forkerte, så holder du bekvemt Gud ansvarlig, idet du siger, "Jeg er blot et instrument i Hans Hænder. Han er min Herre. Jeg er blot et redskab." Denne vane har mennesket tillagt sig i vore dage, nej, det er blevet en modesag. Folk svinger frem og tilbage fra 'jeg' til 'Gud' ganske som pendulet i et ur. Det er ren og skær uvederhæftighed. Det er indholdsløs, åndelig humbug.

Både tanke, ord og gerning skal være gennemtrængt af den faste overbevisning, at alt dette er Hans Leg. Det er den sande vej. Det er en menneskelig svaghed at opdele ting og foreteelser som værende gode eller onde. Det er helligbrøde at tillægge Gud den egenskab. Det kan af og til se ud, som om Gud også lider af denne svaghed, men det er en forbigående tilstand, en sky, der skjuler Hans Herlighed. Det er ikke en varig skavank ved Ham.

Skønt Guna'erne kommer fra Gud, så påvirker de ikke Gud. Der kommer røg fra ild, men røgen påvirker ikke ilden. Skyerne dannes oppe i himlen og bevæger sig omkring deroppe, men de påvirker ikke himlen. Alle er som perler knyttet til Ham, men Han er Fri og Uafhængig. Han er Universets Fundament, men Han har intet behov for Universet som fundament.

Lad os som et eksempel betragte noget klæde. Klæde er dannet af garn, det er afhængigt af garn, men garnet er ikke afhængigt af klædet. Garnet er ikke knyttet til klædet, og det bliver ikke påvirket af klædet. En krukke er afhængig af ler, men ler er uafhængigt. Klædet består af garn, og krukken består af ler. Leret svarer til Brahman, og krukken svarer til Prakriti. Garnet svarer til Brahman, og klædet svarer til Prakriti (dette univers af Namarupa, af stor mangfoldighed). Hvis du ser bort fra formen og navnet, så er krukken udelukkende ler, og dersom du ignorerer klædets form og navn og lægger mærke til det, klædet består af, så indser du, at det blot er garn. Uden ler ingen krukke, og uden garn intet klæde. Og tilsvarende uden Brahman ingen Prakriti. Det er mere rigtigt at sige, at alt dette er Brahman, end at sige, at Brahman er i alt. Det er mere storslået at forestille sig Brahman som Sarva-aadhaara, altings Grundlag, end at forestille sig Brahman som Sarvabhutha-antharaatma, alle væseners indre Virkelighed. Det er Sandheden.

[Top](#)

## Kapitel 13: Maya og de fire Former for Bhakthi

Dette Univers er som et bygningsværk, hvor Paramatma, Guddommen, er Fundamentet. Det første ser ud til at være virkeligt, det andet er Virkeligt. Folk ignorerer Grundlaget og higer efter det, der hviler på Grundlaget. De giver sig ikke tid til at fundere over, hvordan det 'understøttede' skulle kunne eksistere uden et Grundlag! Dette er ligeledes et udtryk for et forkert syn på verden. Når denne Drishti-dosha bliver korrigeret, så kan man opleve Srishti-kartha'en. Det vil sige, at man, når man bliver fri for denne forvrængede opfattelse, kan erkende Skaberen af dette Univers.

Arjuna tog dette emne op med Krishna. Han spurgte, "Krishna, hvad er denne forvrængede opfattelse af verden helt præcis? Vær venlig at fortælle mig detaljeret om den." Han ønskede tillige at få at vide, hvordan denne svaghed opstår, og hvordan den udvikler sig. Nu er Arjuna ikke som folk er flest, for han nikker ikke bare samtykkende til hvad som helst, han får fortalt. Han har mod nok til at afbryde Krishna midt i en forklaring, hvis han begynder at få tvivl. Han besad det nødvendige mod og den nødvendige udholdenhed. Han blev ved, indtil Krishna gav ham et svar, der stemte med hans egen erfaring, og som var i overensstemmelse med Sastra'ernes lærdom. Gud svarede ham derfor straks med smil på læben!

Med hensyn til den forvrængede opfattelse, havde Krishna svaret parat. Han sagde, "Arjuna, hør nu godt efter! Maya, der kaldes blændværk, er aktiv mellem Mig og denne verden. Det er sandt at sige meget vanskeligt for mennesket at gennemskue Maya, thi Maya tilhører også Mig, og Maya er gjort af det samme materiale. Du kan ikke sige, at

Maya er adskilt fra Mig. Maya er skabt af Mig, og Maya er under Min Kontrol. Maya kan få selv den stærkeste til straks at flygte over hals og hoved. Du undrer dig måske over, hvorfor Maya er så svær at overvinde. Det er ifølge sagens natur ikke nogen let opgave. Det er udelukkende dem, der fuldt og helt er Mine Hengivne, der er i stand til at overvinde Maya. Arjuna, tro ikke at Maya er noget hæsligt, der er kommet et eller andet sted fra. Maya er en egenskab ved sindet. Den får dig til at glemme den sande og evige Paramatma, og den får dig i stedet til at værdsætte mangfoldigheden af navne og former. Den medfører, at du fejlagtigt tror, at kroppen er Selvet, i stedet for at du tror, at du er den Iboende (Deha'en i stedet for Dehi'en). Maya er ikke noget, der var, og som senere vil forsvinde, og den er heller ikke noget, der ikke var, og som så dukkede op. Maya hverken var, er eller vil være.

Maya er en betegnelse for et ikke-eksisterende fænomen, men dette ikke-eksisterende blev synligt. Maya er som en luftspejling i ørkenen, hvor man ser vand, der hverken er der, eller har været der. Den, der kender sandheden, ser det ikke. Det er udelukkende dem, der ikke kender ørkenen, der bliver tiltrukket af det. De løber hen mod det og oplever sorg, udmattelse og fortvivlelse. Maya knytter sig til den, der hjælper Maya til at udvikle sig, ganske som når det i et værelse bliver mørkere og mørkere, og mørket da skjuler selve værelset, eller som når andemad på vand, og vandet bliver skjult, eller som når grå stær udvikler sig i øjet og afskærer synet. Maya overmander de tre Guna'er og de tre guddommelige Væsener. Det vil kort og godt sige, at alle, der identificerer sig med det begrænsede, med det, der har navn og form, med det individuelle, bliver påvirket af Maya. Det er denne Jiva-branthi (identifikation med Jiva'en), der er årsag til det. Thathwa-branthi (identifikation med Thath og Thwa, med den Helhed, der udgøres af Denne og dette) fjerner Maya. Maya skjuler Thathwa, men Maya har ingen magt over dem, der har erkendt denne Thathwa.

Arjuna, du finder måske på at spørge Mig, om denne Maya så ikke har tilsmudset Mig, som Maya kommer fra, når nu Maya gennemtrænger og skader selve det sted, hvor Maya udvikler sig. Det er ganske naturligt at få en sådan tvivl, men det er en helt ubegrundet tvivl. Maya er årsag til hele denne Jagath, men Maya er ikke årsag til Gud. Jeg er den Myndighed, der anvender Maya. Hele denne Jagath, der er et resultat af Maya, opfører sig i overensstemmelse med Min Vilje. Maya kan derfor ikke skade nogen som helst, der hengiver sig til Mig, og som handler i overensstemmelse med Min Vilje. Maya anerkender da også deres autoritet. Den eneste måde at overvinde Maya på består i at fremelske den universelle Jnana og i at genopdage din egen universelle Natur, thi du tillægger det Evige livets begrænsning, og det er det, der er årsag til Maya. Livets kendetegn er sult og tørst. Kroppen er kendetegnet ved glæde og sorg, tilskyndelser og forestillinger samt fødsel og død. Alt det er An-atma, det, der ikke er Atma. Det er ikke noget, der kendetegner den Universelle, Atma.

Maya består i at tro, at du, der er det Universelle, er begrænset og underlagt alle disse egenskaber, der ikke er atmiske. Husk imidlertid på, at Maya ikke vover at nærme sig den, der har søgt tilflugt hos Mig. Maya virker som en uoverstigelig stor forhindring for dem, der retter deres opmærksomhed mod Maya, men Maya vil fremtræde som Madhava for alle, der retter deres tanker mod Gud. Man kan besejre Maya enten ved at fremelske den holdning, at man selv og den ubegrænsede Gud udgør en Enhed, eller ved at fremelske den holdning, der består i fuldt og helt at overgive sig til Gud. Den første metode kaldes Jnanayoga, og den anden metode kaldes Bhakthiyoga.

Det er langt fra alle, der føler en indre tilskyndelse til at overvinde Maya ved fuldt og helt at overgive sig til Herren. Det er noget, der afhænger af mange livs opsamlede gode og dårlige frugter. De, der udelukkende har opsamlet 'negative' fortjenester, vil forfølge flygtige, sanssemæssige glæder. De vil søge føde og fornøjelser ligesom fugle

og dyr, og de tror, det er livets formål. De skænker ikke Gud en tanke, de bryder sig ikke om gode menneskers selskab, de afholder sig fra at udøve gode gerninger. De kommer til at leve som fredløse uden for Guds Rige.

De, der har opsamlet gode fortjenester, stræber derimod efter at fremelske gode karakteregenskaber, efter at udvikle ædle tanker og efter at kunne kontemplere på Guds Nærvær. De længes efter Gud. Disse åndeligt søgende bliver måske tiltrukket af Gud, fordi de lider, eller fordi de er i nød, eller fordi de ønsker lærdom, eller fordi de ønsker at opnå Visdom. Men den kendsgerning, at de vender sig mod Gud for at søge lindring, viser, at de nu efter mange liv er begyndt på den åndelige vej."

Githa'en godkender ikke Sa-kama Karma'er, det vil sige handlinger, der udføres med det formål at få gavn af dem, eller hvor resultatet er det vigtigste motiv. Det er udelukkende Nishkaama Karma, der er i stand til at udfri dig fra selvbedrag. Nishkaama Karma er handlinger, du udøver uden at bekymre dig om de fordele, de måtte medføre.

I den forbindelse kan der opstå nogen tvivl med hensyn til Artha-bhaktha'en, der jo vender sig til Gud for at få lindret sin smerte. Spørgsmålet drejer sig om, hvorvidt en sådan person kan kaldes en Bhaktha. Der findes ikke det menneske på Jorden, der ikke har et eller andet ønske. Alle er afhængige af en eller anden for at få sine ønsker opfyldt. Er du enig? Det er forkert at have den slags materielle ønsker, men det er endnu mere forkert at henvende sig til et andet menneske for at få dem opfyldt. Artha-bhaktha'en henvender sig ikke til et andet menneske, men derimod til Gud, som han ærer og stoler på. Det er udelukkende Gud, han bønfaller, for at få sine ønsker opfyldt. Skønt det er forkert at udvikle ønsker, så undgår han den endnu større synd, det er at fæste lid til laverestående formidlere. Derfor er han bedre, ikke sandt? Når du bliver klar over, at det afgørende ikke er, hvad du ønsker dig, men derimod hvem du henvender dig til for at få dit ønske opfyldt, så forstår du, at denne indstilling er meget bedre. Målet er Gud, og Gud er Giveren. Det er udelukkende Hans Nåde, der kan skænke velsignelser. Du kan være overbevist om, at Artha-bhaktha'en virkelig er værdig, når han har fremelsket denne tro og tillid.

De tre første kategorier af Bhaktha'er, der nævnes i Githa'en, er Artha'en, Artha-arthi'en og Jijnaasu'en, og de tilbeder alle Gud med en eller anden Form, som Paroksha. De søger Gud for at få opfyldt deres ønsker eller nå deres mål. De vil naturligvis altid bede til Gud og tilbede Gud, og de vil uafbrudt ihukomme Herren.

Den fjerde kategori, der nævnes i Githa'en, er Jnani'en. En Jnani har Ekabhakthi. Alle de øvrige har Anekabhakthi, og de har tilknytninger til de genstande eller tilstande, de begærer. Det er derfor, de også har tilknytning til Gud. Deres hengivenhed er ikke alene rettet mod Gud, men også mod den materielle verden. En Jnani vil udelukkende løfte blikket for se Gud. Selv hvis han gør det, så ser han udelukkende Gud overalt. Det er derfor, Gud har erklæret, at Jnani'en er Ham kærest. Gud gør naturligvis ikke forskel på nogen, men Prema er en åbenbar egenskab hos dem, der har nået Hans Nærvær, og som lever der. Denne Prema er Prathyaksha, det vil sige, at den kan opleves og erkendes direkte og umiddelbart. Man kan heraf udlede, at en Jnani er Gud nærmest og derfor er Ham kærest.

Det er naturligvis ildens natur at varme dig, når du ryster af kulde, men hvordan skal den kunne holde dig varm, hvis du ikke nærmer dig den, men holder dig på afstand? Ganske tilsvarende skal de, der virkelig ønsker at fjerne den kulde, der stammer fra verdslige lidelser, søge Jnana's ild og forblive i Guds umiddelbare Nærhed. Jnana's ild opnås ved Guds Nåde.



I deres bestræbelser forestiller Sadhaka'er sig ofte, at Gud er mindre fuld af Pragt, end Han i virkeligheden er. De føler, at Gud gør forskel på syndere og helgener, på gode og onde samt på Jnani'er og A-jnani'er. Det er udtryk for et forkert ræsonnement. Gud opdeler ikke mennesker på den måde. Dersom Han virkelig gjorde det, så ville ingen synder her på Jorden kunne overleve Hans Vrede et eneste sekund. Alle kan leve her på Jorden, netop fordi Gud ikke skelner på den måde. Denne sandhed er kun kendt af Jnani'en. Alle andre er uvidende om den. De lider under den falske forestilling, at Gud findes et eller andet sted langt, langt borte.

Jnani'en er fri af Maya, og han lever uden at blive påvirket af Rajoguna og Thamoguna. Ja, end ikke Sathwaguna påvirker ham. Dette er ikke tilfældet med Jijnaasu'en, der stræber efter Viden. Han bruger tiden til uophørlig kontemplation på Gud, til fromme gerninger og til hellige tanker. De to andre kategorier, Artha-arthi'en og Aartha'en, samler på opløftende oplevelser, de tænker over, hvad der er uvirkeligt og Virkeligt, og de forvandler sig selv til Jijnaasu'er, det vil sige til søgere efter Viden. Senere bliver de Jnani'er og opnår Frelse. På denne måde når du Målet trin for trin. Du kan ikke i ét spring nå Målet.

Et eksempel gør det lettere at forstå dette forhold. Jnani'en kan lignedes ved en passager i et gennemgående tog. Det vil sige, at han ikke behøver stige om til et andet tog for at nå sit rejsemål. Jijnaasu'en er steget op i en gennemgående vogn, og han behøver heller ikke stige om til et andet tog. Hans vogn vil blive holdt tilbage og koblet til andre tog undervejs, således at han til sidst når frem til det ønskede sted. Aartha'en stiger på et almindeligt tog, og da han ikke befinder sig i et gennemgående tog eller en gennemgående vogn, er han nødt til undervejs at stå af flere steder og vente på et andet tog. Han når således sit mål i flere etaper. Det er en lang og besværlig rejse, men til trods for disse vanskeligheder når Aartha'en frem, dersom han holder ud. Alle når Målet, men der er dog forskel på tempo og metode. Det er derfor ikke så mærkeligt, at Gud flere gange har erklæret, at disse fire kategorier af Bhaktha'er er "Mine Egne". Hvorfor har Han forkyndt det? Det har Han gjort, fordi de alle søger det samme høje Mål.

Krishna sagde, "Stræb derfor altid efter det Umådelige, det Umålelige. Lad være med at rette dine ønsker mod det målelige, der er småt og begrænset. Den, der begærer små ting, er en gni'er. Den, der længes efter Gud, er gavmild og storsindet."

En Jnani's Bhakthi, hans hengivenhed, betegnes Sahajabhakthi, der betyder direkte Bhakthi. De andre kategoriers Bhakthi kaldes Gouna-bhakthi, der betyder afledt, indirekte Bhakthi. En Jnani erkender, at Gud er hans egen Atma. Hans Bhakthi er Anu-rakthi, hvilket indebærer, at Han er knyttet til Gud, og at han elsker Gud. Man siger "Poojyaeshvanura Ago Bhakthi", der betyder, at Bhakthi består i at elske dem, der bør vises ærbødighed. Jnani'en fremelsker denne evne som resultat af mange livs opsamlede gode fortjenester. Det er ikke en tilstand, man uden videre kan opnå. Denne tilstand kan heller ikke købes i en forretning fiks og færdig. Den er ikke en vare. Den er kulminationen på mange livs bestræbelser. Der er behov for at uddanne mange gode læger til at tjene befolkningen, men det er udelukkende lange studier og erfaring, der kan levere dem. Dersom man ansætter folk uden uddannelse som hospitalslæger, og disse begynder at operere og ordinere, så vil patienterne dø i stedet for at blive helbredt. Hvis et menneske derfor opnår at blive Jnani, så kan du nok forestille dig, at han har tilbragt mange, mange år i Sadhana for at nå denne høje Tilstand. Arven fra tidligere livs åndelige tilskyndelser hjælper ham også i disse bestræbelser.

I dag kalder alle mulige mennesker sig Jnani'er. De ved sikkert ikke, at en Jnani har ganske bestemte kendetegn. Det, der viser hans ægthed, er hans erklæring, der bygger

på hans egen erfaring. Han forkynder: Vaasudevas-sarvam-idam. Det betyder: alt dette er Vaasudeva. Jnani'ens sande kendetegn er hans stadige fordybelse i denne oplevelse. Her refereres der med ordet Vaasudeva ikke til Vasudeva's søn, men derimod til Ham, der har gjort alle væsener til Sit Hjem, Sin Nivaasa. Det er udelukkende det menneske, der oplever Gud i alle væsener, der fortjener at blive kaldt Jnani. Dersom andre kalder sig Jnani'er, så er de det kun af navn. De oplever ikke den sande Jnana. Hvad er da denne Jnana helt præcis? Jnana indebærer, at du har den Viden, der sætter dig i stand til at opnå alle andre former for viden, og det bliver derfor muligt for dig at klare dig uden al denne anden viden.

Det er dette høje stade, Jnani'en når. Man kan derimod ikke hævdes at være Jnani, blot fordi man har lært nogle få Sloka'er udenad, eller fordi man har bladret i nogle få bøger. Det er heller ikke nok, at man sammen med et par håndfulde andre talere i svulmende stolthed har holdt timelange foredrag med en kedsommelig strøm af ord. Det svarer blot til, at man gylper det op, man tidligere har spist. I vore dage er der mange af disse såkaldte Jnani'er. De klæder sig ud som fromme mennesker, men de er umennesker. Hvordan skulle almindelige sten kunne stråle som ædelstene? Det er ikke alle stene, der er ædelstene. Hvem vil finde på at sige, at en almindelig sten er lige så værdifuld som en ædelsten? Det er kun tåber, der lader sig vildlede, for de kender hverken den ene eller den anden.

I Githa'en forkynder Sri Krishna mantraet over alle mantraer - Vaasudevassarvam - for at modvirke alle disse falske Jnani'er, hvis fremkomst Han forudså. Dette ene mantra er tilstrækkeligt til at frelse hele menneskeheden. Det er Hans indirekte Gave. Anse det for at være en gave fra Ham. Ret din opmærksomhed mod det og tænk over dets mening. Det er det højeste Gode og det højeste Mål. Det er udelukkende disse seks stavelser, der kan gøre menneskets liv værdifuldt. Der er mange, der kalder sig Mahatma, Jagadguru, Bhagavan, Paramahansa, Jnani, Thyagi, Ananda og så videre, uden de i deres indre uophørligt oplever sandheden i dette mantra. Til trods for at de er falske, så behandler folk dem, som om de var ægte. Der er ingen, der har tildelt dem disse titler. De har selv valgt dem og taget dem til sig, og nu bærer de dem som pryde for at fange folks opmærksomhed. De er imidlertid ikke ægte, og glansen forsvinder derfor hurtigt. Den ydre form er Sanyas, men indvendig er de Athyaas (opfyldt af for mange begær). Den ydre form er Yoga, men indeni er der Roga (sygdom). Deres navne indeholder alle ordet Ananda, men selv forfølger de verdslig lykke. De taler søde ord, men deres handlinger er tåbelige grænsende til det vanvittige. Den, der lever et familieliv optaget af de pligter, der hører til dette livsstade, befinder sig åndeligt set på et højere plan end disse mennesker, der klæder sig ud som om de mestrede Yoga og Thyaga.

Den ondskab, disse fupmagere er årsag til, er den vigtigste grund til tilbagegangen for Indiens kultur, for landets urgamle samfundsopbygning og for dets moralske retskaffenhed. Den er også årsag til, at troen på Gud er blevet mindre. De tilråder Thyaga, men længes efter Bhoga. De lovpriser en høj moral, men deres egne handlinger er baseret på had. Den form for adfærd ødelægger selve rodsystemet for Sanyasa, og disse mennesker bevæger sig hurtigt og uundgåeligt mod deres egen undergang. Der, hvor der ikke er harmoni mellem ord og gerning, finder vi end ikke skyggen af Sandhed.

De, der lever et familieliv derimod, holder mere eller mindre fast i Sandheden. Der er mange blandt dem, der lever uden nogen form for had, og mange har fremelsket hjertets renhed og udvikler gode dyder samt en god moral. I modsætning hertil oplever vi, at de, der stiller sig til skue som Thyagi'er og Yogi'er, er opfyldt af alle mulige former for had og manifestationer af begær. De falder i den grav, disse kvaliteter graver for at fange dem. Sadhaka'ens bestræbelser løber ud i sandet på grund af selviskhed,

misundelse, selvforherligelse og lignende egenskaber. Det er derfor nødvendigt, at åndeligt søgende og hengivne hele tiden er årvågne. De skal holde disse uønskede egenskaber på afstand, stræbe efter at udvikle deres moralske levevis og kontemplation på Guds Herlighed samt længes efter at opleve Fuldbyrdselsens sande Lyksalighed. Denne Lyksalighed skal da deles med resten af verden. Det vil indvarsle en ny æra med fred og lykke og fremgang i verden.

Da Krishna erklærede, at hele verden vil stråle og funkke på grund af disse Jnani'er, talte han om de sande Jnani'er. Et menneske uden Jnana er som et hjem uden nogen form for lys.

[Top](#)

## Kapitel 14: Brahmam, Aadhyaathmam og Karma

"Nahi Jnanena Sadrisam" [Bhagavad Githa 04:38]. Der er intet, der kan måle sig med Jnana. Og hvad er denne Jnana? Det er det, der fører dig over Sam-saara, omskiftelsernes hav. Det er klart, at der er to former for Jnana. Den første er viden om den objektive verden, Vishaya Jnana. Den anden er udelt Viden, A-bhedajnana.

Den første kategori er viden om den materielle verden. Den anden er viden om, at Brahmam og den individuelle Atma er identiske. Den sidstnævnte kaldes A-bheda, det vil sige Viden, der er en uadskillelig Helhed. Denne Jnana er ikke et resultat af intellektet, af Buddhi. Den er en egenskab ved noget, der er hinsides Buddhi, noget, der endog er vidne til Buddhi's aktiviteter. Den fjerner det selvbedrag, der får dig til at tro, at denne omskiftelige verden er virkelig. Den fjerner frygten i menneskets hjerte. Den viser ham, at alt dette og han selv er Brahmam. Den kaldes derfor den rette Jnana, Samyak Jnana. Den kaldes tillige den nærmeste Jnana, Sameepa Jnana.

Der er to måder at udvikle denne A-bheda Jnana på. Den ydre og den indre. På det ydre plan er der Sadhana'en Nishkaama Karma, der indebærer, at man er aktiv uden dog at knytte sig til sine handlingers frugter. Man overgiver dem til Gud. På det indre plan er der Sadhana'erne Dhyana og Samadhi. I vedantisk terminologi betegnes det Nididhyasana. De to trin, der ligger til grund for indre koncentration, Nididhyasana, er at lytte og grundigt tænke over det, man har hørt. Det er umuligt at udøve Dhyana uden disse to trin.

Det er det, ordet Atma-samyama betyder. Det indebærer, at man har sanserne under kontrol, at man gør sig fri af sansepåvirkninger fra den ydre verden, og at man frigør sindet fra den ydre verden. Livets Mål er at lære Paramatma at kende og opnå Frelse. Det er det eneste, der betyder noget. Mennesket lever ikke for at bygge huse, for at erhverve ejendom, for at anskaffe sig rigdomme, for at få efterkommere, for at vinde titler eller for at nå højere op ad den sociale rangstige. Menneskets storhed afhænger ikke af noget af alt det. Livets højeste Fuldbyrdselse består i at opnå den evige Lyksalighed, der er evig frigørelse fra sorg og uro.

"Srinvanthu Viswe Amruthasya Puthraah!" lyder opfordringen. "Oh, hør her, I børn af Udødeligheden overalt i hele verden!" Det er indbydelsen. Arven fra Evigheden skal erkendes og opleves. Den skal vindes tilbage. Du er nødt til at gøre dig fri af de bånd, der stammer fra navne og former. De bindinger består af det, drømme er gjort af. De er flygtige og foranderlige. De er ikke Jivi'ens sande, egentlige egenskaber. Sand Visdom består i at erkende, at mennesket er ren Lyksalighed. Denne Lyksalighed er Varig. Den var til stede i fortiden, den er til stede i nutiden, og den vil være til stede i fremtiden.

Sand Frelse består ikke i at undslippe sorgen og blive opfyldt af fryd og glæde i nogle få øjeblikke. Krishna sagde, "Dersom du længes efter denne uophørlige, ægte og rene Lyksalighed, så er du nødt til at knytte dig til Mig."

Krishna sagde, "Arjuna! Enhver, der udøver åndelige øvelser, efter at han har knyttet sig til Mig med det formål at gøre sig fri af alderdom og senilitet, vil erkende alt det, der kan erkendes i forhold til Brahman, Karma og Atma. Jeg er Herre over Adhibhutha, Adhidaiva og Adhiyajna, og dersom Jeg bliver tilbedt på baggrund af denne forståelse, vil den tilbedende fremelske sindsligevægt og opnå fuldt herredømme over sindets luner. En sådan hengiven vil desuden hvile i Mig, og han vil end ikke i sin sidste stund glemme Mig. Det er grunden til, at han når Mig. Det vil sige, Han vil blive forenet med Mig.

Arjuna! Alle ønsker at undgå alderdom og død. Det er nu engang menneskets natur, men hvad nytter det at ængstes? Ens opførsel og adfærd skal være i harmoni med det mål, man har sat sig. Dersom man har en dybtfølt længsel, og man fuldt og helt stoler på Gud og overgiver sig til Gud, så vil strålerne fra Hans Nåde få sorgens tåger til at forsvinde. Hvis man derimod fæster lid til denne verdens genstande, så vil den deraf følgende sorg aldrig høre op. Og det er ene og alene Gud, der kan bringe den til ophør. Tjen Maya's Herre, Skaberen af dette drømmeland, i stedet for at arbejde for selve drømmen. Hvordan kan tilknytning til et selvbedrag føre til andet end skuffelser? Hvordan kan den slags bestræbelser medføre fryd og glæde? Hvordan kan man opnå Frelse, dersom man ikke fremelsker glæde og undgår sorg?"

Arjuna afbrød Krishna ved at spørge, "Krishna, kan sådanne mennesker da ikke nå Dig? Du siger, man er nødt til at overvinde sorgen, før man kan nå frem til Dig. Godt, men hvad er årsag til denne sorg? Hvordan skal man forholde sig til den? Hvordan opstår den? Hvordan skulle man kunne overvinde den uden at kende dens årsag og den måde, den udvikler sig på? Fortæl mig venligst, hvorledes denne sorg udvikler sig i menneskets sind?"

Krishna samtykkede og svarede, "Hør her Arjuna. Ajnana, uvidenhed, er kilden til alle former for sorg. Nu finder du måske på at spørge, hvad der så er årsag til A-jnana? Det skal Jeg fortælle dig. Det er din identifikation med kroppen, det selvbedrag, der får dig til at føle, at du er kroppen. Det er ene og alene den rette form for viden, der kan fjerne dette selvbedrag. Man er nødt til at anvende lys for at fjerne mørke. Du kan ikke skræmme det væk, og dine bønner, anmodninger og protester får det heller ikke til at forsvinde. Uanset hvad du end gør, så forsvinder mørket ikke, før lyset bliver tændt. Tilsvarende forsvinder A-jnana heller ikke, blot fordi du ønsker det. Så snart du har erkendt A-jnana's natur og dens følger, vil Sandheden åbenbare sig og sorgen forsvinde.

Når A-jnana ophører, forsvinder tillige al sorg. Knyt dig derfor til Mig, fremelsk den sande Vidsoms Lys og begiv dig ud ad den vej, der er fri for al sorg."

Straks indskød Arjuna, "Krishna! Du har indtil nu fortalt om bestemte veje, ad hvilke man kan nå frem til Dig. Her til sidst kommer du så med denne uforståelige Vejledning. Hvordan skal jeg gøre mig håb om at forstå, hvad den betyder? Du har end ikke skænket mig den nødvendige intelligens som en nødvendig forudsætning. Gør mig glad ved mere detaljeret at forklare den Vejledning, så jeg bedre kan forstå Dig og lettere kan nå frem til Dig."

Krishna svarede, "Min kære svoger! Hør godt efter. Du kan forstå Min Hemmelighed, så snart du har fattet meningen med begreberne Brahman, Aadhyaathman, Karma,



Adhibhutham, Adhidaivam og Adhiyajnam. Og du skal desuden vide, at alle, der lærer Min Hemmelighed at kende, når Mig."

Arjuna udbryd, "Herre! Fortæl mig da om Brahmam, der er den første af disse!"

Krishna svarede, "Arjuna! Aksharam-brahma Paramam. Brahmam betegnes her Akshara, der er Param. Akshara betyder uden Kshara, uden tilintetgørelse. Den er altså noget, der ikke kan tilintetgøres. Ordet Brahmam er afledt af et ord, der betyder stor, omfattende og lignende. Du finder måske på at spørge, hvor stor? Svaret er: større end hvad som helst, du kalder stor. Ordet Akshara har tillige en anden betydning. Det betyder også allestedsnærværende og alt iboende. Du lagde sikkert mærke til, at Brahmam ikke alene blev karakteriseret med ordet Aksharam. Brahmam er Param Aksharam. Hvad betyder det? Det er den form for Akshara, der er hinsides tid og rum, og som ikke kan erkendes. Brahmam kan ikke erkendes af nogen som helst kategori eller af alle kategorierne. Den forfalder aldrig og ophører aldrig. Den er Param Aksharam, den højeste form for Uforgængelighed, den Ubeskrivelige.

Det er menneskehedens mål at opnå denne Brahmam. Aksharam og Brahmam betegner det samme Mål. De er betegnelser for Saguna og Nirguna aspekterne af den samme Sandhed. For Akshara er tillige betegnelse for et bogstav, for Pranava, Om, der er et symbol for Brahmam. Det er derfor, man siger Aksharaparabrahma Yoga [Bhagavad Githa kapitel 8]. Brahmam har her to tillægsord: Paramam og Aksharam. Akshara betegner såvel Pranava som Maya. Maya er tillige indordnet Pranava. De har begge bestemte kvaliteter. De er Savishesha. Brahmam er derimod Nir-visesha. Den er hinsides kvaliteter, Den er Ubesmittet og Uafhængig. Den, der forstår det, når Mig.

Der er også et andet aspekt. Det er Brahmam, der er til stede i alle og enhver i form af 'Jeg'et'. Dette 'Jeg' er i realiteten midtpunktet for alle og enhver. Alle kroppens dele og organer har hver sin hovedopgave. Hver eneste af sanserne har forbindelse med og informerer om en bestemt kategori af indtryk fra den ydre verden, men skønt dette 'Jeg' er i forbindelse med sanserne, så er Det hævet over og hinsides dem alle. Dette 'Jeg' stråler og skinner i kroppen. Dersom denne forbindelse bliver brudt, bliver det alt sammen til død materie.

Sanserne er i stand til at udføre de tildelte opgaver, når kraften fra 'Jeg'et' strømmer igennem dem. Denne kraft kaldes Aadhyaathmam, og kun gennem store anstrengelser er det muligt at lære denne kraft at kende. Når du benytter din skelneevne til det yderste, kan du få en svag fornemmelse af, hvad denne kraft er. Brahmam betegnes med ordet Thath, og Aadhyaathmam med ordet Thwam. For bedre at forstå dem, så kan du anse disse to som form og substans eller som udseende og karakter. Brahmam er da Formen, og Aadhyaathmam er substansen," sagde Krishna.

Lad os undersøge dette lidt nøjere. I Sastra'erne erklæres det, at Brahmam er Sath-chith-ananda. Det er en beskrivelse, den vedantiske filosofi anvender. Den betegnes tillige Asthi-bhaathi-priyam. Dækker disse begreber over det samme? Eller har de forskellig mening? Sath er en betegnelse for noget, der var, er og vil være. Ordet Ashti betegner den samme egenskab. Ordet Chith er en betegnelse for det, der er bevidst om alt og alle, og ordet Bhaathi har samme mening. Ananda betegner en kilde til evig Fryd og Glæde, og Priyam har også samme mening. Hvert eneste menneske rummer disse tre egenskaber. De findes endog hos alle dyr og fugle.

Lad os fokusere på den første af disse, på Sath, og det hele vil da blive lettere at forstå. Før eller siden går kroppen til grunde. Det er noget, alle ved. Der er ingen, der er uvidende om denne grundlæggende kendsgerning. Ikke desto mindre er alle bange for

at dø. Der er ingen, der byder døden velkommen, og der er heller ingen, der længes efter den. Døden er uundgåelig, og du er nødt til at møde den, også selv om du ikke er glad for den, eller du prøver at undgå den. Alle, der er født, må nødvendigvis dø før eller siden. Alligevel er der ingen, der holder af at dø.

Hvad er nøglen til forståelsen af dette paradoks? Læg mærke til følgende. Hvad er det, der modsætter sig døden? Hvad er det, der dør? Hvad er det, der går bort, og hvad er det, der bliver tilbage? Svaret er, at det er kroppen, der dør. Det er kroppen, der går til grunde. Det, der ikke dør, er Atma, men du bedrager dig selv ved at tro, at du, der er Atma, dør. Atma er hinsides såvel fødsel som død. Det er kroppen, der dør. Atma, der er Nithya, Sathya og Nirmala, det vil sige Evig, Sand og Hellig, dør ikke. Du er den Atma, der ikke bryder sig om at dø. Det vil sige, du er Sath. Dit væsen er Sath. Atma er Barn af Udødeligheden, og ikke af denne Deha, denne krop. Det er ikke kroppen, der er Sath. Det er Atma.

Du er denne Sath, denne Atma, der ikke kan dø. Det er denne Atma, der er til stede i alle former, og derfor oplever alle væsener Kraften fra Sath i form af en evig, uforanderlig Tilværelse. Det er ganske klart og umiskendeligt.

Lad os nu vende os mod Chith, der er den Kraft, der får dig til at ønske at vide alt. Alle mennesker er ivrige efter at få kendskab til alt det, de er bevidste om. Mennesket spørger, "Hvad er det? Hvordan foregår det?" Men det er nok kun få, der opnår denne viden. De fleste har kun iveren og ikke den afklarede intelligens, der er nødvendig for at blive ved for til sidst at nå målet. Det gør dog ingen forskel, for det er længslen, tørsten, der er den afgørende faktor.

Tag en lille dreng med dig, når du går ud for at handle eller for at se en udstilling. Du vil da opleve, at drengen ikke blot følger med og ser sig omkring til højre og venstre. Han vil uafbrudt spørge den, han holder i hånden, hvad det der er, og hvad det der er. Det kan være noget, han har brug for, eller noget, der ligger uden for hans fatteevne, men han vil alligevel blive ved med at stille spørgsmål.

Tænk over den indre mening med dette videbegær. Det er Chith-sakthi, der her kommer til udtryk. Det er ikke Chithsakthi's natur at lade være med at interessere sig for omverdenen. Den får ingen hvile, før den har fået viden, og dette videbegær udtrykker sig derfor i en strøm af spørgsmål. Chith-sakthi lyser af egen Kraft, og Den er derfor i stand til at kaste forklarelsens Lys selv over døde ting. Det er derfor, disse kvaliteter stråler i mennesket og gør det muligt for ham at forstå andre ting. Dette må være tilstrækkeligt til at gøre det klart, at mennesket indeholder Chith-sakthi, intelligensens Princip.

Den tredje kvalitet er Anandam. Uden andres tilskyndelser og overtalelser higer selv dyr og fugle efter glæde. De gør alt for at opnå den. Ingen af dem længes efter sorg og smerte. Når de oplever dem, gør de alt, hvad de kan, for at undgå dem og bringe dem til ophør.

Der er ingen grund til yderligere forklaringer, når vi tænker på mennesket i denne sammenhæng. Han stræber uophørligt efter at opleve fryd og glæde i alle sine aktiviteter og handlinger. Han hungrer ikke på noget tidspunkt, noget sted eller under nogen omstændigheder i sit livsforløb efter at opleve sorg. Formålet med den tilbedelse, han udfører, med de Bhajan'er, han deltager i, de åndelige løfter, han overholder, de ritualer, han udfører, de pilgrimsrejser, han gennemfører, og de gaver, han giver for åndelig vindings skyld, er uanset formen at sikre sig selv og sine nærmeste lykke og glæde. Hvorfor? Selv når kroppen er syg, og lægen ordinerer

medicin for at helbrede den, ønsker han, at denne medicin skal være sød, lindrende, og velgørende.

Hvad er nu den egentlige grund til dette ønske? Mennesket er dybest set Sukhaswabhava, hans natur er fuld af lykke. Hans inderste Væsen er Lyksalighed. Han er ikke gjort af det samme stof som den krop, han bor i. Han er Atma. Atma's Væsen er Lyksalighed, og derfor er der ingen, der er forbavset, når du er lykkelig. De spørger ikke deltagende til dig, når du er lykkelig, thi din natur er Lyksalighed. Du bliver først forbavset, når du opdager noget, der ikke var der før. Det, du ser hver dag, gør dig ikke nysgerrig. Din nysgerrighed bliver først vakt, når du oplever noget usædvanligt, eller der sker noget usædvanligt.

Tænk på et barn, der ligger i vuggen. Det ligger og klukker af glæde over lyden af klokken, over noget legetøj eller over en eller anden behagelig fornemmelse. Der er ingen, der bliver det mindste bekymret eller forbavset over det. Der er ingen, der mister deres sjælefred af den grund. Men dersom barnet holder op med at lege og le og i stedet begynder at græde og skrig, så vil enhver, der hører det, straks skynde sig hen til vuggen og med stor iver gennemsnøge den og sengeklæderne for at finde årsagen til denne røre. Det er noget, alle, der har med børn at gøre, kender til. Der var ingen, der bekymrede sig om, hvad der var grunden til, at barnet var lykkeligt, men alle ønskede at finde ud af, hvorfor det græd. Hvorfor nu det? Jo, Ananda, Fryd og Glæde, er barnets natur, og sorg er noget unaturligt, der strider mod barnets indre væsen.

Vi må imidlertid uddybe forklaringen en smule. Der noget mere. Lad os se på et andet eksempel fra dagligdagen. Når en af dine venner eller slægtninge er lykkelig og ikke mangler noget, så er der ingen, der ulejliger sig med at finde ud af, hvorfor han er så lykkelig. De viser ham ingen særlig opmærksomhed og plager ham ikke med spørgsmål. Når han derimod overmandes af sorg og er ulykkelig, bliver de bekymrede, og de begynder at 'plage' ham med spørgsmål. Hvorfor nu det? Jo, det er naturligt at være lykkelig. Det er noget, vi forventer, så der er ikke noget overraskende i det. Det er Atma's Væsen, og alle er Atma. Det er derfor, alle hungrer efter Ananda, den evige Lyksalighed.

De ovennævnte tre kvaliteter, Sath, Chith og Ananda, finder vi i dybet af hvert eneste levende væsens indre liv. De er selve dets indre Virkelighed. Det er derfor Gud Selv, der har påtaget Sig rollen som Jiva og nu spiller denne rolle. Det var denne dybere mening, Krishna forklarede Arjuna, for at Arjuna kunne forstå sammenhængen mellem Brahman og Aadhyaathman, for at få Arjuna til at forstå, at begge disse er identiske med Ham.

Arjuna bad derfor Krishna om at fortælle alt om det tredje af de seks nævnte emner, om Karma. Krishna var straks rede til at efterkomme hans ønske. Han begyndte, "Arjuna! Karma er den begrænsning, der er nødvendig for de levende væseners skabelse, opretholdelse og tilintetgørelse. Disse væsener omfatter både dem, der kan bevæge sig, og dem, der ikke kan bevæge sig. Ja, selv den allerførste beslutning om Skabelsen er Karma. Denne første Karma aktiverer stadig alting overalt, og hele dette Univers med dets bevægelse og aktiviteter er en direkte følge af Min Sankalpa, den oprindelige Karma. Strømmen af denne Karma vil fortsætte lige så længe, Min Vilje vil, at det sker. Den strøm vil fortsætte, så længe Jeg ikke ønsker, at det modsatte skal ske. Alt, hvad du gør, er at lade dig rive med af denne strøm. Hvordan det? Jo, du er blot en lille strømning, en krusning eller en bølge på denne vældige flod. Min Vilje har foranlediget alle former for Karma, og derfor vil den Karma, der er i overensstemmelse med Min Vilje, blive en Del af Mig."

[Top](#)

## Kapitel 15: Livets Mål er en god Død

"Jeg manifesterer Mig i form af Karma. Karma er Mit Væsen," sagde Krishna til Arjuna's store bestyrtelse. Han gjorde det klart, at al Karma er Guddommeligt, at den er Hans Essens! "Det er tilstrækkeligt for dig at vide, at Brahmam, det vil sige den universelle Atma, det enkelte væsen og Karma alle tre er indeholdt i Mig. Denne viden vil skænke dig Frelse. Du behøver ikke bekymre dig om det øvrige," sagde Krishna, som om Han ønskede at undgå yderligere diskussion. Det var tydeligt, at Krishna ønskede at køre stridsvognen ind i fjendens rækker for at begynde slaget, for tiden ilede.

Arjuna var imidlertid ubøjelig. Han var en ener. De fleste andre ville end ikke have diskuteret så længe med Krishna, for når Krishna siger, "Lad være med at bekymre dig om det øvrige", så bør man holde op med at bekymre sig. Arjuna var imidlertid den rette til at udspørge Krishna, og Krishna var den helt rigtige lærer for Arjuna. De er i sandhed Nara-narayana, ikke sandt? Det er det, der gør denne dialog vedkommende. Det er det, der gør den interessant og værdifuld.

Arjuna var ikke tilfreds med det, han havde hørt. Han kunne ikke godtage Krishna's Forsikring. Han sagde bønfyldende, "Oh Herre! Fortæl mig tillige om de andre tre." "Frels mig fra tvivlens fangarme. Fjern mørket. Vis mig Din Virkelighed," insisterede han. Disse ord blødgjorde Krishna lidt. Han lagde kærligt armen om Arjuna og svarede, "Lad være med at være bedrøvet. Jeg vil fortælle dig alt. Denne Adhibhutham, Jeg omtalte, er ikke nogen stor gåde. Den er noget, alle kan forstå. Adhibhutham er en betegnelse for alt det, der går til grunde og dør, for alt det, der har Rupa og Nama, form og navn.

Adhibhutham er med andre ord denne Aparaa-prakrithi. Den er alle disse levende væsener her og der og alle vegne. Til trods for det er de dog ikke forskellige fra Mig." Krishna holdt her en sigende pause og gik ikke videre med Sin Forklaring.

Det er udelukkende Herren, der kender Herrens Veje. Der er ingen anden, der kan forstå deres mening og formål. Det er frugtesløs gerning at forsøge at lære deres hemmelighed at kende.

"De er ikke forskellige fra Mig!" Da Arjuna hørte disse ord, blev han helt lamslået af forundring. Han blev fuld af tvivl og kunne ikke tænke klart. Han blev rystet i troen. Flere og flere tvivl dukkede med frygtelige følger op i hans sind. Hvorfor skulle han gennemgå al denne lidelse? Hvad var grunden til hele denne kaotiske tilstand?

Efter at Krishna havde erklæret, "Jeg er Sath-chith-ananda, den Enhed, der er Sathya og Nithya", og "Jeg er hinsides død, forgængelighed og tilintetgørelse", tilstod Han, at Han tillige var denne flygtige, midlertidige og forgængelige Deha. Det var denne udtalelse, der rystede Arjuna. Det var denne udtalelse, der var årsag til Arjuna's kaotiske sindstilstand. Alle og enhver ville blive forvirret af tvivl på grund af disse modstridende udtalelser. Krishna lo, da Han så, hvor svært Arjuna havde det.

Krishna gik straks i gang med at fjerne Arjuna's tvivl, for Han ønskede ikke at være årsag til nogen forsinkelse, og Han kendte årsagen til Arjuna's dilemma. "Hvorfor er du forvirret? Du er forvirret, fordi Jeg sagde, at Jeg tillige er denne Deha, der kun lever kort tid, ikke sandt? Almindelige mennesker vil blive chokerede, når de hører det. De reagerer ved at afvise denne tanke, for det er meget svært at forlige disse to udsagn. Denne Deha, der er midlertidig og flygtig, er beslægtet med Mig, thi Jeg er det Grundlag, den kommer fra. Der kan aldrig eksistere nogen Deha, nogen krop,



uafhængigt af Mig. Det vil du erkende, når Jeg fortæller dig, hvor kroppen kommer fra. Lyt nu til beretningen om kroppens udvikling. Den vil kaste lys over dette mysterium. Er du enig i, at kroppens udvikling først og fremmest er afhængig af den føde (Anna), forældrene spiser? Hvor kommer denne Anna fra? Den kommer fra jord-elementet. Kornet og de andre bestanddele voksede i jorden. Og hvad nu med Prithvi-elementet, jord-elementet? Dette element kom fra Jalathathwam, fra vand-elementet. Når vi således søger tilbage, ser vi, at Jalathathwam kom fra Agni, ild-elementet, at Agni kom fra Vayu, og at Vayu kom fra Akasa. Akasa er igen et resultat af Guds Maya, og denne Maya er såmænd blot Min Klædedragt.

Denne Klædedragt, som blev skabt af Min Vilje, og som Jeg ikklædte Mig, blev til Akasa. Akasa blev omdannet til Vaayu, Vaayu til Agni, Agni til Jala og Jala til Prithvi, Jorden. Føden voksede i jorden i form af korn, og denne føde udviklede sig til en krop. Det må derfor være klart, at denne Deha tillige er Mig. Ikke sandt? Det er der ingen grund til at tvivle på.

Derfor er Jeg lige så meget Adhibhutham, som Jeg er, som Jeg netop sagde, Brahmam, Aadhyaathmam og Karma. Årsagen er det samme som resultatet. Jeg er den oprindelige Årsag, og derfor er Jeg tillige alle disse følger. Jeg er Paramatma, og alt andet er Adhidaivam. I alle fysiske 'huse' eller kroppe er Hiranyagarbha, den guddommelige Person, til stede. På samme måde som sanserne tjener mennesket, således tjener Adhidaiva'erne Hiranyagarbha.

Du undrer dig måske over, hvad disse Adhidaiva'ers opgave er? De er guddommelige væsener, der arbejder for den guddommelige Plan. Surya tjener øjet. De fire verdenshjørners guddomme tjener øret. Indra er håndens igangsætter. Disse og andre ledende guddomme fungerer som Hiranyagarbha's sanser. Uanset hvor berømt en Sadhaka end er, og uanset hvor fremtrædende en position han end har opnået, så kan han dog udelukkende nå det Højeste ved hjælp af Hiranyagarbha. Hiranyagarbha er i sandhed Guddommen. De er ikke forskellige. Arjuna, har du forstået det? Jeg er lige så meget Adhidaivam, som Jeg er Adhibhutham. Og lige så meget, som Jeg er disse to, er Jeg Brahmam, Aadhyaathmam og Karma. De er alle fuldt og helt Guddommelige.

Lad os nu beskæftige os med Adhiyajnam. Den er også Mig. Den er det væsen, der tager glæde og sorg til sig. Glæde og sorg er resultater af de mangeartede former for Karma, de udøver. Det er Mig, der modtager Sabda, Sparsa, Rupa, Rasa og Gandha gennem de fem sanser, som de levende væsener har. Jeg er Adhiyajna princippet. Jeg er ikke alene Kartha'en, det væsen, der har ansvaret for den udførte Karma, men Jeg er desuden Bhoktha'en, der er det væsen, denne Karma udføres for, det vil sige den, der modtager frugten. Jeg er både Yderen og Nyderen."

Krishna var selvfølgelig i stand til at få Arjuna til at forstå, at Han er denne Adhiyajna, men mennesker med mere almindelige, intellektuelle evner er måske ikke i stand til at forstå, konsekvenserne af Krishna's udtalelser. Det er imidlertid ikke svært, dersom vi benytter nogle dagligdags eksempler. Du tænder for viften, når du ønsker lidt frisk luft, og du tænder for lampen, når du ønsker lys. Når du ønsker at lave mad, tænder du for komfuret, og når du ønsker at tale til en stor forsamling, lukker du op for en mikrofon og nogle højtalere. Dersom du ønsker at trykke noget, tænder du for trykkermaskinen. Hvis du anser disse forskellige funktioner for at være adskilte processer, så oplever du dem som uafhængige af hinanden. De er uafhængige af hinanden, ganske som lys, luft, varme og lyd. Det ser ud, som om de ikke har noget med hinanden at gøre, men det er dog den samme Kartha, den samme drivkraft, nemlig den elektriske strøm, der får dem til at fungere. Det er den samme basis, den samme inspirator, den samme latente kraft, der driver dem. Fremtoningen, manifestationen, kan være forskellig.

På ganske samme måde som strømmen aktiverer Gud alle disse instrumenter og skænker dem resultater af deres handlinger. Gud er Sarva-karma-phala's Daatha. Ganske som strømmen er Gud den indre Drivkraft i alle væsener. Han er Sarva-bhuthaanthara-atma. Det er Ham, der aktiverer alle former for Karma, og derfor bliver Han kaldt Adhiyajnam.

Pranava er det syvende begreb, Jeg nævnte. Dersom man fremsiger Pranava i dødsøjeblikket, opnår man Forening med selveste Akshara-parabrahmam." Da Arjuna hørte Krishna sige det, bad han straks Krishna uddybe det lidt nærmere, så han bedre kunne forstå det. Der var ikke noget Krishna heller ville. Dødsøjeblikket henhører ikke til et eller andet tidspunkt i fremtiden. Dødsøjeblikket betyder 'dette øjeblik'. Et hvilket som helst tidspunkt kan vise sig at være dødsøjeblikket. Derfor er hvert eneste øjeblik det sidste, og hvert eneste øjeblik skal derfor fyldes med Pranava. Menneskets videre skæbnemæssige forløb efter døden bliver formet af den tanke, der dominerer i dødsøjeblikket. Denne tanke er det fundament, det næste liv bliver bygget på. Krishna siger, "Hvem som helst, der på det tidspunkt ihukommer Mig, opnår Min Herlighed. Han kommer i sandhed til Mig." Derfor bør al menneskets Karma, alle hans bestræbelser og al Sadhana have til formål at helliggøre dette skæbnesvangre øjeblik. Hele livet skal helliges den form for Sadhana, der kan sikre, at du i din sidste stund tænker på Parama eller Pranava.

"Du skal gøre dig fri af denne Deha, denne fysiske krop, og du skal vinde Parabrahmam, det universelt Absolutte. Denne Deha indeholder din Virkelighed, din Swarupam, den uadskillelige, uforgængelige og udødelige Sathyam og Nithyam. Denne Virkelighed kaldes Atma eller, hvad der er det samme, Paramatma. Den kan du ikke skille dig af med, thi du er Den. Når du forlader denne krop, svarer det til at fraflytte det hus, hvor du har boet nogle år, og når du fødes på ny, svarer det til at flytte ind i et nyt hus. Begge disse ændringer er fysiske, og de påvirker ikke Atma. Arjuna! Atma kommer ikke, og Atma går ikke. Den, der træller i Dehathathwa's falskhed, kan ikke erkende Atma. Dehathathwa'en er udsat for at gå til grunde og dø, og det er derfor vigtigere klart at forstå denne Pranava end de øvrige seks, Jeg har omtalt. Denne Pranava er et meget virkningsfuldt middel til at opnå Frelse. Livets mange år skal anvendes til den fuldbyrkelse, det er at fæstne opmærksomheden på Pranava, når kroppen forlades. Dine opstød afslører, hvad du har spist, og på samme måde viser din sidste tanke, hvad det er, der har næret dig livet igennem.

Din Sadgathi er i overensstemmelse med din Sadhana. Din fremgang afhænger af, hvad du praktiserer. Vær altid opmærksom på, at der er behov for at fylde sindet med hellige tanker, når du gør dig fri af kroppen. Det vil med andre ord sige, at du hvert eneste sekund er nødt til at fordybe dig i hellige tanker."

Arjuna spurgte, "Oh Herre! Er det nødvendigt for os fra nu af at stræbe efter det, dersom vi udelukkende ønsker at tænke hellige tanker i dødsøjeblikket? Kan vi ikke blot tænke den slags tanker, når vi er ved at dø?" Herren bemærkede Arjuna's tvivl og svarede, "Arjuna! Det lyder, som om du ikke helt har fattet, hvad Jeg har sagt, for du tøver med at acceptere nødvendigheden af straks at begynde at fremelske hellige tanker. Sindet er nødt til at lære denne vane ved hjælp af Abhyasa-yoga, uafbrudt træning. Det er nødt til at lære at undgå alle andre tanker og udelukkende tænke på Gud, thi først da kan du nå Paramapurusha, Oversjælen, den Højeste. Du vil ikke kunne tænke på Paramapurusha, når du dør, dersom du ikke systematisk oplærer og træner sindet.

Nu vil du måske spørge Mig, hvorfor det er sådan. Det er godt. Tænk på din egen situation. Du er i stand til at bruge disse våben til forsvar og angreb i den kamp, der er nært forestående, fordi du gennem mange års træning har lært dig den kunst, det er at

benytte dem. Ikke sandt? Kunne du på stående fod have været fortrolig med deres brug uden nogen form for forberedelse? Er det overhovedet muligt? En Kshatriya vil før eller siden komme ud for at skulle bruge våben, og derfor lærer han fra barnsben den kunst, således at han altid kan være parat, hvis det skulle blive nødvendigt.

Tilsvarende så kan mennesket ikke være sikker på, hvad han vil møde eller opleve her i livet, men han kan være sikker på, at han vil møde døden. Alle skal derfor fremelske den indstilling og tanke, der på det tidspunkt vil være allermest gavnligt, thi ellers er livet gået til spilde. Det har været en fiasko. Et menneske, der ikke er forberedt på denne fuldbyrkelse, er nødt til at udholde de lidelser, skæbnen vil byde på. Der er ingen, der går i krig for at tabe. Der er heller ingen, der frivilligt accepterer tilbagegang. Alle ønsker fremgang. Er det derfor ikke bedst at stræbe efter at sikre dig den bedst mulige afslutning på livet? Alle skal derfor oprigtigt stræbe efter at sikre sig evnen til i dødsøjeblikket at tænke på det syvende aspekt, på Pranava. Hvem som helst, der går bort med den tanke, når Mig."

Dette er hele essensen af Githa'en. Thi er formålet med menneskets handlinger da ikke at opnå den højest mulige udvikling? Det er den stræben, der får ham til at bede og til at udøve Japa, Dhyana, Archana og Thapas. Alle, der har tillid til disse åndelige discipliner, skal hele tiden være opmærksomme på Målet.

Krishna sagde, at man i dødsøjeblikket skal rette opmærksomheden mod Pranava, mod Om. Der er i den forbindelse visse forhold, der trænger til en afklaring. Der er mange, der påstår, at det kun er ganske få, der har ret til at anvende Pranava, og at andre ikke har denne ret. Dette er forkert. De er kommet til denne forkerte konklusion, fordi de ikke kender sandheden. Den har rod i en fejltagtig opfattelse.

Githa'en skelner ikke mellem denne eller hin gruppe. Krishna siger "hvem som helst" og nævner ingen betingelser, såsom hvilken samfundsklasse man tilhører, eller om man er mand eller kvinde. Han sagde end ikke "hvem det er, der har fortjent det, og hvem der ikke har det" eller "hvem der har ret til det, og hvem der ikke har denne ret". Han sagde blot, at der er nogle forberedende øvelser, man er nødt til at gennemgå for at kunne meditere på Pranava (det nytter ikke noget blot at tænke på Pranava). Det er blandt andet sansekontrol, udvikling af sin koncentrationsevne og så videre.

Hvordan skulle stemmens fremsigelse af lyden Om kunne have nogen gavnlig virkning, hvis sindet flagrer fra det ene indfald til det næste? Lyden vil ikke hjælpe dig til at opnå Frelse. Du er nødt til at fremelske kontrol over sanserne, fremelske punktrettet opmærksomhed og forstå Hans Herlighed. Det er grunden til, at Herren anbefalede, at man hele livet fra fødsel til død skal være optaget af at opsøge Sandheden. Hvis du derimod udsætter denne Sadhana til sidste øjeblik, så svarer det til den studerende, der, lige før han går til eksamen, for første gang åbner og læser den bog, han skal eksamineres i. Hvis den studerende tænker, at der jo er et helt år til at lære stoffet, og hvis han desuden ikke benytter chancen til at lære af læreren, af undervisningsnoterne og af bøgerne, hvordan skulle han da kunne åbne sine bøger og lære noget som helst den morgen, hvor han skal til eksamen. Han vil da blot blive endnu mere fortvivlet. Han kan da kun opnå en førstekaraktter i dovenskab.

Der er ikke noget træ, der kan bære frugt, så snart du udplanter det som et nyt lille træ i din baghave. Du er nødt til omhyggeligt at pleje og passe det i lang tid, for at det kan ske, ikke sandt? Det samme gælder for alle de mål, du måtte stræbe efter. Du er nødt til omhyggeligt og uophørligt at gennemgå visse forberedende øvelser. Man er nødt til at fremelske udholdenhed og årvågenhed for at kunne få frugten.

En Sadhaka skal hele tiden være opmærksom på det. Du skal i stedet for at tænke på 'hvordan du bliver født' tænke på 'hvordan du skal dø', thi fødslen afhænger af, hvordan døden er foregået. Fødslen foregår efter døden. Folk tror, at mennesket fødes for at dø, og at han dør for at kunne blive født igen, men det er forkert. Du bliver født, for at du kan undgå at blive født igen, og du dør, for at du kan undgå at skulle dø igen. Det vil altså sige, at den, der dør, skal dø på en sådan måde, at han ikke bliver født på ny. Når du engang dør, skal du sørge for at dø på en sådan måde, at du ikke igen skal møde døden. Døden er uundgåelig for dig, når du er født. Du skal derfor undgå både fødsel og død.

En Sadhaka skal derfor ikke stræbe efter at opnå en god genfødsel, men han skal sørge for at sikre sig en god død. Det lykkes måske for dig at opnå at blive født ind i en god familie eller blive født under mange gunstige omstændigheder, men den Karma, der senere følger, sikrer dig ikke nødvendigvis en god død. Hvis du derfor stræber efter at sikre dig en god død, kan du undgå alt det besvær, det er at blive født på ny for igen at skulle dø.

Alle, der bliver født, er nødt til hele tiden at tænke på livets afslutning. Fremelsk derfor gode vaner i tanke og handling for at gøre livets afslutning så lykkebringende som muligt. En sådan afslutning på livet er det umiskendelige tegn på, at man har vundet Guds Nåde.

[Top](#)

## Kapitel 16: Abhyasa er nødvendig for at nå Målet

Det er ikke så let for almindelige mennesker i dødsøjeblikket at fæstne deres opmærksomhed på Madhava. Det forudsætter lang træning og forudgående opnåelse af bestemte færdigheder. Det kaldes Purva Samskara. Sindet skal have gennemgået en bestemt form for træning. Det skal være Yogayuktha, det vil sige, det skal være i besiddelse af Yoga. Selv det er ikke nok. Sindet er nødt til at aflægge alle andre former for tanker og anse dem for at være primitive og tarvelige, ja endog betragte dem med afsky. Denne afsky for alle andre materielle forhold bør øges i styrke. Når disse to egenskaber er til stede, vil tanken om Madhava helt sikkert og uforstyrret dukke op i den sidste stund.

Derfor er sindet af afgørende betydning. Når sindet går til grunde går alt andet tillige til grunde. Mennesket bevæger sig lige så hurtigt som sindet og i den retning, sindet leder ham. Man er nødt til at ty til gode øvelser og opbygge gode vaner for at tæmme og træne sindet. Derfor begyndte Krishna at forklare, hvorledes man i sine tanker skal forestille sig Gud på Sadhana'ens forskellige trin, og med hvilke fornemmelser og følelser man skal fæstne sin opmærksomhed på Ham.

"Arjuna! Folk beskriver Mig på tre forskellige måder. Den første er som Nirguna Niraakaara. Den anden er Saguna Niraakaara, og den tredje er Saguna Saakaara. Lad Mig begynde med først at fortælle dig om den anden måde, Saguna Niraakaara, og om hvorledes du fra dette synspunkt danner dig et billede af Gud. Hør her! Man siger om Gud, at Han er Kavi, Puraanam, Anusaasitha, Finere end det Fineste [Anoraneeyan], altings Støtte og Ophav [Sarvaadhaara], at Hans Form er Ubeskrivelig [Achinthya Rupam ], at Han fremtræder med en Solens stråleglans [Aadhithya-varnam], og at Han er hinsides enhver form for uvidenhed og mørke [Thamasah Parasthaath] [Bhagavad Githa 08:09]."



Her afbrød Arjuna Krishna. Han spurgte, "Herre! Du sagde, at Han er Kavi! Blandt almindelige, dødelige er der også Kavi'er. Hvordan kan Du da kalde Ham Kavi og dermed bringe Ham i miskredit? Eller betyder ordet Kavi noget specielt, når det benyttes til at beskrive Gud. Uddyb dette aspekt en smule mere." Krishna sagde, "Kavi betyder andet og mere end en poet, en digter. Det er også betegnelsen for den, der kender fortiden, nutiden og fremtiden, og ordet karakteriserer derfor tillige Gud. Gud ved alt. Gud ser alt. Udtrykket 'Sarvajna, Kraantha-darsi', der betyder 'den, der kender det næste skridt', omtales derfor som et begreb, der er afledt af ordet Kavi. Det er Gud, der udtænker alt i alle hjerter, og som forårsager alle forandringer fra det ene trin til det næste. Det er Kavi, der er hele skabelsens Iværksætter og Grundlag. Han er Digteren. Alt dette er Hans Værk." Arjuna spurgte igen, "Den anden egenskab, Du nævnte, var Puraana. Du sagde, at Gud er Puraana, det vil sige urgammel. Hvad er den dybere mening med den betegnelse?" Krishna svarede, "Selvfølgelig er Gud den Ældste, men Han er lige så Nutidig, som Han er Urgammel. Han er Sanathana, Urgammel, hinsides tidernes morgen, men Han er tillige Noothana, den evigt Nye. Puraana betyder Puraa Navamithi, tidligere ny, altså ny i hele fortiden og ny i nutiden."

"Hvad betyder Anusaasitha?"

"Det betyder uafhængig, ubundet og mester. Gud bestemmer alt og alles adfærd. De fem elementer adlyder Hans Bud. De er nødt til at holde sig inden for de grænser, Han har afsat. Det er Hans Love, der styrer de levende væseners indre liv. Det formår de menneskeskabte love ikke. Han er aktiv på sindets planer."

"Den fjerde egenskab, Du nævnte, var Anoraneeyan. Finere end det Fineste."

"Fineste? Måske tror du, at ordet fineste her betegner et mikroskopisk lille legeme? Nej, nej. Udtrykket 'Finere end det Fineste' betyder Nirguna, det vil sige uden nogen kvaliteter. Det er noget, du ikke kan fatte ved hjælp af øjet eller øret eller nogen af de andre sanser. Det, der har færre kvaliteter, er i den henseende finere, og det, der har flere kvaliteter, er grovere.

De fem elementer, Akasa, Vayu, Agni, Jala og Prithvi, besidder kvaliteterne: Sabda, Sparsa, Roopa, Rasa og Gandha. Prithvi har alle fem. Jala har kun fire. Agni har tre: Roopa, Sparsa og Sabda. Vayu har blot Sparsa og Sabda, og Akasa har udelukkende Sabda. Det vil altså sige, at hvert af disse er finere end dem, der følger efter det, og at Akasa er det fineste af dem alle.

Det er selvindlysende, at Prithvi, jord-elementet, er stationært. Jala, vand-elementet, er finere, og derfor flyder det. Agni, ild-elementet, er finere end vand-elementet, og det kan derfor bevæge sig opad. Vayu, luft-elementet, er endnu finere, og det kan derfor bevæge sig i alle retninger. Akasa, rum-elementet, har blot én kvalitet: Sabda. Akasa kan ikke berøres og har ingen form, smag eller lugt, hvorimod Gud, der er hinsides de fem elementer, ikke har nogen af disse egenskaber. Han er Finere end det Fineste. Han er Altgennemtrængende og Allestedsnærværende. Det er kvaliteter, der øger en tings vægt. Gud har ikke nogen byrder, så derfor er Han mere subtil end alt andet.

Lad os nu beskæftige os med det femte beskrivende udtryk: Sarvaadhaara. Der findes to kategorier: Aadhaara og Aadheya. Alt det, der kan ses og høres, ja hele Skabelsen, er Aadheya. Det er noget, der bliver understøttet. Det består af de fem elementer. De fem elementer er alle Aadheya, for de hviler på Brahmam, på Grundlaget. Det er udelukkende Brahmam, der er Grundlaget. Brahmam har ikke et andet grundlag, thi der er ikke nogen anden. Det er derfor, Gud kaldes Sarvaadhaara, alt og alles Grundlag.

Lad Mig nu tillige forklare dig den sjette betegnelse. Achinthya Rupam betyder, at Guds

Form er Ubeskrivelig. Det er en Form, det ikke er muligt at forestille sig eller beskrive. Han er hinsides sindets fatteevne, og det er sindet, der danner sig forestillinger og billeder. Hans Form er derfor Achintha, da sindet ikke formår at danne sig en forestilling om Hans Form. Det kan være, at du tøver med at acceptere det, men du må forstå, at sindet er uvirksomt og noget materielt. Sindet er flygtigt, hvorimod Brahman, Paramatma, er den rene Bevidsthed. Den er Evig, Udødelig og Uforgængelig. Den og sindet er to modsætninger. Det Evige og det timelige. De har ikke noget med hinanden at gøre. Sindet dør, hvorimod Den fortsætter med at være. Det uvirksomme og det virksomme har ikke noget med hinanden at gøre.

Måske får alt dette dig til at tænke, "Hvad skal en Sadhaka så gøre?" Det er dog ikke en umulig opgave. Det er tilstrækkeligt, at han tænker på, at det ikke er muligt at danne sig et billede af Paramatma. Fyld sindet med disse og lignende tanker, og du vil modtage frugten. Sadhaka'en er nødt til først at lære, hvilken retning hans tanker skal have.

Nu sagde Arjuna bønfuldende til Krishna, "Herre, lad os komme videre. Tiden iler. Vi kan ikke blive ved med at holde stille herude på krigsskuepladsen uden at påtage os et ansvar eller træffe en beslutning. Krigen står foran os som et mægtigt uhyre med åben mund parat til at sluge os. Jeg er rede til at adlyde, hvilken ordre Du end måtte give. Lad os komme i gang. Fortæl mig derfor hurtigt om Saguna Nirakaara's syvende aspekt."

"Fint! Det syvende aspekt er Aadhithya-varnam, og det fortæller, at Hans Fremtræden er som Solens Stråleglans. Det betyder, at Han stråler ved Egen Kraft ganske som Solen. Han er Uafhængig. Han er Kilden til det Lys, med hvilket Han stråler og funkler. Han er Solens Stråleglans, og Han får Solen til at stråle og lyse. Det er derfor, Han bærer navnet Adithya. Lad mig med det samme fortælle dig om det ottende aspekt, Thamasah Parasthaath, der betyder hinsides mørke. Han er Vidne til dette mørke, til Ajnana. Para betyder at være et vidne, at være uberørt, og der er ikke noget, der er mørkere end Ajnana. Ajnana er det mørkeste mørke. Thamasah Parasthaath betyder derfor hinsides Maya.

Arjuna! Luk øjnene et øjeblik. Hvad ser du? Du oplever kun mørke, ikke sandt? Hvordan kan du vide, at det er mørke, du oplever? Du kan jo ikke se dette mørke, så hvordan kan du da sige, at du oplever dette mørke? Der er to ting til stede. Der er mørket, og der er den, der oplever dette mørke, ikke sandt? Dersom du selv er dette mørke, hvordan skulle du da kunne opleve mørket? Nej, sådan er det ikke. Du er Betragteren. Du er ikke mørket. Mørket er det, der bliver set. Du er Betragteren. Du er Vidnet.

Lad os tage et andet eksempel. Det sker ofte, at et menneske fordømmer sig selv og kalder sig selv uvidende og dum, men hvis han virkelig er uvidende og dum, hvordan skulle han da kunne erkende sin egen uvidenhed? Hvor fik han den viden fra? Hvornår opnåede han denne Jnana? Og hvordan?

A-jnana er det, der 'ses'. Jnana er selve 'Betragteren'. Du er det Mørke, der ser denne A-jnana's Drisya. På samme måde skal du kontemplere på alle disse otte aspekter. Det er den rette meditation på Guds Form."

Arjuna spurgte, "Krishna! Er den form for meditation tilstrækkelig, eller er det nødvendigt at supplere den med noget andet?"

"Når man udøver denne meditation, er det naturligvis nødvendigt at sørge for ene og alene at rette opmærksomheden mod denne Form. Sindet bør da ikke forfølge andre

mål. Det skal med kærlighed og hengivenhed, med Prema og Bhakthi, knytte sig til den Højeste. Normalt retter mennesket sin kærlighed mod ubetydelige, flygtige forhold, hvilket medfører tilbageslag og sorger. Derfor skal du undlade at rette din kærlighed mod disse forhold og i stedet fæstne den på Gud.

Lad Mig kort fortælle dig, hvad Bhakthi er. Hør her! Bhakthi består i fuldt og helt at identificere sine mentale aktiviteter med de mentale aktiviteter hos det ideal, man har knyttet sig til."

Her afbrød Arjuna Krishna, idet han spurgte, "Oh Herre, hvordan skal det nogensinde blive muligt?" "Det er ikke umuligt, Arjuna. Hold sanserne under kontrol, sørg for at udslette sindet så meget som muligt, fremelsk hjertets renhed, lad de fem livsånder hæve sig til Seersha'ens højeste plan, lad dit individuelle jeg blive fast forankret i den atmiske Sandhed og ret udelukkende opmærksomheden mod Pranava, når Prana'en forlader kroppen. Den, der gør det, kommer til Mig og bliver forenet med Mig. Hans mentale aktiviteter bliver da de samme som Mine," svarede Krishna.

Her skal læseren være opmærksom på, hvad det var, Herren fortalte Arjuna. Herren talte om sansekontrol. Han talte ikke om at udslette sanserne. Kontrol indebærer, at de adlyder dig, at de følger din vilje. Udslettelse indebærer, at man nægter dem at være aktive, at de er fuldstændig inaktive. Herren talte om alle sanserne, ikke blot om en enkelt eller to. Mennesket er nødt til at holde alle sanserne under kontrol og kun benytte dem til de formål, de er beregnet til. Man skal ikke lade dem gøre hvad som helst, blot fordi man nu engang har dem. Lad dem udføre de funktioner, de er beregnet til, men lad dem ikke gøre dig til deres slave og ødelægge dig. Lad dem udføre deres opgaver på en veldisciplineret måde. Det er Guds Hensigt.

Der er tillige et andet forhold. Du er nødt til selv helt præcist at finde ud af, hvad der vil få dit hjerte til at folde sig ud, og hvad der vil skabe uro og ufred. Derefter skal du holde dig til det førstnævnte og gøre dig fri af det sidstnævnte. Dersom du ikke gør det, men i stedet følger snørklede veje som en vanvittig abekat, så vil du forvirret vende dig hid og did. Hvad er årsagen til alle de vanskeligheder og al den utilfredshed, mange lider under i dag? Årsagen er, at de misbruger deres sanser.

Det er dig, der omhyggeligt skal overvåge og bestemme, hvem der skal have lov til at benytte indgangene til dit hjem. De, der skal benytte en bestemt dør, skal ikke benytte en anden. Dersom de får lov til det, vil hjemmet blive fuldt af utilfredshed, forvirring og uorden. Det er klogere at tage sine forholdsregler mod den form for forstyrrelser, før de får adgang, frem for at begynde at beskæftige sig med de ubudne gæster, når de ved at benytte den forkerte indgang er kommet ind. Du kan undskylde de uvedkommende gæster første gang, men du skal bestemt sørge for, at det ikke gentager sig. Det er en bedre måde, men det er dog ikke den bedste.

Arjuna begyndte igen at komme i tvivl, for når sanserne er afskåret fra at kontakte omverdenen, hvordan kan man da udtale Om? Krishna var klar over denne tvivl, og Han sagde derfor, "Arjuna! Det er sindet, der skal udtale Om. Det er ikke munden!" Derefter stillede Arjuna endnu et spørgsmål for at få fjernet en anden tvivl. Han spurgte, "Du sagde Japathonaasthi Paathakam, at den, der udøver Japa, ikke har nogen synd. Dersom nu Japam fjerner synd, hvad så med Moksha, Frelse? Det er åbenbart, at Japam ikke kan føre til Moksha. Japam gør det ikke muligt, at opleve Gud som en levende Realitet."

Herren var meget glad for, at Arjuna gav udtryk for sin tvivl. "Partha! Du har stillet et vigtigt spørgsmål, men hør her. Man er ikke nødt til at stræbe efter Moksha som noget,

der er adskilt fra andre mål. Du når Gud, dersom du reciterer Om, og du mediterer på betydningen af Om, det vil sige Gud. Da opnår du Frelse." Arjuna fortsatte dog med at forfølge dette emne. Han spurgte, "Herre! Er det overhovedet muligt for Japam at medføre begge disse resultater? Det er naturligvis let for Dig at sige det, men vanskelighederne dukker op, når vi begynder at udøve Japam og Dhyanam."

Krishna svarede, "Det er derfor, Jeg lige fra begyndelsen har fortalt dig om betydningen af Abhyasa-yoga. Abhyasa betyder øvelse. Vedvarende træning vil sikre dig begge frugter: du kommer til at leve uden at synde, og du opnår Frelse. Du er tilsyneladende ikke klar over, hvor værdifuld øvelse er. Vær ikke dum, Arjuna! Har du da ikke bemærket, at træning kan få selv dyr til at udføre vanskelige opgaver? Læg mærke til disse heste, der er spændt for din vogn, og se elefanterne, der er opmarcheret på slagmarken. De yder en krigstjeneste, som mennesket med sin overlegne mentale formåen ikke er i stand til at yde. Tænk over, hvordan det er blevet muligt. Hvordan har elefanterne, der lever i skoven, kunnet lære krigens taktik? Eller tror du, at det er deres natur at kæmpe på slagmarken? Nej, deres nuværende færdigheder er bevis på værdien af Abhyasa, af træning.

Ganske tilsvarende skal du støt og roligt lære sindet at trække sig tilbage fra sanserne, thi det vil da lære de færdigheder, der udfrier dig fra trældom. Lad mig forsikre dig om, at de, der med deres sidste åndedrag udtaler det hellige Pranava, dermed når Gud." Dette blev udtalt med stor vægt af Krishna.

Arjuna dristede sig til at stille endnu et spørgsmål, "Herre! Det er da udmærket, at de, der med deres sidste åndedrag gentager Pranava, når Dig. Men hvad med alle dem, der ikke gør det? Dem er der helt sikkert mange flere af. Har de ingen mulighed for at opnå Frelse? Er det da ikke alle, der bliver bæret med pladser hos den Almægtige i Hans himmelske Palads? Er der ingen pladser til de ulykkelige og de fattige? Sig mig, hvor de bliver af? Hvor bliver de lukket ind?"

"Arjuna! Vær klar over, at du er ved at blive offer for en stor fejltagelse. Herren skelner ikke mellem stærk og svag eller mellem høj og lav. En sådan indstilling vil aldrig kunne sløre Hans Syn. Alle har ret til Hans Nåde. Alle har ret til at komme ind i Hans Audienssal. Dørene står altid åbne. Der er ingen vagter til at forhindre nogen i at komme ind. Ingen bliver forment adgang. Ingen bliver inviteret. Alle er velkomne til at gå ind. Hvad kan man stille op, hvis der er nogle, der ikke nærmer sig døren? De, der ønsker varme, er nødt til at gå tilstrækkeligt tæt på ildstedet og sætte sig ned der. De der står på afstand oplever blot det lys, der kommer fra ilden. Hvad vil du sige om det menneske, der står langt borte og erklærer, at ilden ikke varmer? Han er bestemt ikke helt normal.

Alle, der længes efter Guds Nærvær, som ønsker at få adgang til Herrens Audienssal, og som i deres sind uafbrudt stræber efter at få opfyldt dette ønske, har adgang og får en bolig der. Det er ikke alle, der formår at gentage Pranava i deres sidste stund. Det er grunden til, at man siger, at en uophørlig ihukommelse af Gud vil formå Gud til at bære byrden af din Yogakshema, din lykke nu og her og hinsides dette liv. Det er klart, det kræver lang tids træning. Du kan opnå alt med en Sadhana, der er støt, rolig og kraftfuld."

[Top](#)

## Kapitel 17: Det er vigtigt at dø på et lykkevarslende Tidspunkt



"Hvem som helst, der uophørligt tænker på Mig, som hele tiden ihukommer Mig, vil i dødens stund frigøre sit åndedræt gennem centeret i hovedet. Han vil da nå Mig. Jeg er ham lige så nær, som han er Mig nær. Min kære Arjuna, hvordan skulle jeg kunne glemme den, der aldrig glemmer Mig? Lad Mig fortælle dig noget. Det er en menneskelig svaghed at glemme, men Gud har ikke denne svaghed. Der er ingen grund til Yoga eller Thapas eller endog Jnana. Det betyder ikke noget, hvad enten du afstår fra disse åndelige øvelser, fordi du er for svag, eller fordi du ikke bryder dig om at kæmpe for at mestre dem, skønt du har de nødvendige kræfter. Jeg forlanger ikke nogen Yoga eller Thapas. Jeg beder dig blot om at fæstne din opmærksomhed på Mig. Vie dit sind til Mig. Overgiv det til Mig. Det er det eneste, Jeg beder om.

Jeg undrer Mig over, hvad en Sadhaka's Sadhana er i stand til at udrette, dersom han end ikke er i stand til at udøve denne form for overgivelse. Hvis du undskylder dig med, at du ikke har den nødvendige sjælsstyrke, så må Jeg spørge dig, hvordan det kan være, at du har kræfter til at hellige dig, som du nu gør, indholdsløse idealer og forfængelige fantasier som familien, rigdom og berømmelse. Kan du ikke rette denne styrke mod denne højeste form for overgivelse? Mennesket ofrer uden videre alt for giftige, materielle glæder, men kvier sig ved og protesterer mod ubærlige byrder, når han bliver bedt om at overgive sine følelser, tanker og handlinger til den Almægtige! Han tror, det er lige så let at opnå Frelse, som det er at tælle til ti. Han tror, at det er så let at slippe fri af denne trældom. Hans længsel er ikke særlig stor, men han længes efter stor åndelig fremgang. Han er mere optaget af Thamas end af Thapas, men han ønsker de frugter, som udelukkende Thapas kan skænke.

De, der virkelig længes efter denne frugt, er nødt til at overvinde alle forhindringer og fristelser samt alle tvivl og skuffelser, og de skal rette deres tanker mod Gud, thi Gud vil da være hos dem. Han vil skænke en sådan Sadhaka den Tilstand, der betegnes med ordene Aham Brahmasmi. Det er en tilstand, hvor Sadhaka'en og Gud er |Een (Jeg er dig, Du er Mig, og Vi er Een). Sadhaka'en vil da uophørligt kontemplere på denne Enhed. Det kaldes Ananyabhaava."

Arjuna spurgte, "Du siger, at det er meget let at opnå denne Ananyabhaava, at udvikle Ananya-bhakthi, og at der ikke er grund til at udfolde nogen særlig anstrengelse. Du siger endvidere, at det er let at komme til Dig for den, der har udviklet den, men sig mig helt præcis, hvad gavner det at opnå Forening med Dig?"

Krishna svarede smilende, "Arjuna! Findes der noget mere gavnligt? Denne hellige sejr forvandler en almindelig dødelig til en Mahatma, men du kan alligevel stadig finde på at spørge, hvad det gavner at blive Mahatma. Hør her. En Mahatma er højt hævet over almindelige mennesker. Et almindeligt menneske er grundfæstet i kroppen og i Jiva'en, og han identificerer sig med kroppen og med åndedrættet, med det begrænsede, med bølgen. Han bliver derfor af glæde og sorg kastet hid og did. Hver ny oplevelse gør ham enten glad eller nedtrykt. I de korte perioder mellem stille vejr og storm vakler han omkring på grund af mange drøje hug.

Mahatma'en er fri for alle dualistiske oplevelser. Han er hævet over dem. Han er hinsides dem. Han har gjort sig fri af den binding, det er at identificere sig med noget begrænset. Han er i det Universelle, i Evigheden, i Uforanderligheden, i Brahmabhaava og ikke i Jiva Bhaava. Han ved, at Atma ikke har nogen grænser. Han oplever, at Atma rækker ud hinsides alle grænser. Han er ubesmittet af Thamoguna og Rajoguna. Han er ikke lad og sløv, ej heller drives han frem af begær. Hans bevidsthed er ren og hellig, og han er hinsides følelser af tiltrækning og frastødning. I vore dage er der mange, der kalder sig Mahatma'er, men de besidder ikke hjertets renhed. Deres bevidsthed er fuld

af urenheder, hvorimod de, der besidder hjertets renhed, har gjort sig fri af den cyklus, der udgøres af fødsel og død. De er ikke tvunget til at vende tilbage til Jorden. Dersom du ikke opnår den form for renhed, kan du ikke slippe fri af denne cyklus af fødsel og død, og det uanset hvor mange gode gerninger du har udført, uanset hvor højt dit åndelige stade end måtte være, og uanset hvor høj en himmel du end har sikret dig! Det er udelukkende dem, der stedse lever i Brahmabhaava, der kan opnå det Evige Mig, og de formår at bryde denne cyklus ved at lade sig forene med Mig."

Nu gav Arjuna udtryk for en anden tvivl, der plagede ham. Han sagde, "Hvis det er sandt, hvorfor erklæres det da i Upanishad'erne, at de, der når Brahmaloaka, Himlen, ikke behøver at blive født igen? Vær venlig helt præcis at fortælle mig, hvem det er, der har gjort sig fri af denne cyklus af fødsel og død."

"Arjuna, i Upanishad'erne tales der om to former for Frelse: Sadyomukthi og Kramamukthi. Sadyomukthi kaldes tillige Kaivalyamukthi. Man behøver ikke at stræbe efter Himlen for at opnå Den. Man får den her og nu, ikke lidt efter lidt, trin for trin. Den form for Frelse er din i al Evighed. Resten er underlagt forandring. Når frugterne af gode gerninger er opbrugte, er man nødt til at forlade Himlen, og livet på Jorden begynder igen. Disse Sjæle opnår ikke Forening. Det er udelukkende dem, der opnår Kaivalya, der forenes og bliver Eet med Evigheden, med det Universelle."

Her afbrød Arjuna Krishna og sagde, "Det vil altså sige, at de sjæle, der opnår Kaivalya, bliver tilintetgjorte. Ikke sandt? Eller er der forskel på Laya og Naasam, på Forening og tilintetgørelse?"

"Nej, Partha! Layam er ikke det samme som Naasam. Forening er ikke tilintetgørelse. Vi taler om Layam, når det bliver usynligt."

"Det er jo det, der sker, når noget bliver tilintetgjort. Så bliver det usynligt, og vi kan ikke længere se det."

"Hvordan kan du dog sige, at det, du ikke længere kan få øje på, er blevet tilintetgjort? Det er forkert. Et stykke sukker eller noget salt forsvinder i vand. Du kan ikke længere få øje på det, men kan du deraf slutte, at det er blevet tilintetgjort, eller vil du sige, det er blevet en del af vandet? Du kan smage det, så du ved, det er der. Det har ikke længere nogen form, men dets Guna, dets kvalitet, er til stede. På ganske samme måde forenes Jiva'en med Brahmam. Jiva'en bliver ikke tilintetgjort. Dersom Jiva'en ikke opnår denne Forening, kan den højest opnå at bevæge sig frem og tilbage mellem Himmel og Jord. Den gør sig fortjent til at leve i Himlen i nogen tid for derefter atter at blive født på Jorden, hvor den på ny kan stræbe efter at opnå Frelse."

Arjuna var stadig plaget af tvivl. Han spurgte Krishna, "Krishna! Du siger, at ingen Himmel, ja end ikke Brahmaloaka kan frelse mennesket fra denne cyklus af fødsel og død. Hvilken vej er da kongevejen til Frelsen? Siger Du, at de, der stræber efter at opnå disse Himle, kun opnår dem og intet andet?"

Krishna svarede, "Partha! Der findes en Tilstand, der er Evig, og som er hinsides alle disse Himle. Der findes mange veje, der fører til den Tilstand. Mennesket søger veje, der enten er umoralske eller behagelige, fordi han ikke kender disse veje eller den Lyksalighed, den Tilstand rummer. Han formår ikke at skelne mellem den rette vej og den forkerte vej.

Lad mig fortælle dig om de fire veje, menneskeheden nu følger. Der er Karma-atheetha, der betyder hinsides Karma og upåvirket af Karma. Der er Nishkaama-karma, der indebærer, at man udøver Karma uden at begære frugten, uden at man higer efter noget

resultat. Der er Sakaama Karma, der indebærer, at man ønsker at høste og nyde frugten, og der er til slut Karma-bhrashta, der omfatter den Karma, der udøves uden nogen form for disciplin og kontrol.

En Jivan-muktha udøver Karma-atheetha, thi al hans Karma er blevet fortæret af ilden fra Jnana. Alle hans tilskyndelser til aktivitet er blevet ristede af den Visdom, han har opnået. Han har ikke længere brug for påbud og forbud (Vidhi og Nisheda). Han har ikke brug for nogen Sadhana såsom Dana (velgørenhed), Dharma (ret adfærd) og Thapas (bodsøvelser). Alt, hvad han gør, føler eller tænker, vil være guddommeligt og dydigt og til gavn for menneskeheden. Den jord, han betræder, bliver hellig. Hvert eneste af hans ord er Guds Tale. Når han dør, behøver hans åndedræt ikke at tage ham op til de himmelske riger. Når kroppen dør, bliver han straks forenet med Brahmam. Det er den slags Jivi'er, Jeg netop har omtalt, der har opnået Kaivalyamukthi, Brahma-praapthi eller Sadyomukthi.

Lad Mig beskrive den anden kategori. Den består af dem, der mestrer Nishkaama-karma. De kaldes Mumukshu'er. En Mumukshu har viden om vejen til Frelsen, og det er hans agt at opnå denne Frelse. Han udfører alle handlinger som trin på vejen til Virkeliggørelse af Gud. Han kan derfor aldrig synde. Han ser ikke frem til handlingens frugt. Han overlader den til Gud, og Gud giver ham den, eller Gud undlader at give ham den. Hans drivkraft er ikke materielle motiver, og drivkraften er ej heller hans ønske om at opnå himmelske glæder. Hans mål er udelukkende at opnå Frelse og blive fri af den materielle verdens trældom. Han vinder Guds Nåde i forhold til den vedholdende tro, han besidder, og den regelmæssige, åndelige disciplin, han udøver.

Den tredje gruppe tror på værdien af Sa-kaama-karma, og de udfører alle deres handlinger, fordi de higer efter handlingernes frugter. De ønsker fuldt og helt at vinde frugten, og de udfører derfor udelukkende de handlinger, der er godkendte i Sastra'erne. De udøver ikke nogen syndige eller forbudte handlinger. De vil værdsætte hver eneste handling ud fra de goder, den medfører for dem, ud fra den Lykke, den skænker dem, og ud fra det himmelske plan, den vinder for dem. Når disse mennesker forlader denne verden, så ankommer de til de Loka'er (overjordiske verdener), de har længtes efter og arbejdet for. De opholder sig der, indtil resultaterne af deres gode gerninger er brugt op, og derefter er de igen nødt til at vende tilbage til Jorden.

Den fjerde gruppe lader sig ikke lede af nogen bestemte leveregler. De har ingen normer. De skelner ikke mellem handlinger, der er dydige eller syndige, rigtige eller forkerte, passende eller upassende. De frygter ikke helvede, de har ingen forestilling om Himlen, de frygter ikke Djævelen, de ærer ikke Gud, de respekterer ikke Sastra'erne, og de fatter ikke, hvad Dharma er. Det bedste vi kan sige om dem er, at de er vilde dyr med menneskelige former. De fleste mennesker tilhører denne ulykkelige gruppe. De hungrer efter flygtige glæder, korte, lykkelige stunder samt forbigående fryd og velbehag. Det vil være en stor fejl at kalde dem aber med menneskeform, for aber hopper kun omkring fra gren til gren, fra træ til træ. En abe giver slip på den første gren, fordi den hopper over på den næste. Menneskene derimod er mere som kålorme, der kravler fra blad til blad. En kålorm hager sig fast i det nye blad, før den giver slip på det blad, den kommer fra.

Det vil altså sige, at mennesket med sine handlinger i dette liv former sit næste liv. Han bestemmer, hvor han vil leve, og hvordan livet vil blive, allerede inden han forlader denne verden. Det nye sted er rede til at modtage ham. Hans fødder er allerede plantet der, og det er først, når han har gjort det, at han slipper sit tag i denne verden. Disse mennesker bevæger sig rundt med det hjul, som livets cyklus af fødsel og død kan lignedes ved. Arjuna, man er nødt til at sikre sig, at man fødes og dør på lykkevarslende

tidspunkter for at opnå et godt liv og en værdifuld død. For eksempel vælger Yogi'er udelukkende lykkevarslende tidspunkter at dø på. De vælger ikke andre tidspunkter. Det er derfor, man siger, at døden viser menneskets renhed. Selv for at dø er man nødt til at udvælge sig et lykkevarslende tidspunkt."

Arjuna sagde, "Krishna, fortæl mig, hvilket tidspunkt man skal vælge at dø på, således at man kan slippe fri af denne cyklus af fødsel og død, og fortæl mig tillige, hvilke tidspunkter man skal undgå." Krishna svarede, "Dit spørgsmål er betimeligt og påtrængende, Partha. Af og til bliver Jeg forundret over, hvor intelligent du er, og da gør du Mig meget glad, men andre gange må Jeg le ad din uvidenhed. Denne sammenblanding skyldes din selvished og dine bindinger. Nok om det. Lad os finde svaret på dit spørgsmål.

De Yogi'er, der udøver Nishkaama Karma, går bort i Tejas, det vil sige om dagen, når det er lyst, i den periode af måneden, hvor Månens lys er tiltagende, og i det lyse halvår, altså i Uttarayana. Agni, ild-elementet, er den første tilstand, de når. Den vej, de følger, kaldes derfor Devayana. Den kaldes tillige Archiraadimarga, fordi Agni i Veda'erne tillige kaldes Archi. Disse Yogi'er opstår fra Prakaasa (stråleglans og lys). De bevæger sig gennem denne Prakaasa, og de forenes med Prakaasa. De når Brahmam og bliver ikke født på ny.

De Yogi'er, der udøver Sa-kaama-karma, går bort i Dhuma (røg) om natten i den mørke periode af måneden, hvor Månens lys er aftagende, og i det mørke halvår, altså i Dakshinayana. De følger Dhumadi-marga og når Swarga, Himlen. Her kan de så nyde de glæder, de har hungret og stræbt efter. Når de har opbrugt resultaterne af deres gode gerninger, bliver de født igen.

Begge disse kategorier er Yogi'er, og de vil være at finde lige så længe, der i denne verden findes åndelige aspiranter og mennesker, der aktivt søger en højere udvikling.

Her er det naturligt, at der opstår tvivl, for hvordan kan det være, at månedens lyseste periode er lykkevarslende, og den mørkeste periode ikke er det? Og hvad sker der med dem, der dør, når det hverken er lyst eller mørkt, og når det hverken er dag eller nat? Det er en rimelig form for tvivl, og alle har krav på at kende svaret.

Du er først nødt til at forstå, hvad Sukla Paksha månedens fjorten lyse dage betyder. Det er de fjorten dage, hvor Månens lys øges dag for dag. Men hvilken forbindelse er der mellem Månens lys og mennesket og hans død? Månen symboliserer menneskets sind. 'Chandramaa Manaso Jaathah' betyder, at Manas, sindet, blev født af Månen. Månens lyse halvdel repræsenterer derfor den åndelige udvikling af sindet i guddommelig disciplin. Fuldmånen symboliserer her fuldbyrdsen af denne bestræbelse. Den lyse halvdel af måneden er derfor et udtryk for den periode, hvor man opnår åndelig udvikling. For kroppen har vi den synlige måne. For sindet har vi den symbolske måneguddom, der styrer sindet. Begrebet Sukla Paksha betegner derfor den øgede stråleglans fra sindet, der opstår, når man opnår større og større erkendelse af sin egen Guddommelighed.

Og hvad betyder Uttarayana? Det bør du heller ikke have nogen tvivl om. Når du udfører tilbedelse og forstår betydningen af hver eneste, rituel handling, og når du udøver Sadhana og ved, hvad hvert trin fører til, så renser og helliggør disse handlinger hjertet mere effektivt, og de løsner lettere tvivlens lænker.

Uttarayana er betegnelsen for den tid på året, hvor der ikke forekommer tåge, og hvor der ikke er nogen skyer på himlen, men hvor Solen stråler i al sin glans. Det er den umiddelbare betydning, men der findes også her en dybere mening. Hjertet er den indre



himmel, og her skinner Buddhi, intellektete, der her er Solen. Når denne indre himmel er overskygget af uvidenhedens skyer, af selvskhedens tåge og af tilknytningers røgslør, da er intellektets Sol ikke synlig, og alt bliver misforstået. Alt er da mørkt og skummelt. Når den indre himmel er ren og skyfri, og Solen her skinner i al sin glans, taler vi om hjertets Uttarayana. Du har sikkert hørt udtrykket Jnanabhaskara, der betyder Visdommens Sol. Visdom og intelligens er altid knyttet til Solen. Når et menneske går bort med Visdommens strålende Sol i sit hjerte, undgår han at skulle fødes på ny. Han følger da Agni-vejen, Archiraadi-vejen, som Jeg har omtalt, og han opnår Forening med Brahmam.

De, der går bort i det andet halvår, i Dakshinayana, møder den modsatte skæbne. Da er hjertet fuldt af skyer, af røg og tåge. Da er Solen ikke synlig, og man kan ikke se dens glans. I månedens fjorten mørke dage er Månen i aftagende, og det symboliserer, at færre og færre tanker rettes mod Gud. Når det er nymåne, er alt indhyllet i det dybeste mørke, og alle åndelige impulser bliver tilintetgjort. Ajnana's tætte røgslør omslutter fuldstændigt sindet. Det er det, der er meningen med begrebet Krishna Paksha. De, der dør på dette ulykkevarslende tidspunkt, får en ulykkelig skæbne."

Top

## Kapitel 18: Lad Herren bære dine Byrder

"Uttarayana Marga prises og kaldes Sukla Marga, den lyse vej, fordi den er oplyst af Jnana's hellige Stråleglans. Dakshinayana er derimod mørk og opfyldt af Thamoguna og Ajnana. Derfor kaldes den Krishna Marga, den mørke vej. De, der går bort under Uttarayana, følger den lyse vej, og de når frem til Moksha, til Friheden, der er uden nogen form for selvbedrag. Moksha er hjemstedet for og kilden til Brahmananda, og derfra er det ikke muligt at vende tilbage til denne verden, der består af navne og former, dette område af inkarnerede væsener. De, der går bort under Dakshinayana, følger den mørke vej, og de er nødt til atter at tage ophold i en Deha, dette fysiske opholdssted, der er underlagt fødsel og død.

Begrebet Uttarayana betegner en bestemt sindstilstand snarere end en bestemt tidsperiode. De, der har erkendt Selvets Stråleglans, følger Uttarayana Marga, når de forlader kroppen, og de, der dør i uvidenhed om deres atmiske Virkelighed, følger Pithryana, Dakshinayana, den mørke vej.

Blandt Guna'erne er det Sathwaguna, der er hellig og strålende. Thamoguna er mørk, og farverne hvid og sort benyttes derfor til at symbolisere Sathwaguna og Thamoguna. Desuden findes der to Nadi'er, Ida og Pingala. De er subtile nervebaner. Ida er til venstre, og Pingala er til højre for Sushumna. Ida-naadimarga er månevejen, og Pingala-naadimarga er solvejen. Yogi'er følger solvejen, og alle andre følger månevejen. Det er et andet af livets uopdagede mysterier.

Alle, der er født, må dø. Samyoga fører til Viyoga. En konstruktion medfører på et senere tidspunkt en destruktion af det, der er blevet konstrueret. Det er en naturlov, at fødsel fører til død, og at død fører til fødsel. Når den universelle Brahmam er erkendt, opstår den Tilstand, der hverken kender nogen ankomst eller afgang, thi når Brahmam er Allestedsnærværende, hvor kan man da komme fra, og hvor kan man da gå hen?

Der er ingen grund til at tvivle om, at alle kan opnå denne Tilstand, eller om, at alle kan opnå denne Sejr. Det er heller ikke nødvendigt at udvise nogen særlig anstrengelse, at have en særlig gunstig skæbne eller at udføre nogen bestemt handling. Det er

tilstrækkeligt, at du altid tænker på Paramatma, at du uophørligt mediterer på Gud. Det vil fjerne sindets urenheder, og det selvbedrag, der overskygger sindet, vil forsvinde. Det er i sig selv Moksha, for er Moksha noget andet end Moha-kshaya, selvbedragets undergang? Den, der har opnået denne Moha-kshaya, vil nå Brahman Tilstanden, Brahmathwa, uanset hvordan han end måtte dø. Han kaldes da Jnani."

Her stillede Arjuna atter et spørgsmål. Han spurgte, "Krishna! Jeg forstår ikke helt meningen med det, Du kalder Jnana. Er Jnana den viden, man opnår ved at lytte til en lærer? Eller er det den lærdom, man finder i Sastra'erne? Eller er det den lærdom, der bliver videregivet af dem, der har gjort mange erfaringer? Hvilken af disse former for viden er det, der udfrier mennesket fra trældom?"

Krishna svarede, "De former for viden, du har nævnt, er alle gavnlige på forskellige trin på den åndelige udviklings vej, men ingen af dem formår at bringe dig hinsides denne cyklus af fødsel og død. Det, der udfrier dig, kaldes Anubhavajana, der er den viden, du selv erkender. Det er udelukkende den, der kan sætte dig fri. Læreren kan hjælpe dig lidt i denne proces, men han er ikke i stand til at vise dig dit virkelige Jeg. Det er du nødt til selv at erkende, og du er desuden nødt til at have gjort dig fri af laster såsom misundelse. Først da kan man kalde dig en Purna Jnani, der jo betegner den, der har opnået den fuldkomne Jnana. Det er udelukkende den, der har tillid til denne Jnana, og som ofrer sig for at opnå den, og som tillige er fuld af længsel efter at sikre sig den, der kan lære Mig at kende.

Han skal være hinsides misundelse, og han skal desuden være opfyldt af Sraddha, der giver sig udtryk i oprigtig og vedholdende stræben. En helhjertet, vedholdende stræben er en forudsætning for udførelse af selv den mindste handling fra menneskets side. Det gælder ikke alene for mennesker. Det gælder også for fugle og dyr, samt for orme og virus. Alle er de nødt til at udvikle denne vedholdende stræben for at nå deres mål. Dersom din stræben ikke er helhjertet og vedholdende, kan du ikke nå dine mål.

Arjuna! Jeg er Vidnet. På grund af Mig dannes hele denne sammenhobning af de fem elementer, alle disse bevægelige og ubevægelige genstande, der kaldes Prapancha. Jeg er den Årsag, der aktiverer denne Prapancha på forskellige måder. De uvidende tror, at Jeg blot er et almindeligt menneske, og de forstår ikke, at Jeg er det højeste Princip, at Jeg er Herre over alle elementerne, og at de er nødt til at følge Min Vilje. Nogle højtudviklede mediterer med ærefrygt på Mig i form af Brahman. Andre tilbeder Mig og benytter dertil forskellige Navne og Former, og atter andre tilbeder Mig ved hjælp af Jnanayajna og Atmayajna.

Det er Mig, der modtager tilbedelsen, uanset hvilket Navn og hvilken Form, der tilbedes, thi Jeg er Målet for alt og alle. Jeg er den eneste Ene. Der er ikke nogen anden. Det er Mig, der gennem Mine mange Navne og Former bliver den Tilbedte. Jeg er desuden alle handlingers Frugt, det er Mig, der skænker frugten, Jeg er Grundlaget, Jeg er alt og alles Igangsætter. Hvorfor blive ved med at opremse og gentage det samme? Jeg er Kraften bag alting og alle livsformers fødsel, liv og død. Jeg er den Årsag, der hverken fødes eller dør.

Erkend Mig, den oprindelige Årsag. Da opstår den sande Moksha. Den, der opnår denne Moksha, er Jivan Muktha (han har opnået Frelse, allerede mens han lever). Arjuna! Den, der længes efter at blive Jivan Muktha, efter at opnå Moksha, er nødt til at udføre nogle enkle discipliner. Han er nødt til fuldt og helt at gøre sig fri af tilknytningen til kroppen."

Da Arjuna hørte det, afbrød han Krishna og sagde, "Krishna! Siger Du, at denne ikke-tilknytning til kroppen, denne Sadhana, er en ganske enkel, åndelig disciplin? Er det nu

virkelig så let at udøve den? Den er vanskelig at udøve for selv højtudviklede asketer, og Du anbefaler den med stor tungefærdighed til folk som mig og får det til at lyde, som om det er en let sag, men den kræver en kolossalt stor anstrengelse. Jeg føler, at Du sætter mig på en prøve med den slags forslag. Kan jeg nogensinde opnå den Tilstand? Kan jeg opnå Frelse, kan jeg opnå Moksha? Der er ikke noget håb for mig." Arjuna satte sig modløst ned.

Krishna lagde mærke til, at Arjuna langsomt mistede modet. Han gik helt hen til ham, klappede ham opmuntrende på ryggen og sagde, "Arjuna! Der er ingen grund til at blive forvirret og fortvivle af den grund. Der er ingen, der tror på det, straks de hører om det. Man er nødt til med sin fornuft at undersøge det grundigt, og man vil da opdage, at denne disciplin ikke er så vanskelig at udøve, som man forestiller sig. Der er ingen grund til at lade håret gro vildt, at gå i orangefarvede klæder og pine og plage kroppen, så den bliver skind og ben, for at opnå den fuldkomne form for ikke-tilknytning. Det er tilstrækkeligt, at du uden nogen form for begær overgiver alle dine aktiviteter til Gud. Det er hemmeligheden bag Frelsen.

Det er ikke vanskeligt at udføre alle sine handlinger på den måde. Det er dog nødvendigt, at man tillige har udviklet en urokkelig tro, samt at man er oprigtig og alvorlig i sine bestræbelser. Disse kvaliteter er naturligvis nødvendige for alle former for aktivitet, så du kan forstå, at de også er nødvendige for åndelige aktiviteter.

Enhver blandt de hengivne, der helliger alle sine handlinger til Mig uden nogen anden tanke, enhver, der mediterer på Mig, tjener Mig, tilbeder Mig, ihukommer Mig, ved at Jeg altid er hos ham, og at Jeg altid vil tage vare på ham i denne verden såvel som i den næste. Jeg bærer byrden af hans Yogakshema. Er du med?", spurgte Krishna, idet Han atter klappede Arjuna på ryggen og fyldte den kraftesløse Arjuna med ny styrke og nyt mod.

Denne Forsikring fra Gud om, at Han vil tage vare på den hengivnes Yogakshema, har ført til mange misforståelser. End ikke Pundit'er - for ikke at nævne andre - har formået at fatte dens sande mening. De, der kommenterer Githa'en, udlægger denne erklæring på mangfoldige måder.

Denne i højeste grad hellige erklæring svarer til navlen i den krop, Githa'en kan lignedes ved. Brahma blev født af Vishnu's Navle. Denne Sloka er navlen eller kilden for alle, der tørster efter Brahmajnana. Dersom du praktiserer denne Sloka, så kan du forstå hele Githa'en.

Der cirkulerer en mængde interessante historier om denne Sloka. Lad Mig give et eksempel. En lærd Pundit forelæste engang om Githa'en med en ærefrygtindgydende Maharaja som tilhører. En dag nåede de frem til denne Sloka.

Ananyaaschinthayantho Maam  
Ye Janaah Paryupaasathe  
Theshaam Nithyaabhiyukthaanaam  
Yogakshemam Vahaamyaham.  
[Bhagavad Githa 9:22]

Med stor begejstring forklarede Pundit'en de mange konsekvenser af denne Sloka, men Maharaja'en rystede på hovedet og sagde, "Det er en forkert udlægning." Han fortsatte med at sige, at hver eneste af Pundit'ens forklaringer var forkert. Den stakkels Pundit havde ellers vundet fortjenstfulde udmærkelser ved manges en Maharaja's hof og var blevet bæret af dem med fine titler. Han følte sig dødeligt ydmyget, da Maharaja'en i overværelse af alle hoffolkene nedgjorde hans udlægninger af Sloka'en ved at sige, at

den var forkert. Denne forsmædelse smertede ham, men han tog mod til sig og fortsatte udlægningen. Han anvendte nu al sin lærdom og kastede sig med stor veltalenhed ud i et foredrag om de forskellige betydninger af ordene Yoga og Kshema. Maharaja'en accepterede end ikke denne forklaring og befalede, "Find meningen med denne Sloka, og når du virkelig har forstået den, så kom tilbage til mig i morgen." Da Maharaja'en havde sagt disse ord, rejste han sig fra sin trone og gik ind i sine private gemakker.

Pundit'en mistede nu den lille smule mod, han havde tilbage. Hans hjerte var tungt af bekymring. Forsmædelsen gjorde ham svimmel. Han nåede dog hjem, lagde Githa'en fra sig og faldt om på sin seng.

Det overraskede Pundit'ens kone, og hun spurgte, "Sig mig, hvorfor du i dag kommet så bekymret hjem fra slottet? Hvad skete der helt præcis? Hun blev bekymret ved med at stille ham det ene spørgsmål efter det andet, og Pundit'en var derfor nødt til at fortælle alt, hvad der var sket. Han fortalte om forsmædelsen, og om hvordan Maharaja'en havde befalet ham at gå hjem og så videre. Hans hustru lyttede stille og roligt til beretningen om, hvad der var foregået, og efter at have tænkt dybt over, hvad der var sket, sagde hun, "Ja, det er sandt. Det er rigtigt, hvad Maharaja'en sagde. Din udlægning af den Sloka var forkert. Hvordan skulle Maharaja'en dog kunne acceptere den? Det hele var din fejl." Da Pundit'en hørte det, blev han vred, og han rejste sig fra sengen som en kobra, der er blevet trådt på halen. "Hvad bilder du dig egentlig ind, dit fæ? Er du klogere, end jeg er? Du, der hele tiden arbejder i køkkenet, hvor du laver mad og serverer. Siger du nu, at du ved mere, end jeg gør? Ti stille og skrub af!" råbte han.

Hun lod sig dog ikke skræmme bort, men svarede, "Min kære mand! Hvorfor bliver du så vred over at høre sandheden? Gentag endnu en gang denne Sloka for dig selv, og tænk dybt over dens mening. Da vil du selv nå frem til det rette svar." Ved hjælp af blide ord formåede hustruen at få sin mand til at falde til ro.

Pundit'en begyndte at analysere hvert eneste af Sloka'ens ord. "Ananyaaschinthayantho Maam..." Han udtalte ordene langsomt og gentog de forskellige betydninger højt. Hustruen afbrød ham og sagde, "Hvilket formål tjener det at lære de forskellige ord og udlægge deres mening? Sig mig, hvad ønskede du at få ud af dit møde med denne Maharaja? Hvad var formålet?" Nu blev Pundit'en aldeles rasende. Han råbte, "Er det ikke min pligt at brødføde denne familie og sørge for dette hjem? Hvordan skal jeg skaffe penge til mad og drikke og klæder med mere til dig og de andre? Det er naturligvis derfor, jeg opsøgte ham. Hvad har jeg ellers med ham at gøre?"

Hustruen svarede, "Dersom du havde forstået, hvad Herren Krishna har erklæret i denne Sloka, så havde du ikke følt dig tilskyndet til at opsøge denne Maharaja. Dersom man tilbeder Herren uden nogen andre tanker, overgiver sig til Ham og uafbrudt tænker på Ham, så har Han i denne Sloka erklæret, at Han på alle måder vil tage vare på en sådan hengiven. Du efterlevede ikke disse tre ting. Du opsøgte Maharaja'en og regnede med, at han ville give dig alt! Det er på det punkt, du har handlet stik imod meningen i dette vers, og det er grunden til, at han ikke godkendte din forklaring."

Da den berømte Pundit havde hørt disse ord, sad han i nogen tid og grundede over hendes bemærkninger, og han erkendte sin fejl. Næste dag gik han ikke op på slottet. Han blev i stedet hjemme og fordybede sig i tilbedelse af Krishna. Da kongen spurgte sine hoffolk, hvorfor Pundit'en ikke var kommet, svarede de, at han ikke var taget af sted, men var blevet hjemme. Kongen sendte bud efter ham, men Pundit'en nægtede at komme. Han sagde, "Der er ingen grund til, at jeg skulle opsøge nogen som helst. Min Krishna vil skænke mig alt det, jeg har brug for. Han vil bære min Yogakshema. Jeg er blevet spottet og hånet, fordi jeg ikke havde erkendt det, og fordi jeg var blindet af min



ærgerrighed efter at lære værdiløse ords forskellige betydninger at kende. Dersom Jeg overgiver Mig til Ham og uafbrudt tilbeder Ham, vil Han opfylde alle mine behov."

Da budbringeren overbragte denne besked til Maharaja'en på slottet, begav denne sig til fods til Pundit'ens hjem. Han kastede sig for fødderne af Pundit'en og sagde, "Jeg takker dig af hele mit hjerte, fordi du i dag i lyset af din egen erfaring har demonstreret meningen med den Sloka, du i går holdt foredrag om." Således belærte Maharaja'en Pundit'en om, at et hvilket som helst forsøg på at udbrede åndelig oplysning er indholdsløs stillen til skue, dersom man ikke kan tale ud fra egen personlig erfaring.

Selv i vore dage er der mange lærde, der holder foredrag om Githa'en, og som propaganderer for den, men som ikke selv praktiserer dens lære ud i livet. De beskæftiger sig med Githa'en på et værdiløst, overfladisk plan. De udlægger og forklarer den ordrette mening, ordenes betydning. Intet andet. Dersom man søger at udbrede kendskabet til Githa'en uden selv at føre dens lære ud i livet, så håner man denne hellige bog og modarbejder dens formål. De roser Githa'en til skyerne og siger, at den er selve livsånden, at den er det mest værdifulde af alle åndelige skrifter, og at den er Guds direkte Tale til os.

Det ser ud, som om de sætter Githa'en meget højt, thi deres øjne fyldes af tårer, blot de hører den blive omtalt. De lægger den oven på hovedet, de presser den mod deres øjne, og de har den i deres meditationsrum, hvor de tilbeder den med en voldsomt demonstrativ, men hul form for hengivenhed. Al deres ærbødighed og tilbedelse er kun rettet mod den fysiske bog, mod papiret!

Dersom de virkelig respekterede Guds Ord, Githa'ens lære, så ville de stræbe efter at føre denne lære ud i livet. Ikke sandt? Det gør de imidlertid ikke, og de har heller ikke et gran af erfaring. Dersom de havde nogen som helst erfaring, ville de ikke gå rundt og sælge denne erfaring for penge. De ville da udelukkende hungre efter Guds Nåde.

Ikke én ud af en million af de Githa Pracharak'er, der i vore dage taler om, at det er deres opgave at udbrede kendskabet til Githa'en, hungrer efter Guds Nåde. Nej, for dersom de havde denne længsel, ville de ikke have tænkt på indtægter og penge.

[Top](#)

## Kapitel 19: Den rene af Hjertet modtager Guds Nåde

I vore dage er der blevet flere og flere foredragsholdere, der ønsker at udbrede kendskabet til Githa'en. Det har medført mange forskellige fortolkninger af Githa'en, hvoraf de fleste afviger langt fra sandheden, og de overskygger derfor den sande betydning. Disse fortolkninger udtrykker foredragsholderens personlighed og karakteregenskaber. Når han først har dannet sig en mening, søger han at forsvare den med passende argumenter for at vise, at alle andre tager fejl. Derefter gentager han som en papegøje ved enhver given lejlighed denne opfattelse, men han forsøger ikke at praktisere Githa'ens lære og gøre den til en del af sit daglige liv. Den slags personer foregiver at være store Githa Pracharak'er, og de slæber rundt på en stor byrde af titler og andre tegn på deres store lærdom. De fordærver sig selv med dette bedrageri, og de undergraver tilliden til Githa'en.

Formålet med hvert eneste af Guds Ord er, at det skal komme til udtryk i den daglige tilværelse. Formålet er derimod ikke, at man skal gå rundt og holde foredrag om dem, for at man kan blive berømt. Verden er af lave nu om dage, og Githa'en misbruges til at

opnå hyldest og berømmelse. De, der lytter til disse Pracharak'er, forsømmer desuden at finde ud af, om de er troværdige. De bekymrer sig ikke om at undersøge, om de personer, der roser Githa'en til skyerne, nu også selv har smagt Githa'ens sødmefyldte budskab. Der er langt mellem ord og handling. De råder og vejleder andre, men de, der bliver vejledt, opdager, at lærerne ikke selv følger denne vejledning. Ja, det gør end ikke én ud af en million.

Der er nogle, der praler med, at de kan hele Githa'en udenad, og at de, hvis de får opgivet kapitel og nummer for et givet vers, på stedet kan fremsige en hvilken som helst Sloka fra Githa'en, du måtte ønske at høre. De kan også oplyse kapitel og nummer på et hvilket som helst citat eller ord fra Githa'en. Når den form for lærdom stilles til skue, er det lige før, Jeg bryder ud i latter. Stakkels tunge, der skal kunne alt det, uden at noget af al denne lærdom bliver praktiseret. En grammofon kan gentage denne lærdom lige så godt, som de kan, og opnå samme udbytte. Det er mere gavnligt at praktisere et enkelt vers, end det er at lære alle versene udenad. Arjuna viste ved at efterleve disse vers, at alle Krishna's Ord var sande. Det var hans oprigtighed, der vandt ham Krishna's Nåde.

Det er synd og skam, at selv meget lærde Pundit'er i vore dage ikke kender den fryd og glæde, der er en følge af at efterleve blot et enkelt af Githa'ens budskaber. Hvad kan man da i denne forbindelse sige om lægfolk, om uvidende mennesker? Kort fortalt, så findes der nogle endog meget kendte fortolkere af Githa'en, der i deres forhold til Githa'en er hyklere, fordi de handler stik imod Githa'ens budskab. Til denne Sang fra Gud føjer enhver sine egne kunstlede toner for at fremhæve sin egen forskruede lærdom eller sin egen forkærlighed. Lad os se på et enkelt eksempel af denne art. I det tiende vers i kapitel seks erklæres det, at Parigraha er en stor synd.

Burde det da ikke være sådan, at de, der accepterer Githa'en som autoritet, også handler i overensstemmelse med dens budskab og undgår Parigraha? Parigraha betyder at tage imod et eller andet, og Parigraha omfatter endog alt det, der har med kroppens forplejning at gøre, og alt det, der tjener til at bevare Dharma! Alligevel siger 99 procent af alle disse Pracharak'er "Ja, tak", når nogen tilbyder dem noget. Fordømmelsen af Parigraha gælder alle dens forskellige former. Der er ingen undtagelser eller særtilfælde. Og dog bliver der under Harathi bedt om kollekt og om bidrag til Githayajna'er, offergaver til dækning af udgifter til Githa Pracharak Sanga'er og til Nazor eller Kanuka til Guru'en. Man sælger billetter til foredrag, ganske som man sælger billetter til biografen eller teatret. De, der gør sådan, har ingen tillid til Krishna's Ord, for hvis de havde det, ville de ikke handle stik imod Hans Budskab. Hvis de var overbevist om, at det var forkert, så ville de ikke lade sig friste til at gøre det. De mener, at de har gjort deres pligt, når de har forklaret Sloka'en. De føler ikke selv noget behov for at følge disse råd. Det er tidsånden, for vi lever i en hyklerisk tidsalder. De, der overværer en sådan Githa Pracharak, mister først troen på Pracharak'en, og siden mister de tilliden til selve Githa'en. Det hele bliver til et tomt og meningsløst skuespil.

Githa'ens lære bliver ikke respekteret nær så meget som selve den fysiske bog. Der er mange tusinde mennesker, der, når de ser hellige bøger som Githa'en, Ramayana'en, Bhagavatha'en, Bharata'en og lignende bøger, bøjer sig ned for dem, presser dem mod øjnene, lægger dem oven på hovedet og giver dem en speciel plads i meditationsrummet. Med stor ærbødighed lægger de nogle få blomster på dem. De sidder med lukkede øjne, og tårerne triller ned ad kinderne på dem. De kaster sig ned foran disse bøger og rejser sig derefter op med stor selvtilfredshed. Det er kun det trykte papir, de viser deres ærbødighed, og ikke bogens indhold, ikke det, den handler om.

Du skal rette opmærksomheden mod bogens budskab og ikke mod dens ydre form. Du skal værdsætte bogens indhold og ikke bogen selv, ikke den enkelte bog, men det, den handler om. Læg den ikke på dit alter, men giv den en plads i dit hjerte. Først da kan du uophørligt ære Githa'ens autoritet. Sindet vil ikke opnå renhed og blive fri for egoisme og lignende former for ondskab ved hjælp af ydre udtryk for ærbødighed såsom at lære bogen udenad, at tilbede den i meditationsrummet, at placere den oven på hovedet, at presse den mod øjnene og så fremdeles. Lad derimod budskabet fylde dit hjerte, efterlev det og oplev den fryd og glæde, det medfører. Det er den rette måde at ære Githa'en på.

Selv den mest velmagende ret kan aldrig mætte dig, dersom du holder den oven på hovedet eller presser den mod dine øjne, ej heller hvis du kaster dig ned foran den. Det samme er tilfældet med Githa'en. Githa'en er en velmagende ret, der er fuld af sødmefyldte bestanddele som Bhakthi, Karma, Jnana og Vairagya. Spis den. Drik den. En enkelt mundfuld er alt nok. En sulten har ikke brug for alt det korn, der er høstet. En enkelt håndfuld ris er nok. En tørstig mand behøver ikke drikke hele Godavari floden. Det er nok at drikke et enkelt glas vand.

Den, der hungrer efter Gud, har ikke nødig at konsumere hele Githa'en. En eneste Sloka er nok til at stille hans sult. Der er mange tændstikker i en æske med tændstikker, men dersom du ønsker ild, er det blot nødvendigt at stryge en enkelt tændstik. Denne ild kan med flid og omhu blive til et stort bål. Du behøver ikke at stryge alle tændstikkerne. Der er syv hundrede tændstikker i Githa'en. Med hver eneste af dem kan du tænde Jnana's flamme. Det er tilstrækkeligt at stryge én af dem på erfaringens sten.

Githa'en skal på denne måde benyttes til at opnå Virkeliggørelse af Selvet. Det er dette hellige Mål, der er dens hensigt. Det er en stor synd at misbruge den. Det er udtryk for egoisme at søge at bruge den til egen vinding i form af berømmelse, rigdom og titler eller til selvhævdelse. Det er helligbrøde. Du skal udvinde Gandha'en fra denne Grantha. Det er den sande lærdoms prøve. Vellugt (Gandha) er essensen af denne bog (Grantha). Lad være med at forvandle denne Masthaka til en Pusthaka (hjernen til en bog).

Erkend Gud i stenen, men lav ikke Gud om til en sten. Den form for erkendelse er meget værdifuld. Du skal nå til erkendelse af, at stenen er gennemtrængt af Gud, at den er Guddommelig, thi det er den sande Virkelighed. Denne åbenbaring er den uvurderlige gave, Gud har skænket dette lands befolkning. Perler flyder ikke omkring på havets bølger. Dersom du ønsker at få disse perler i din besiddelse, er du nødt til at dykke dybt ned til havbundens stille huler. Dette lands befolkning har i umindelige tider søgt Gud på denne måde.

Kroppen kan lignedes ved anvendelsen af Dharma, og hjertet er da Virkeliggørelsen af Gud. Det er denne sandhed, der har tilskyndet befolkningen til åndelig udvikling for derved at opnå Frelse. Menneskene her er ikke slaver af overfladisk forfinelse, af den ydre verdens pynt og stads eller af materielle bekvemmeligheder. De stræber efter at erkende den grundlæggende Atma ved hjælp af deres indre syn, og de fremelsker ikke-tilknytning. Bharath's befolkning, der besidder disse ædle egenskaber, lader sig imidlertid i vore dage friste af materiel fremgang og overfladisk pomp og pragt! Det er en meget beklagelig tragedie.

De, der rejser rundt og holder foredrag om Githa'en med det formål at tjene penge, opnår, at de skubber Gud langt bort. Der er ingen tvivl om, at de på forskellig vis kan retfærdiggøre deres handlinger, men blandt dem, der virkelig har tillid til Githa'en, eller som virkelig følger dens vejledning, er der ingen, der kan godtage disse forklaringer.

Formålet med Githa'en er at sikre Dharma, ikke Dhanam. Den fremelsker godhed og ikke kun fysiske goder. Når man indsamler penge til et tempel for Krishna eller Rama eller for en Mandir til Githa'en, undergraver man troen på Gud. Det er helt absurd at opføre et tempel til Gud, der er Allestedsnærværende. Hjertet er det rette tempel til Krishna og Githa'en. Det er helt forkert at opføre en eller anden kunstfærdigt udsmykket bygning, der med tiden vil blive en ruin, for at huse den evigt Absolutte, den uforgængelige Guddom. Det kan dog være nødvendigt at gøre det, så længe man befinder sig på et bestemt udviklingstrin, men skulle det være tilfældet, er det bedre efter bedste evne at benytte de allerede eksisterende, gamle templer. Det er lige så tåbeligt at bygge nye templer og lade de gamle forfalde, som det er at tage livet af en ko, og derefter bortgive de sko, man får lavet af dens hud. Man kan fremme verdens ve og vel ved at renovere de gamle templer og ikke ved at opføre nye. I gamle dage blev Gud bedt om at tage bolig i templet efter ritualer, der var i nøje overensstemmelse med Sastra'erne, og derfor er de gamle templer mere hellige. Den kraft, der udgår fra disse templer, skænker dette land den lille smule velfærd, som det nu nyder.

Fortidens Rishi'er gennemgik svære lidelser, forsagede denne verden og lod endog deres kroppe gå til grunde for at lære hemmeligheden til personlig Frelse at kende og for at fremelske samfundets velfærd. De har skænket os bestemte leveregler og normer, der er enkle og lette at efterleve. I vore dage bliver selv disse leveregler imidlertid misforstået eller ignoreret og nye regler og love bliver påtvunget med det resultat, at disse kostelige gaver bliver glemt.

Når de ældre, Guru'erne og Pundit'erne accepterer og ærer denne nymodens adfærd, hvordan kan Bharath da fortsætte med at være Dharmakshetra, Yogakshetra og Thyagakshetra? Forklaringen på, at dette land, der i sandhed var Annapurna, og som kunne brødføde alle sine børn, nu ikke længere er i stand til det, er, at man har vendt disse høje idealer ryggen. Sivoham, der betyder, jeg er Siva, gav dengang genlyd i alle dale, huler og templer og kunne høres ved alle hellige floder, men i vore dage hører man blot Savoham, Savoham, der betyder, jeg er død!

Landet har mistet sin fordums fryd og glæde. Det er nu inficeret med ængstelse. Det er hjemsted for selvforherligelse, og det stræber efter værdiløs pomp og pragt. For at vende disse tendenser er det blevet meget nødvendigt, at de, der virkelig har oplevet fryd og glæde i deres Sadhana, og som har opnået gode resultater af den og under udøvelse af den, nu udbreder åndelig viden. Alle mennesker lige fra dem uden nogen som helst uddannelse og til Paramahamsa'er er nu nødt til at erkende dette behov. Alle er nu nødt til at fremelske tillid til Githa'en samt erkende og acceptere, at den er Guds sande Tale til os.

Gud har forsikret: Yogakshemam Vahaamyaham. Der betyder: Jeg vil nu og i al fremtid fuldt og helt tage vare på dig. Han har frivilligt påtaget sig denne opgave, men for at åndelige aspiranter og andre dødelige kan få glæde og gavn af denne gave, er de nødt til at leve efter og overholde bestemte, forordnede regler. Dersom de opdager, at de ikke modtager denne hjælp, så er de nødt til at undersøge den måde, de lever på, og finde ud af, hvor omhyggelige de er med at overholde Herrens Bud om en disciplineret livsførelse. Det gør de imidlertid ikke. De interesserer sig hverken for fortiden eller for fremtiden. De jamrer over, hvor ulykkelige de er nu, og er ikke klar over, at deres ulykkelige tilstand er et resultat af fortidens synder og deres mangel på interesse for fremtiden. Det er årsagen til deres lidelse.

I forbindelse med denne forsikring skal man være opmærksom på den forudsætning, der nævnes umiddelbart forinden i samme Sloka. Der siges: Ananyaaschinthayantho Maam, Ye Jamaah Paryupaasathe. Yogakshemam Vahaamyaham er kulminationen af denne



forsikring og dens endelige mål. Denne forsikring kan lignedes ved hovedet, men hovedet kan ikke fungere uafhængigt af lemmerne. Dersom man udelukkende retter sin opmærksomhed mod hovedet og ikke tænker på halsen, skuldrene og resten af kroppen, så svarer det til at sætte al sin lid til den nøgle, man har i hånden, efter at pengeskabet er blevet plyndret.

Forudsætningerne for at opnå denne forsikring er: Ananyachinta og Upaasana. Det vil sige meditation på Gud uden nogen andre tanker og vedvarende tilbedelse af Gud. Dersom du ikke udøver denne meditation og ikke betingelsesløst overgiver dig og tilbeder Ham, hvilken ret har du da til at beklage dig over, at Han ikke bærer dine byrder?

Du underkaster dig andre. Du roser, priser og hæver dem til skyerne. Du tænker helt andre tanker. Hvordan skulle Han da kunne påtage Sig at bære dine byrder? Du tjener andre og beder Gud belønne dig. Kan man kalde det Ananya Chinta, fuldkommen hengivenhed? Dersom du er kongens tjener, så er du nødt til at tjene ham uden forbehold. Dersom du tjener ham og samtidig elsker din familie, så er der ikke tale om fuldkommen hengivenhed. Tjen den, du elsker, og elsk den, du tjener. Det er Saranagathi's hemmelighed, overgivelsens hemmelighed. Vyasa skabte en smuk halskæde, og i den er denne Sloka kronjuvelen. Denne Sloka er kronjuvelen i den kæde af ædelsten.

Ordene Yoga og Kshema, som Herren her anvendte, har følgende mening: Yoga betyder at opnå noget værdifuldt, og Kshema betyder at bevare det, man har opnået. Ananya Chintha, det vil sige ved udelukkende at meditere på Ham, er måden, man kan bevare det på. Det vil fremelske sindets renhed, og du bliver da Bhaktha. En Bhaktha kendes på følgende: han taler om Gud, han synger om Gud, han oplever udelukkende Gud, og han er sammen med Gud i arbejde og fritid.

Den slags mennesker har ikke nødig at udøve Yajna og Yaga. De har ingen grund til at beskæftige sig med at udøve godgørenhed, og de behøver ikke foretage nogen pilgrimsrejser. Hvorfor skulle de være bedrøvede over, at de ikke er i stand til alt dette og beklage sig over, at Gud ikke giver dem disse muligheder eller de nødvendige midler? Gud stiller ikke den slags krav, og Han har ingen ønsker i den retning. Offer Gud alt det, der dukker op i sindet, det sind, som er blevet helliggjort ved Sadhana. Han modtager med glæde alt. Du er måske optaget af at udøve såkaldte 'gode' gerninger, men dersom sindet ikke er rent og helligt, dersom sindet ikke er opfyldt af tanker om Gud, så bliver alle disse handlinger forurenede. De bliver giftige. Gud er meget opmærksom på hjertets renhed.

Husk på, hvor glad Krishna blev for den håndfuld ristede ris, Kuchela af et rent hjerte ofrede til Ham. Læs i de episke skrifter og i Purana'erne om Vidura's og Droupadi's erfaringer. Hvad ofrede de til Herren? Vidura ofrede en kop havresuppe. Droupadi havde kun en lille flig af et blad at tilbyde. Overfladisk set var disse offergaver uden nogen værdi. Ingen ville give en rød øre for dem, men tænk over, hvor meget Gud gav til gengæld! Gud beskæftiger sig ikke med tings værdi. Han er derimod opmærksom på den følelse, der motiverer handlingen. For at vinde Hans Nåde, er du derfor nødt til at helliggøre dine følelser.

[Top](#)

## Kapitel 20: Ret al din Kærlighed mod Gud

Helt utvetydigt erklæres det i Githa'en, at det udelukkende er den rene og hellige Hruday-pushpa (hjerte-lotus), som gror i Manasa-sarovar, i sindets klare vand, der er værdifuld nok til at ofres til Gud. Det er grunden til, at Krishna sagde til Arjuna, "Min kære svoger, uanset hvilken handling du end udfører, hvilken gave du giver, og hvilken føde du spiser, så helliggør disse aktiviteter ved at ofre dem til Mig. Lad alle dine handlinger være helliget Gud og en hyldest til Gud, thi det er ene og alene sådanne handlinger, der når Mig. Jeg har ingen forkærlighed for noget bestemt Navn. Alle Navne er Mine. Jeg kender hverken til venner eller fjender. Jeg er Vidnet hinsides alle former for påvirkning. Jeg er til stede hos alle, der tjener Mig, og som glæder sig over denne tjeneste."

Da Arjuna hørte disse ord, dukkede tvivlen op. Han spurgte, "Krishna! Du siger, at du ikke gør forskel, og at du hverken har venner eller fjender. Hvordan kan det da være, at nogle mennesker er lykkelige, og andre er ulykkelige, at nogle er stærke og sunde i sind og krop, hvorimod andre er svage og sygelige, at nogle er rige, og andre er fattige? Hvad er forklaringen? Når Du er hinsides alle den slags forskelle, hvorfor kan Du da ikke sørge for, at der ikke er disse forskelle? Når jeg ser mig omkring, så er det meget svært at tro på, at Du behandler alle ens."

Krishna lo, da Arjuna fortalte om denne tvivl, der plagede ham. "Jeg taler altid sandt. Min Tale er ikke afhængig af, om du er enig eller uenig i, hvad Jeg siger. Jeg bliver ikke glad, fordi du er enig, eller bedrøvet, fordi du er uenig. Jeg har samme forhold til alle, men det er ikke alle, der har samme forhold til Mig. Du har sikkert lagt mærke til, at folk på i de kolde måneder om natten sætter sig om bålet. Det er dog kun dem, der sidder nær bålet, der kan få glæde af varmen. De, der sidder langt borte, må desuden finde sig i at sidde i mørke. Kan man sige, at ilden er partisk, fordi nogle holder sig langt borte, og tilmed klager over, at de ikke modtager nogen varme? Det er meningsløst på denne baggrund at påstå, at ilden behandler folk forskelligt.

Det forholder sig på samme måde med det guddommelige klarsyns herlighed. Dersom du ønsker at opnå det, er du nødt til at nærme dig det og opholde dig der. Enhver har ret til at gøre det og til at nære ilden, for at den kan lyse og varme endnu mere. Ilden er upartisk, men der er forskel på, hvordan den benyttes og næres, så den vokser i omfang. Jeg er lysende Stråleglans, og Jeg er Upartisk. Alle har samme chance og mulighed for at opleve Mig og opnå Lyksalighed gennem Mig, og alle har den samme ret til det. Adskillelse og forskelle er resultater af Sadhaka'ernes fejl og mangler. De skyldes ikke nogen fejl ved Mig."

Lagde du mærke til Krishna's kærlige Ord? Og omfanget af Hans Nåde? Hvor er Hans Ord sande. Sandheden er den, at folk ikke søger at erkende egne fejl. De leder efter fejl hos andre. Hvordan skulle verden kunne eksistere og fortsætte med at eksistere, dersom Gud havde fejl og mangler? Alle er lige for Gud. Hans Hjerte omfavner alle med samme Kærlighed. Det er grunden til, at verden i det mindste oplever det nuværende omfang af lykke og fremgang. Lægen beroliger måske patienten ved at sige, at denne ikke har feber, men termometret kan ikke lyve. Gud kender og handler ud fra kendskabet til den indre følelse og ikke ud fra overfladiske forhold. Han begår ikke nogen fejl, og man kan ikke narre Ham. Denne verden hæfter sig derimod udelukkende ved den ydre fremtoning. Det er den, man lader sig styre af. Du lærer først flodens dybde at kende, når du går ud i den. Dersom du ønsker at lære smagen af noget at kende, er du nødt til at spise det. Kan man fæste lid til folks udsagn om vandets dybde eller madens smag, når de pågældende ikke har været ude i floden og heller ikke har smagt det, de udtaler sig om? Dersom Herren skulle være partisk, hvordan skulle Han da kunne have skænket Sayujya's Lyksalighed til hyrdepigerne fra Brindavan? Ville Han da have spist de frugter, som Sabari havde spist lidt af? Kunne Janaka da være blevet

Brahmajnani? Kunne Nandanar da have oplevet Guds pragtfulde Åbenbaring? Kunne Prahlada og Vibhishana da være kommet Gud nær? Ville Rama da have accepteret Hanuman som Sit sendebud? Kunne Valmiki have forfattet det vældige epos, Ramayana'en? Viser nogen af disse hændelser, at Gud har forkærlighed for nogen? Eller viser de, at Gud ikke har en sådan forkærlighed? Alle disse eksempler viser Herrens Prema, og de er udtryk for, at Hans Mildhed er den samme over for alt og alle.

"Manmanaa Bhava Madbhaktho, Mad Yaajee Maam Namaskuru... [Bhagavad Githa 18:65]." Meningen med dette Bud fra Herren er: Tænk uafbrudt på Mig, vær Mig dybt hengiven, hylt Mig, offer alle dine tanker, ord og gerninger til Mig og ret uophørligt din kærlighed mod Mig. Det er Hans Bud. Han har her sagt, at det, Han mest af alt ønsker, er, at du fremelsker et lydefrit sind samt en ubesmittet kærlighed.

Dersom du forbliver opslugt af Manavathwa (menneskelige forhold), kan du ikke opnå Madhavathwa (Guddommelighed). Du er nødt til at fremelske Madhavatathwa for at nå Madhava. For at se mørke er du nødt til at befinde dig i mørke. For at se lys er du nødt til at have lys. Du er nødt til at være intelligent for at kunne forstå, hvad intelligens er. Dersom du hele tiden beskæftiger dig med menneskelige forhold, hvordan skal du da kunne erkende Guds Herlighed? For at blive Guddommelig, er du nødt til at ihukomme Gud, handle som Gud, opføre dig som Gud. For at nå dette ene Mål er du er nødt til at koordinere lysten, følelsen og omgivelserne. Først da kan du forstå dette Princip.

Det var på baggrund af denne sandhed, at Krishna fortsatte Sin Vejledning. Han fortsatte, "Arjuna! Jnani'erne er endog hæver over guderne, og guderne er hævet over menneskene. Alligevel formår end ikke disse Jnani'er fuldt og helt at forstå Gud. Hvordan skulle almindelige mennesker som du da nogen sinde kunne forstå Gud?" Efter denne lidt drillende udtalelse bøjede Arjuna skamfuldt hovedet. Han sagde, "Ja, jeg er enig, Krishna. Der er ingen, der kan forstå Dig, uanset hvor intelligent han end måtte være. Jeg er overbevist om, at Du er den evige Mangfoldighed. Du er det universelt Absolutte. Det ved jeg.

Jeg er overbevist om, at det er Dig, der har skabt hele dette Univers, at Du opretholder det og hersker over alle disse verdners udvikling og 'afvikling'. Du er Herskeren over Srishti (skabelsen), Sthithi (opretholdelsen) og Laya (tilintetgørelsen). Det har Du Selv fortalt mig. Det er jeg i al Evighed taknemlig for, og jeg er lykkelig over, at Du har fundet mig værdig."

Arjuna fortsatte bønfoldende, "Men hvordan og i hvilke Former har Du taget bolig i dette Univers, som Du har skabt? Jeg længes efter at høre Dig fortælle det og derved gøre mig mere fortjent til at leve. Og hvilken af alle disse Former skal jeg meditere på? Vær venlig at fortælle mig det, så jeg kan meditere på den måde og derved opnå Frelse."

Krishna smilede og svarede, "Du får det til at lyde, som om det er meget let at besvare det spørgsmål. Du tror måske, at du let kan forstå svaret, dersom Jeg fortæller dig det? Ja? Men siden du nu har stillet spørgsmålet, så vil Jeg føje dig og besvare det. Hør nu godt efter. Jeg er den indre Atma i alle de levende væseners Lotushjerter. Dersom du føler dig overbevist om det og lever dit liv på grundlag af den tro, at alle væseners indre Atma er Min Paramatma, så er denne Dhyana alt nok for dig. Du skal sørge for, at denne tro ikke vakler og bliver undergravet. Hold hele tiden fast ved denne tro. Efterlev denne tro i tanke, ord og gerning, thi da opnår du oplevelsen af Enhed: at du er Mig, og at Jeg er dig.

De fem elementer: jord, vand, ild, luft og rum er Mine Former. Jeg er Aktiviteten i Solen, Månen og stjernerne. Jeg er Tilintetgørelsens Kraft, når den store kosmiske

tilintetgørelse finder sted, og det er Mig, der er Kraften bag den nye Skabelse. Jeg er Alting fra det mindste til det største. Jeg er Fortiden, Nutiden og Fremtiden. Jeg er de tre Verdener og de tre Guna'er, der har formet menneskene og naturen. Der findes intet, der ikke er Mig. Intet navn, der ikke Mit. Det blod, der strømmer i en bestemt del af kroppen, er det samme som det blod, der strømmer i en anden del. Ganske tilsvarende er Gud overalt Den Samme."

Arjuna løftede hænderne op foran sig med håndfladerne mod hinanden og spurgte, "Krishna, hele Skabelsen er Din Form, ikke sandt? Viden, rigdom, magt, styrke, energi og pragt er alle forskellige Former af Din Herlighed, ikke? Krishna, vil Du give mig mulighed for at få mit allerstørste ønske opfyldt? Jeg ønsker at få lov til at opleve Dig som værende hele denne Skabelse, som Viswarupa, som den Form, der rummer hele Skabelsen. Det bønfalder jeg Dig om her ved Dine Fødder [Bhagavad Githa 11:04]."

Krishna, der var opmærksom på den smertefulde længsel, der var i Arjuna's hjerte, svarede, "Arjuna! Jeg vil bestemt opfylde dit ønske, men dine fysiske øjne kan ikke opfatte denne Herlighed. Denne Viswarupa kan ikke opleves af det begrænsede, fysiske syn, der kun kan opfatte den fysiske verden. Jeg vil derfor skænke dig evnen til at se hinsides denne verden. Se!" Det sagde Krishna og manifesterede Sig for ham som hele Skabelsen og meget mere. Hvilken Nåde! Hvilken overjordisk oplevelse!

Når vi nu beskæftiger os med disse forhold, så er der en vigtig detalje, som åndeligt søgende skal lægge mærke til. Veda'erne, Sastra'erne og Purana'erne samt mange lærde, helgener og andre, der med autoritet kan udtale sig om disse forhold, erklærer alle, at Gud er Sarva-vyaapi og Sarva-bhuthaanthara-atma. Det vil sige, at Gud er Allestedsnærværende, og at Gud er alle væseners indre Virkelighed. Der er nogle, der på den baggrund argumenterer og spørger, "Når nu Gud er i alt og overalt, hvorfor kan alle og enhver så ikke se Ham?" "Hvordan skulle det fysiske øje, der jo består af de fem elementer, kunne se noget, der er hinsides de fem elementer?" Det er svaret til den slags mennesker.

Det er ikke muligt at oplyse en genstand, der ikke tilbagekaster lys, hvorimod en flamme oplyser sig selv og spreder lys omkring sig. Gud lyser ved Egen Kraft. Han oplyser alt. Han er hinsides denne verden, der er en manifestation af Hans Herlighed. Du kan derfor udelukkende se Ham med Vidsommens øje, og det er ene og alene Guds Nåde, der kan skænke dig denne evne. Tilbedelse af Gud er derfor en nødvendig del af en Sadhana. Den, der ikke formår at se sig selv, kan heller ikke se andre eller noget uden for sig selv. Udøv Sadhana og vind Guds Nåde. Denne Nåde vil skænke dig Jnananethra, Vidsommens øje. Det er let at nå Ham ved hjælp af hengivenhed. Arjuna græd af glæde, da han så Gud åbenbare Sig som værende i Universet og som værende selve Universet. "Oh Almægtige Gud! Jeg ser alle guderne, Skaberen Brahma, alle de vise og helgenerne, alle de mangfoldige væsener og genstande, bevægelige og ubevægelige. Jeg ser, at der opstår strålende flammer af dit frygtindgydende Ansigt, og at disse flammer spreder sig ud til de fjerneste egne. Kendte jeg dog blot meningen med og hensigten bag denne frygtindgydende Form," udbrød Arjuna.

"Arjuna, så du alt? Er du klar over, at det er Mig, der er Skaberen, Opretholderen og Tilintetgøreren af alle aktiviteter, væsener og genstande? Har du nu erkendt, at du ikke kan redde nogen på denne slagmark, og at du heller ikke kan dræbe nogen? Det står ikke i din magt at dræbe nogen, og der er heller ingen, der kan vælge at gå i døden ved egen kraft. Liv og død er underlagt Min Vilje. Jeg bærer Jordens byrder. Jeg skaber disse byrder, og Jeg fjerner dem igen," sagde Krishna, idet han kærligt klappede Arjuna på ryggen og talte blidt til ham for at berolige ham i hans ekstatiske sindsbevægelse.



Denne hændelse er et fint eksempel, der viser, at Gud bindes af oprigtig hengivenhed, og at Han kommer Sine hengivne nær for at trøste og opmuntre dem. Prøv at forestille dig det! Hvordan skulle Arjuna, der var usikker og nervøs, indtil han som en almindelig dødelig fik åbnet sine øjne, kunne stille sig op over for og overvinde disse vældige helte, der som Bhishma, Drona og Karna mestrede alle kunstarter. De blev overvundet ved hjælp af Guds Vilje.

Arjuna tørrede sine tårefyldte øjne og foldede hænderne i bøn. Han sagde bønfoldende, "Oh Herre, jeg ser Viswarupa'en, som jeg aldrig tidligere har set eller hørt om, og som jeg end ikke har haft nogen forestilling om. Jeg erkender, at Viswarupa'en er en faktuel Sandhed. De skrækindjagende flammer fra Din Stråleglans brænder mig, og min krop er brændende hed som følge af påvirkningen fra denne Herlighed. Lad mig nu igen se Dig i Din kærligt smilende Form. Jeg kan ikke længere udholde denne vision. Kære Far! Iklæd Dig igen Din Form. Jeg kan ikke udholde at blive ved at se alt dette."

Krishna's Nåde fik Ham til at opfylde Arjuna's ønske. Krishna sagde, "Arjuna! Du har lige set Min universelle Form. Uanset hvor langt man er nået i studiet af Veda'erne eller i udøvelse af rituel askese eller bodsøvelser, så kan man end ikke gøre sig håb om at få denne åbenbaring. Det er udelukkende muligt for den Bhaktha, der er mig hengiven med Ananya-bhakthi, det vil sige med hengivenhed, der ikke lader sig distrahere. Sådanne Bhaktha'er ser udelukkende Gud. Hvad de end måtte foretage sig, så er det en tilbedelse af Gud. De ser ingen andre former, de tænker ikke på noget andet, og de arbejder udelukkende for Gud. Altid og hvor de end måtte være, ser de udelukkende Min Form, gentager alene Mit Navn og tænker udelukkende på Mig. Deres følelser er rettet mod Mig, eller mod hvad Jeg gør, og de er ene og alene aktive for at glæde Mig. Arjuna, det er sådanne mennesker, der modtager denne åbenbaring. Jeg beder også udelukkende om dette ene, om Ananya-bhakthi."

Arjuna smilede og spurgte med let skælvende læber, "Herre! Jeg er klar over, at det udelukkende er målrettet tilbedelse og punktrettet hengivenhed, der glæder Dig, men er det tilbedelse af Dit formløse Aspekt eller Dit formfulde Aspekt, der glæder Dig mest? Foretrækker Du Saakaara Upaasana eller Niraakaara Upasana? Hvilken metode glæder Dig mest og sikrer bedst Din Velsignelse? Hvilken er nemmest for Sadhaka'en, og hvilken glæder Dig mest? Vær venlig at fortælle mig det."

Krishna var glad for, at Arjuna stillede det spørgsmål. Han sagde, "Arjuna! Jeg gør ingen forskel på de to former for tilbedelse. Uanset hvordan Jeg bliver tilbedt, så er Jeg tilfreds, dersom sindet er helt opfyldt af Mig, og alle handlinger, ord og tanker hviler på en urokkelig tro." Her afbrød Arjuna Krishna og sagde, "Krishna! Er det tilstrækkeligt at have hjertets renhed og en urokkelig tro? Er den enkeltes køn, tilhørsforhold til en bestemt samfundsklasse og hans livsstade ikke mulige forhindringer på vejen?" Krishna sagde irettesættende, "Det undrer Mig, at du stiller det spørgsmål efter alt det, du netop har oplevet. Har du ikke forstået, at de, der fæstner deres opmærksomhed på Gud, og som har fuld tillid til Mig, der er Legemliggørelsen af den evige og hellige Sandhed, aldrig vil kunne rumme den mindste 'identifikation af Selvet med kroppen' (Deha-bhranhi). Dersom de stadig er opmærksomme på forhold som køn, samfundsklasse og livsstade med alle de deraf følgende egenskaber som stolthed, ydmyghed og så fremdeles, så viser det blot, at de ikke har overgivet deres sind til Gud. De, der har gjort sig fri af tilknytning til kroppen, vil ikke blive vildledt af forhold som kaste, status og lignende forhold."

Forhold som Asrama Dharma og Varna Dharma (de leveregler, der gælder for de forskellige kaster og for de fire livsstader: den studerende, den der lever et familieliv, eneboeren og munken) hindrer på ingen måde den disciplin, der består i at fæstne

opmærksomheden på Gud, eller i at fjerne ondskaben fra sindet eller i at tilbede Gud ved hjælp af alle sine gerninger, ord og tanker. Forhold som køn, kaste, status eller livsstade påvirker udelukkende den, der lever i kropsbevidstheden, og som opfører sig, som om denne verden er absolut og evig."

Hertil svarede Arjuna, "Krishna! Er det ikke meget vanskeligt for dem, der lever i Dehabhranthi, identifikationen af Selvet med kroppen, at udøve kontemplation på det formløse og kvalitetsløse Aspekt af Gud, på Nirguna-niraakara? Kan tilbedelse af Guds Aspekt med Form, der er en mulighed for ganske almindelige mennesker, ikke fjerne sindets urenheder og helliggøre den indre bevidstheds redskaber? Vær venlig at fortælle mig det."

[Top](#)

## Kapitel 21: Bhakthi er Kærlighed til Gud

Herren svarede, "Arjuna! Folk tror, at det er fuldt tilstrækkeligt at tilbede det aspekt af Gud, der har Form og Kvaliteter, men denne disciplin vil kun være til nogen hjælp. Den vil blot kunne hjælpe dig et lille stykke ud ad den åndelige vej, thi Gud vil ikke på den baggrund alene nedlade Sig til at skænke dig Frelse. Den, der stræber efter Udfrielse, er nødt til først at gøre sig fri af tilknytning til kroppen, thi før det er sket, kan han ikke opnå den atmiske Tilstand. Det er udtryk for uvidenhed at identificere sig med kroppen. Du er nødt til at erkende, at Atma er forskellig fra Prakrithi.

Dhyanam og Thapas skal fjerne længslen efter materielle glæder, der skyldes, at Prakrithi bliver tillagt en uvirkelig værdi. Når denne længsel sygner hen, bliver det enkelte menneske til noget, der svarer til en tør nød inden i en kokosskal. Denne tørre nød bliver fri og er ikke længere knyttet hverken til skallen eller de udvendige fibre. Derefter er den ikke længere spiredygtig. Den vil ikke igen kunne spire. Den vil forblive i den tilstand i al evighed og ikke gå til grunde. Mennesket bliver da ikke født igen, og han undgår den deraf følgende død. Det vil sige, at han vil opnå Frelse. Når man opnår den Tilstand, der kan lignedes ved den udtørrede nød inden i skallen, har man opnået Jivan-mukthi. Man har da opnået Frelse, endnu medens man lever.

Du er nødt til at kontemplere Guddommen som værende hinsides alle kvaliteter for at blive Jivan-mukthi. Dersom det er for vanskeligt, og du ikke magter det, så er der noget andet, du kan gøre. Du kan hellige al gudsyndyrkelse, al tilbedelse, alle vediske ritualer, alle løfter og alle de nætter, hvor du våger, samt frugten af alle disse aktiviteter til Mig. Lad Mig være det højeste Mål, det Mål, der forvandler alle handlinger til tilbedelse. Ret din opmærksomhed mod Mig og fasthold den der. Meditér på Mig. Jeg vil da skænke dig Min Nåde og føre dig over Samsara, omskiftelsernes hav. Arjuna, Jeg vil skænke dig det Mål, du længes efter. Det er ikke helt let urokkeligt at fastholde din opmærksomhed på Mig. Det er ikke alle, det lykkes for. Uanset hvor længe denne disciplin udøves, så er det vanskeligt hele tiden at rette opmærksomheden mod Mig uden at tænke på noget som helst andet.

Nu vil du måske spørge, "Findes der ikke nogle andre metoder?" Mit svar er, "Jo, det gør der." Selv de, der er ivrige efter at udføre handlinger, der glæder Mig, kan opnå den atmiske Bevidsthed og dermed opnå Frelse. Ved hjælp af bøn, gentagelse af Guds Navn samt ved at rette sin kærlighed mod og tilbede Hans Herlighed vil fortidens synder blive tilintetgjort og den indre bevidsthed vil blive rensset for impulser og begær. Da vil Visdommens Lys tiltage i styrke og lede dig fra mørket til Frelsen."

Det er meget vigtigt for læserne grundigt at analysere denne udtalelse, thi det er først, når man grundigt gennemgår argumenterne for og imod en sag, at man kan nå frem til værdifulde konklusioner. Læg for eksempel mærke til den forskel, der er på det, man normalt kalder Bhakthi, og det, Herren kalder Bhakthi. Man siger sædvanligvis, at Bhakthi er sand hengivenhed til Gud. Bhakthi omfatter imidlertid langt mere end det.

Hengivenhed til Gud er blot en åndelig disciplin, der udøves for at Målet. Den åndeligt søgende bør ikke være tilfreds, blot fordi han har fremelsket hengivenhed. Han skal være mere opmærksom på den Kærlighed og Nåde, Gud skænker ham, end på den hengivenhed og kærlighed, han føler for Gud. Han skal hele tiden stræbe efter at finde ud af, hvilken form for adfærd og hvilke handlinger, der behager Gud mest, og som vil fylde Gud med Ananda. Den sande Bhakthi består i at undersøge det, i at stræbe efter det og i at udføre de handlinger, der sikrer, at man når det Mål.

Folk lader sig normalt ikke i deres Bhakthi lede af dette ideal, og de tænker heller ikke over, hvad dette ideal indebærer. De lægger kun mærke til den kærlighed, den hengivne har til Gud, og de er ikke særligt opmærksomme på den Dharma og Karma, som Gud godkender eller finder behag i. Det er grunden til, at Krishna siger, "Den Karma, der behager Gud, er bedre end den Karma, der tilfredsstiller den hengivnes længsel." Uanset hvad den hengivne end tænker, planlægger eller iagttager, så skal det være noget, der skænker ham Guds Nåde. Han skal ikke lade sin egen vilje råde, men i stedet handle i overensstemmelse med Guds Vilje. Den hengivne skal undersøge, om alle hans tanker og følelser er i harmoni med det, Herren foretrækker.

Det erklæres i Githa'en, at selv om et menneske er Gud meget hengiven, så kan han ikke kaldes Bhaktha, dersom han lever uden at respektere Guds Bud, det vil sige den Dharma, der er blevet åbenbaret for helgener og seere, og som er foreskrevet i Sastra'erne. Sastra'erne indeholder Guds Bud. Det er denne mening, Krishna lægger i ordet Bhakthimaan, når Han i Githa'en siger, "Bhakthimaan Yah Sa Me Priyah [Bhagavad Githa 12:17]."

Uanset hvad en Bhaktha end foretager sig, så bør han ikke have den følelse, at det er 'Mama Karma', 'min Karma'. Krishna siger, at Bhaktha'en skal forstå, at det er 'Karma for Gud, udført af Gud', og at det altså er 'Easwareeya Karma'. Normalt føler folk, at der er nogle handlinger, der er deres egne, hvorimod andre handlinger er Guds. Denne egenskab kendetegner ikke den sande Bhaktha. Dersom man oplever, at alle handlinger er Guds, så vil de ikke blive forurenede af selviskhed og følelsen af 'min-hed'.

Bhakthi kan identificeres som værende den åndelige disciplin, der fjerner selviskhed og de begrænsninger, der ligger i følelserne af 'jeg-hed' og 'min-hed'. Det er grunden til, at de indsigtfulde siger, at det, der kendetegner en Bhaktha, er, at han lever A-vibhaktha, uadskillelig fra Gud. Alle dine handlinger og følelser skal hele tiden og under alle omstændigheder være rettet mod Gud. Du opfører dig derimod forkasteligt, dersom du, når du overmandes af ulykke, bekymringer eller tab, beder til Gud og siger, "Oh min Gud! Frels mig fra alle disse ulykker," og så, når de er overstået, igen lader dig opsluge af verdslige forhold og bliver slave af materielle mål.

Det er Githa'ens budskab. Du skal ikke tilbede Gud som en nødforanstaltning. Når man ikke kan smage noget, og man ikke har nogen appetit, så tyr man til stærke krydderier. Tilsvarende søger man Gud, når man oplever sorg og lidelse. I vore dage er denne overfladiske form for hengivenhed meget udbredt, og det skyldes måske vor tids fundamentale hykleri. Desværre finder vi denne overfladiske hengivenhed, der søger at vise andre, hvor stærkt man er knyttet til Gud, hos såvel 'store' Sadhaka'er som hos personer, der har forsat alt for at glæde Gud, som, efter hvad de siger, er deres 'et og

alt'. For mange mennesker er Bhakthi en Burkha, et slør, som de ifører sig, når de er på pilgrimsrejse, når de møder ældre mennesker, eller når de besøger templer. Så snart de er kommet hjem igen, lægger de sløret og holder samtidig op med at tænke på Gud og vise Gud ærbødighed.

Det er alt sammen ren ekshibitionisme. Sand Bhakthi er derimod vedvarende og komplet. Den består i hele tiden og under alle forhold at forankre sindet i Gud. Der er mange, der påstår, at alle deres handlinger er helliget Deva (Gud), men deres indstilling viser, at de kun helliger dem til Deha. I stedet for at dedikere dem til Gud, så udfører de dem for deres egen skyld. De proklamerer, "Jeg ofrer dette til Krishna," men i virkeligheden så ofrer de det til deres Puthra (søn). De erklærer, "Jeg ofrer dette til Rama," men deres adfærd viser, at de ofrer det til deres Raga (begær, tilknytning). Hvordan kan sådanne handlinger hædres som værende helligelse eller offerhandlinger?

Hengivenhed fylder krop, sind og tale med liv. Dersom sindet ikke godtager det, du siger, og dersom det, du føler, ikke fuldt og helt kommer til udtryk i handling, så er det hele blot hykleri. Vær overbevist om, at Gud er udøveren, udøvelsen og det, der bliver udøvet. Overgiv dig til Ham, i stedet for til rigdom, ægtefælle og børn.

Din Bhakthi er, hvor dine tanker er. Bhakthi er ren og hellig som vandet i Ganges. Karma svarer til vandet i Yamuna. Jnana svarer til Saraswathi, der er den hemmelige, skjulte og underjordiske flod, der helliggør sig selv ved at strømme sammen med de to andre floder. Triveni er navnet på det sted, hvor de tre floder løber sammen. Det indebærer, at sindet tilintetgøres, at de tre Guna'er bliver til én, og det medfører, selvets udslettelse.

Der er imidlertid mange, der er uvidende om disse grundlæggende kendsgerninger. De bader to gange om dagen, udfører deres ritualer morgen, middag og aften, tilbeder familiens guder, tegner streger på panden, brystet og armene med aske eller pasta af sandeltræ, pynter sig i ansigtet med safran, går med halskæder og bedekranse om halsen, besøger tempel efter tempel eller flakker fra den ene åndelige lærer til den næste. De vandrer rundt og rundt om hellige steder. De går til mange foredrag og lytter til oplæsning fra Purana'erne og de hellige skrifter. Det bedste, man kan sige om sådanne personer, er, at de er beskæftiget med gode aktiviteter, men man kan ikke sige, at de er Bhaktha'er.

Bhakthi har intet at gøre med påklædning eller tale. Ud fra den måde et menneske klæder sig på eller ud fra hans eventuelle religiøse sprogbrug, kan man ikke udtale sig om vedkommendes gudhengivenhed eller mangel på samme. Bhakthi vedrører den indre bevidsthed og følelser snarere end ydre adfærd. Når du ser røg, kan du drage den slutning, at der også må være ild. Der er dog visse former for ild, der ikke danner røg, hvorimod der ikke findes røg, der ikke kommer fra ild. Det er muligt at handle, uden at der ligger nogen følelser bag, men man kan ikke påstå, at alle følelser nødvendigvis skal komme til udtryk i handlinger, alle kan se. Det er muligt at have inderlige følelser uden at stille dem til skue, så alle bemærker dem. Det vigtigste er følelsens ægthed. Dersom man stræber efter åndelig udvikling, så vil uægte følelser være direkte skadelige.

Arjuna's spørgsmål førte tillige til følgende forklaring: Det er rigtigt, at der findes to forskellige kategorier af Bhaktha'er: Saguna Bhaktha'er og Nirguna Bhaktha'er. Den første kategori retter deres hengivenhed mod Guds formfulde Aspekt, og den anden kategori retter deres hengivenhed mod Guds ikke-formfulde Aspekt. Blandt hengivne finder vi Aartha'er (de ulykkelige), Artharthi'er (de fattige) og Jijnaasu'er (de søgende), og de er alle meget opmærksomme på Guddommens Navn og Form. Man indleder alle



lykkebringende handlinger med at tage første skridt med højre fod. På tilsvarende vis er man nødt til at udøve Nirguna Bhakthi, der kan lignedes ved den højre fod, for at opnå Frelse. Den er den højeste og mest lykkebringende disciplin. Det er altså udelukkende den Sadhana, der omfatter det aspekt hos Guddommen, der ikke har nogen form, der medfører åndelig Oplysning. Begge Aspekter er dog værdifulde og absolut nødvendige. Hvor længe kan man have den ene fod udenfor og den anden fod indenfor? Selv om det skulle være muligt, hvilken gavn har man så af det? Man skal derfor begynde med at udøve Saguna Bhakthi. Derefter er Nirguna Bhakthi, det mål, man skal nå.

Du kan enten opleve, at hele Universet er Gud, at hele Viswa er Visweeswara, eller du kan opleve, at Viswa og Visweeswara er adskilte og forskellige. De er imidlertid begge den Samme. Du ser måske klæde som garn, men det kan også være, du oplever klæde og garn som noget, der er forskelligt. Uanset om du oplever det ene eller det andet, så er garn klæde, og klæde er garn.

Tilbedelse af Gud med kvaliteter, Saguna-upasana, svarer til at opleve, at garn og klæde er noget, der er forskelligt. Nirguna Bhakthi består da i at erkende, at garnet er indeholdt i klædet, at klæde blot er dannet af garn, at de er identiske.

Denne Bhakthi kan du ikke importere fra et eller andet sted. Den er ikke noget, du kan få af en eller anden. Den gror ikke i jorden, og den kommer ikke dumpende ned fra himlen. Den kommer indefra, og den er uselvvisk tilknytning til Gud. Den evne til kærlighed og tilknytning, der findes dybt i mennesket, skal ikke have mulighed for ukontrolleret at strømme i alle mulige retninger. Den skal i stedet strømme mod Gud, thi da bliver den til Bhakthi. Alle levende væsener indeholder denne kærlighed. Alle, såvel fugle og dyr som insekter og orme og så videre, besidder kærlighed. Denne kærlighed inspirerer og fylder dem alle i det omfang, der passer til hver enkelt art. Kort og godt: kærlighed er liv; og liv er kærlighed.

Hvert eneste medlem af de forskellige arter retter sin mangeartede kærlighed i forskellige retninger. Den er rettet mod afkom, forældre, behageligheder, sikkerhed, mad og drikke samt mod glæder og fornøjelser. Hver af disse former for kærlighed eller tilknytning har et bestemt navn, der passer til de materielle genstande og forhold, som denne kærlighed og binding er rettet mod. Den kaldes forældre-kærlighed, når den er rettet mod børnene. Den kaldes medfølelse, når den er rettet mod mennesker, der er mindre heldigt stillede. Den kaldes kammeratskab, når den strømmer ud til ligestillede. Den kaldes tilknytning, når den er rettet mod ting og steder. I visse tilfælde bliver den til fascination, i andre tilfælde til venskab. Den bliver til ærbødighed, ydmyghed og lignende, når den retter sig mod lærere, forældre og de ældre.

Bhakthi er derimod et ord, der udelukkende benyttes til at betegne den kærlighed, der er rettet mod Gud. Når denne kærlighed bliver delt i mange strømme, der flyder i mange retninger og mod mange mål, så medfører den sorg, thi da fæstner den sig på forgængelige, flygtige forhold.

Lad i stedet kærligheden strømme målrettet mod Guds Nådes Hav. En sådan Sadhana kaldes Bhakthi. Hvorfor dog spille livet i Samsara's ramsaltede sump? Stræb i stedet efter at nå Nådens vældige Ocean. Der erkender du dit Selv. Du opnår Sath-chith-anandam. Det er en ophøjet Fuldbyrddelse. Det er ren Lyksalighed.

Gopi'erne stræbte ved hjælp af denne Sadhana og fuldbyrddede den. Hvert eneste øjeblik og under alle forhold var alle Gopi'ernes tanker, ord og gerninger helliget Sri Krishna's Lotusfødder. Det er grunden til, at Gopi'er kaldes Yogi'er. Når nu selveste Herren Krishna kaldte Gopi'erne for Yogi'er, så kan du selv danne dig et indtryk af, hvor høj en

åndelig Sadhana de havde nået.

Top

## Kapitel 22: Gør dig fri af de tre Guna'er

Arjuna fortsatte med at stille spørgsmål på grundlag af Krishna's svar. "Du har beskrevet egenskaberne hos dem, der tilbeder Guddommens Saguna Aspekt. Du sagde, at de, der besidder de egenskaber, er Yogi'er. Jeg er meget glad for, at jeg har fået alt det at vide. Men når nu de, der tilbeder Saguna Aspektet, har bestemte egenskaber, så må de, der tilbeder det Aspekt af Guddommen, der ikke har nogen kvaliteter, Nirguna Aspektet, også have bestemte kvaliteter, som vi kan kende dem på. Ikke sandt? Vær venlig at fortælle mig om dem. Dem vil jeg gerne kende."

Hertil svarede den meget smukke Nandakumara, "Arjuna! Tilhængere af Nirguna Aspektet, er nødt til at udvikle den fuldkomne kontrol over deres sanser. Dernæst skal de under alle forhold kunne bevare deres sindsligevægt. For det tredje skal de hjælpe de nødlidende. Upasaka'erne af Akshara, af den Uforgængelige, har disse egenskaber."

Læseren kan heraf drage den slutning, at de, der tilbeder Guddommens Saguna Aspekt, og de, der tilbeder Nirguna eller Akshara Aspektet, har de samme egenskaber. Arjuna var ovenud lykkelig for Krishna's svar. Han udbrød, "Jeg har nu ganske klart forstået dette emne, men jeg ønsker, at Du fortæller mig, hvordan jeg skal bære mig ad, hvordan jeg skal opføre mig for at vinde Herrens Nåde." Han kastede sig ned for Krishna's fødder. Narayana løftede Nara (Arjuna) op og sagde, "Arjuna! Det er ikke nødvendigt for dig at fremelske nogen af disse egenskaber. Det er ikke nogen nem opgave. Jeg vil fortælle dig om en vej, der er lettere end disse to. Den vej vil helt sikkert skænke dig Min Nåde.

Dette er den vej. Du skal forankre dit sind og dit intellekt i Mig. Dersom du ikke er i stand til det, og du finder, at det er svært, så skal du gøre dig fri af din selviskhed og udøve moralsk gode og hellige handlinger. Hvis det også er for svært for dig, så skal du gøre dig fri af frugterne af alle dine handlinger og ofre dem til Mig som Krishna-arpanam. Denne ofring til Mig skal ikke være noget, der blot foregår på talens plan. Vær omhyggelig med at gøre det i tanke, ord og gerning. Det er det, der kaldes Manovaakkarma.

Mener du, at selv det er mere, end du magter? Så vil du blive gjort opmærksom på følgerne." Da Krishna havde sagt disse ord, blev Han siddende i stilhed i nogen tid.

Læg mærke til, at den, der søger at vinde Guds Nåde, skal rette sin opmærksomhed mod selve handlingen og ikke mod handlingens frugter, hvad enten disse er gavnlige eller ej. Det er baggrunden for Gopala's forklaring om, at Jnana er bedre end Abhyasa, at Dhyana er bedre end Jnana, og at ikke-tilknytning til resultaterne af dine handlinger er bedre end Dhyana. Krishna sagde, at denne form for ikke-tilknytning vil medføre Santhi.

"Bhakthi og Dwesha er som ild og vand. Hengivenhed og had kan ikke forenes. Jeg elsker dem, der møder sorg og glæde, kærlighed og had samt godt og ondt med samme sind. Dersom der findes det mindste gran af had mod noget som helst i et menneskes hjerte, så er han ikke en Bhaktha. En Bhaktha skal være overbevist om, at alt dette er Vasudeva. Vasudeva Sarvam Idam. Det vil sige, at ens egen Atma er til stede overalt og i alt. Det er denne Sandhed, du skal erkende, handle ud fra og opleve. Dersom du hader

en anden, hader du dig selv. Håner du andre, håner du dig selv. Finder du fejl hos en anden, finder du dine egne fejl," fortsatte Krishna.

Den, der læser dette, kan blive plaget af tvivl over, hvad der egentlig bliver erklæret her. Skulle det virkelig være muligt at opnå den fuldt bevidste oplevelse af den Sandhed, der er baggrund for begrebet 'Vasudeva-sarvam-idam', blot ved at være fri for alle former for had og foragt? Svaret er nej! Det er ikke muligt at sikre sig Ham, der bor i dig, og opnå den Ananda, der følger af at erkende Ham, blot ved at leve uden had og lignende slette egenskaber. Det alene vil ikke kunne skænke Guds Nåde.

En bonde, der dyrker en afgrøde, er et godt eksempel på dette forhold. Dersom du fatter meningen med dette eksempel, så vil tvivlen forsvinde, thi du lærer da sandheden at kende. Før bonden kan tilså jorden, fjerner han alt det, der gror vildt såsom buskads, krat og andet ukrudt. Det er dog ikke nok til at sikre høsten. Jorden skal opdeles og pløjes, vandes og forberedes før udsåning. Derefter skal de små spirer beskyttes og plejes, så de bliver store, og afgrøden kan modnes. Endelig skal afgrøden høstes og køres i lade.

Helt tilsvarende skal de tornede buske af tiltrækning og frastødning, af misundelse, stolthed og så videre fjernes fra hjertets ager, og denne ager skal plejes ved hjælp af gode gerninger. Derefter skal de små, spirede planter af Ananda udplantes. Den voksende afgrøde skal passes og plejes ved hjælp af disciplin og Sraddha, og til sidst kan høsten af Ananda efter alle disse anstrengelser køres ind og fylde lade.

Du opnår ikke denne Ananda blot ved at fjerne hadet fra dit hjerte. Du er tillige nødt til at fremelske kærlighed. Du skal altså fjerne hadet med rode og plante kærlighed. Dersom Bhakthi skulle være et resultat af, at der ikke er noget had til stede, hvad kan man da sige om bakker og myretuer, om træer og kviste, om mudder og bjerge? Hader de nogen? De føler ingen afsky for nogen eller noget, men kan man på den baggrund sige, at de har Bhakthi? Det gør vi ikke, for det ville være helt absurd. Bhaktha'en skal først gøre sig fri af had og fylde sig med kærlighed. Gopala erklærede yderligere, at denne kærlighed skal føres ud i livet af Bhaktha'en og komme til udtryk ved, at han tjener nødstedte og lidende.

Arjuna lyttede til alt dette med stor opmærksomhed. Derpå spurgte han, "Krishna! Kræves der noget ud over disse tre? Er det nødvendigt at udøve andre discipliner? Vær venlig at fortælle mig det." Krishna svarede, "Det er ikke tilstrækkeligt blot at udplante de små frøplanter. Marken skal vandes og gødes. Det første trin på vejen består i at fjerne had og plante kærlighed. Så snart spirerne er kommet op, er du nødt til at anvende de to midler: Nirmamakara (manglende besiddetrang) og Nirahamkara (manglende selvishhed). Det svarer til at vande og gøde, og de er begge af afgørende betydning for at sikre en god høst af Ananda.

Det vil med andre ord sige, at du er nødt til at gøre dig fri af følelserne 'jeg-hed' og 'min-hed'. Disse to er dog ikke forskellige. Den sidstnævnte kommer fra den førstnævnte, og de skyldes begge Ajnana, der er uvidenhed om den grundlæggende Sandhed. Når du først er fri af denne Ajnana, så vil denne 'jeg-hed' og 'min-hed' ikke længere skabe problemer. Det er derfor, det erklæres, at den, der stræber efter at udvikle Bhakthi, er nødt til at besidde Sathatham Samthusthi, det vil sige, at han altid skal være tilfreds. Og hvad betyder så det? Det betyder, at den åndeligt søgende skal være tilfreds under alle forhold, hvad enten han er rask eller syg, om han taber eller vinder, eller om han møder lykke eller ulykke. Uanset om dine ønsker bliver opfyldt eller ej, så skal du ikke miste din sindsligevægt og din indre balance.

Sindet mister sin ligevægt, dersom det møder selv den mindste forhindring på den vej, det selv har skabt. Det er så omskifteligt. Du bliver ulykkelig, hvis du ikke får din kaffe til tiden, eller du ikke får set to film hver uge, eller du ikke får mulighed for at lytte til radioen i timevis både morgen og aften. Du bliver ulykkelig, hvis du bliver nægtet eller forstyrret i disse meningsløse former for aktivitet. Samthusti er betegnelsen for den tilstand, hvor sindet ikke lader sig påvirke af, om det får opfyldt noget som helst ønske eller ej, eller om noget bestemt sker eller ikke sker. Sindet skal være hinsides enhver form for forstyrrelse, ophidselse og skuffelse."

Derefter spurgte Arjuna, "Oh Herre! Du omtaler tit Prakrithi og Purusha. Jeg vil meget gerne vide helt præcis, hvad Prakrithi er. Hvilke kvaliteter har Prakrithi? Og hvad er Prakrithi's væsen helt præcis?" Krishna gav et let forståeligt svar på dette spørgsmål. "Arjuna! Prakrithi har også et andet navn, Kshethra. Ordet Prakrithi betegner denne Prapancha, denne blanding af de fem elementer. Der findes to forskellige entiteter i naturen, i denne Prapancha, denne Prakrithi. Den ene er uden eget liv, og den anden er fyldt med liv (Jada og Chaithanya). Den ene er det, der ses og opleves, og den anden er den, der ser og oplever. Erkenderen er Aham, og Idam er det, der erkendes. Det er 'Jeg' og 'det'.

Prakrithi, naturen, er summen af alle kvaliteter og attributter. Prakrithi's attributter udgøres af de tre Guna'er: Thamoguna (selvbedrag), Rajoguna (sorg) og Sathwaguna (fryd og glæde). Naturen er permutationer og kombinationer af disse Guna'er. Den, der udfører handlinger, og den, der nyder disse handlinger, Karthhrthwa'en og Bhokthhrthwa'en, har også disse attributter."

Arjuna ønskede at stille flere spørgsmål, og Krishna sagde derfor, "Min kære svoger! Du er ivrig efter at stille flere spørgsmål?" Arjuna greb chancen og spurgte, "Krishna! Du har forklaret Prakrithi-thathwa, naturens princip. Nu brænder jeg efter at få at vide, hvad Purusha er. Hvilke egenskaber har Den? Og hvad er Dens Væsen?"

"Arjuna!", sagde Krishna, "du kan kalde Den Purusha, Kshethrajna eller Jneya. Navnet er ikke afgørende. Kshethrajna er en betegnelse for Den, der kender denne Kshethra, dette område, denne ager. Jneya er det, der kendes. Purusha er Jiva'en og Prakrithi er Deha'en, kroppen. Purusha'en er Den, der bor i kroppen, Den, der kender kroppen. Deha'en, kroppen, har også mange navne, og hvert af dem har en betydningsfuld mening. Den kaldes Sarira, fordi den går til grunde. Den kaldes Deha, fordi den er udsat for at blive brændt. Det er Jiva'en, der aktiverer kroppen, og som bliver opmærksom på kroppens begrænsninger."

Dette svar fyldte Arjuna med tvivl, der nagede ham, og han stillede derfor en ny serie spørgsmål. "Krishna, hvordan gik det til, at denne krop, der forfalder og går til grunde, fik navnet Kshethra, ager?" Arjuna var i sandhed en meget opmærksom tilhører, og Krishna besvarede hans spørgsmål med stor tålmodighed.

Krishna svarede, "Ved hjælp af denne krop kan man udøve forskellige gode gerninger og på den måde opnå gode frugter. Kroppen er et redskab, som man kan opnå Jnana med. Jnana er det universelle Klarsyn. Det er kroppen, der fører dig frem til selveste Frelsen. Den kaldes Kshethra, fordi den rummer disse store muligheder. Kshethra betyder rustning, thi den beskytter og værner Jivi'en. En anden betydning er ager, og denne betydning har en dyb mening. Uanset hvilke frø der sås, eller hvilke frøplanter der udplantes på en mark, så afhænger høsten af egenskaberne hos frøet og frøplanterne. Kroppen er ageren, og Jivi'en er Kshethrapalaka'en, det vil sige den, der beskytter ageren og afgrøden. Dersom du sår gode gerningers frø, så kan du høste lykke og glæde. Sår du derimod syndens frø, så høster du sorg og ulykke. Sår du



Jnana's frø, kan du høste Moksha, der gør dig fri af den trældom, der udgøres af fødsel og død.

Ganske som landmanden er nødt til at kende markens natur og kvaliteter, således er også Kshethrajna'en, Jivi'en, nødt til at kende kroppens natur og dens kvaliteter. Den eneste forskel mellem Kshethra og Kshethrajna er stavelsen 'jna', der betyder Jnani, den der har viden, erkenderen. Det er altså Kshethrajna'en, der kender denne ager, denne krop, med alle dens gode og mindre gode sider. Kshethra'en er den, der ikke besidder denne viden, den livløse materielle materie.

"Krishna!" spurgte Arjuna. "Hvilken glæde har man af at kende disse to entiteter: Kshethra og Kshethrajna?" Krishna lo og svarede, "Sikke et dumt spørgsmål. Sorgen fjernes ved at analysere og få kendskab til Kshethrajna's Natur. Du opnår Ananda, Lyksalighed, ved at lære Kshethrajna at kende. Moksha er et andet navn for denne Ananda."

Nu tav Krishna, men Arjuna, der repræsenterer hele menneskeheden på den slagmark, hvor lavere og højere impulser kæmper, lod ham ikke i fred. Han fortsatte, "Krishna! Hvem er det, der har disse to oplevelser: at sorgen forsvinder, og at der opstår Lyksalighed. Er det Jivi'en eller Deha'en? Vær venlig at forklare det."

Krishna svarede, "Arjuna! Kshethra'en, kroppen, er knyttet til Guna'erne, kvaliteterne: Thamoguna, Rajoguna og Sathwaguna. Når Jivi'en er i kontakt med kroppen og identificerer sig med kroppen sker der derfor det, at den bilder sig ind, at den oplever sorg og glæde, der jo er resultater af Guna'erne. Purusha, Kshethrajna, har dog ikke nogen virkelig forbindelse med disse Guna'er. Han er blot et Vidne. Når jern er i kontakt med ild, så er jernet i stand til at varme og brænde, men det er dog ikke jernet, der gør det. Det er ilden. Denne kontakt til Prakrithi får det blot til at se ud, som om det er Purusha, der handler og oplever.

Det er derfor forkert at tro, at Jivi'en oplever glæde og sorg, blot fordi Den bor i en krop, der er et redskab for Guna'erne. Jord giver næring til et frø og hjælper det til at gro og blive til et træ, men jorden kan tillige få træet til at gå ud. Begge disse resultater skyldes jordens Guna'er. På samme måde vokser frøet Jivathathwam og udfolder sig i Brahmathathwam i kroppen, der består af jord-elementet. Ganske som gødning og vand er nødvendige forudsætninger for, at træet kan blomstre og bære frugt, således er også Sathyam, Saantham, Samam og Dama nødvendige, for at Sjælen kan folde sig ud i den atmiske Visdom. Prakrithi's Guna'er, kvaliteter, får Den til at antage en mangfoldighed af former.

Tænk over følgende forhold, og du vil da let kunne forstå hele problemet. På et bestemt tidspunkt er et menneske lykkelig, mens han på et andet tidspunkt er ulykkelig. På et vist tidspunkt er han bange, på et andet tidspunkt er han modig. Hvorfor? Jo, det skyldes, at han så at sige formes af Guna'erne. Siger du nej? Hvordan vil du så forklare disse forandringer? Det er udelukkende Guna'erne, der kan ændre mennesket fra en tilstand til en anden.

Mennesket ville ikke undergå nogen forandring, dersom de tre Guna'er var i harmoni og balance, men det sker aldrig. De er altid i ubalance. Prakrithi får ham til at påtage sig mange forskellige roller, når den ene er dominerende, og de to andre er passive. De tre Guna'er står for tre aspekter af menneskets natur. Rajoguna er den tilknytning, der fører til begær, og som skaber en længsel efter at nyde den oplevede, materielle verden. Den medfører en længsel efter at opleve og nyde jordiske og himmelske glæder. Thamoguna er ikke i stand til at forstå virkeligheden, og derfor misforstår den meget

let alting og tror, at det, der er usandt, er sandt. Den medfører, at man bliver skødesløs og begår fejl. Den fører ikke til frihed, men derimod til trældom. Sathwaguna bringer årsagerne til sorg og lidelse under kontrol, og den tilskynder mennesker til at følge den vej, der fører til den virkelige Glæde og Lykke. Grundlaget for hellighed og udholdenhed er derfor at udøve målrettet stræben og forblive upåvirket af disse tre."

En lampe vil lyse klart, når man sørger for at holde lampeglaset rent. Lyset vil blive dæmpet, dersom glasset har mange farver. Det vil derimod fortsat være mørkt, hvis man sætter sit lys under en skæppe. Lyskilden er den samme, men lampeglaset ændrer lyset. Sathwaguna kan lignedes ved en lampe, der lyser klart gennem et helt rent glas. Rajoguna kan lignedes ved en lampe, der udsender lys gennem et lampeglas med mange farver. Dette glas dæmper lyset og gør det mindre anvendeligt. Thamoguna er den situation, hvor lyset står under en skæppe, og her er lyset helt uanvendeligt.

Sathwaguna er Atmajnana. Rajoguna indeholder en del urenheder, ganske som røg der tilsoder lampeglaset og dæmper lyset. Den bevirker tillige at lampens flamme ikke brænder stille og roligt. Thamoguna undertrykker selve Jnana's Lys, der er menneskets sande Væsen.

[Top](#)

## Kapitel 23: Jnani'ens tyve Dyder

De tre Guna'er, Sathwaguna, Rajoguna og Thamoguna, gennemgår forskellige permutationer, kombinationer og forandringer, og manifesterer sig i form af hele denne skabelse, dette Univers, denne Prakrithi. Derfor er denne Prakrithi foranderlig. Den er ikke uforanderlig og sand. Atma derimod er Chaithanya, der er Thejorupam, ren Stråleglans, og Atma undergår derfor ikke nogen forandringer. Atma er Lydefri. Kroppen er Prakrithi. Buddhi og Manas er også Prakrithi, og de fremtræder derfor også forskelligt afhængigt af, om der er mere eller mindre af en eller anden af disse Guna'er.

Sathwaguna er rolig, hellig, uselvisk og lys. De, der har fremelsket denne kvalitet, har derfor ingen ønsker eller behov, og de er rede til at lære Atma at kende. De, der besidder Rajoguna, vil udøve handlinger, der i et vist omfang er præget af selvished. De er måske ivrige efter at tjene andre, men denne iver vil få dem til at stræbe efter berømmelse, og de vil være stolte af deres bedrifter. De ønsker, at det går dem selv godt, men de ønsker tillige, at det går andre godt. De, der besidder Thamoguna, er overskygget af uvidenhedens mørke, og de famler derfor omkring i mørke uden at vide, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert.

Dersom et menneske besidder en hvilken som helst af disse tre Guna'er, er han ikke i stand til at virkeliggøre den højeste Sandhed, der udfrier det enkelte menneske, og forener ham med det Universelle. Da mennesket lever i Prakrithi, så tror han lidt naivt, at han oplever Guna'erne, der danner Prakrithi. Der er dog rent selvbedrag. Det er nødvendigt grundigt at analysere denne Kshethra's, denne Prakrithi's, væsen og egenskaber for at tilintetgøre dette selvbedrag. For Sadhaka'en, begynderen, er det nødvendigt at udforske erkendelse og det erkendte, hvorimod Jnani'en skal være mere opmærksom på disse Guna'erne. Det erkendte er Virkeligheden, det guddommelige Grundlag for alt og alle.

Arjuna lyttede med stor opmærksomhed til alt dette, og da Krishna tav, spurgte han, "Oh Herre! Hvilke egenskaber skal en Jnani besidde?" Krishna svarede, "Partha! Han skal i rigt mål besidde de tyve dyder. Du vil måske spørge, hvad det er for nogle dyder,

så Jeg vil straks fortælle dig om dem. Hør godt efter, men tro ikke, at du kan nå Målet, blot fordi du har fremelsket dem alle. Målet er Udødelighed, Amrithathwam. Du kan udelukkende opnå den Tilstand ved hjælp af Brahmasaakshatkaara, det vil sige ved at opleve Brahmam som værende Sarvam Khalvidam Brahmam. Når den fuldkomne Visdom gryer, bliver erkenderen det erkendte.

For at opnå den fuldbyrdelse er du nødt til at blive lutret ved hjælp af dyder. Da kan du opleve det erkendte, og du kan opnå virkeliggørelse af Selvet. Jeg vil derfor først fortælle dig om det. Virtue first, then victory. Hvilken vidunderlig vej. Søger man Brahmam uden først at sikre sig, at man efterlever moralske og dydige levereregler, så svarer det til at ønske lys uden at have hverken en beholder, en væge eller olie. Anskaf dig disse tre, tænd derefter lampen, og du har lys. Det samme gælder for Brahmaajana's Lys, for Virkeliggørelsen af Brahmam.

Der er et forhold, Sadhaka'er skal være meget opmærksomme på. Lampen, vægen og olien skal være afpassede efter hinanden. Flammen vil ikke brænde klart og give lys, dersom vægen er for stor eller for lille i forhold til lampen, eller lampen er for stor eller for lille i forhold til olien eller vægen. Man opnår først et klart og roligt lys, når alle tre dele er passede afstemt efter hinanden. De tre Guna'er skal tilsvarende være i harmonisk ligevægt for at give det bedst mulige resultat, for at føre til Frelse. De tre Guna'er er lænker, og mennesket er bundet af dem ganske som en ko, der har fået forbenene bundet sammen, som har fået bagbenene bundet sammen, og som yderligere er bundet om halsen og hornene med et tredje reb. De tre Guna'er er en lignende trefoldig binding. Hvordan skulle det arme dyr dog kunne bevæge sig frit omkring, når det er bundet på den måde? Sathwaguna svarer til en lænke af guld, Rajoguna svarer til en lænke af kobber, og Thamoguna svarer til en lænke af jern. De binder alle tre lige effektivt, ganske uanset om det materiale, de består af, har forskellig pris. De er alle tre bindinger og derfor forhindringer for frie bevægelsesmuligheder."

Arjuna spurgte, "Oh Herre! Du sagde, at det er nødvendigt at have fremelsket tyve dyder for at være kvalificeret til at opnå Jnana. Hvilke dyder er det? Vær venlig at fortælle mig lidt om dem." Krishna sagde, "Arjuna! Din alvorlige interesse glæder Mig meget. Hør her!

Den første dyd er A-maanithwam, der betyde ikke-stolthed, ydmyghed [Bhagavad Githa 13:08]. Så længe du har Maanam, stolthed, kan du ikke opnå Jnanam. Mennesker bør opføre sig som vand. Uanset hvilken farve du hælder i vand, så opsuger vandet farven. Vand fremhæver aldrig sin egen farve. Det er ydmygt uden nogen indbildskhed. Menneskets adfærd er derimod den stik modsatte. Når han har gjort den mindste tjeneste, eller han har doneret selv det mindste beløb, så er han ivrig efter, at andre skal have det at vide. For at opnå det går han selv rundt og fortæller om det, eller han sørger for, at aviserne skriver om det. Den A-maanithwam, der anbefales her, består i at være fri for den form for stolthed og ærgerrighed.

Den anden dyd er A-dambhithwam, mangel på forfængelighed [Bhagavad Githa 13:08]. Det er en meget ædel egenskab. Den indebærer, at man ikke stiller sig an eller stiller sig til skue, at man ikke praler og påstår, at man er noget særligt, og at man har magt og indflydelse, når det ikke er tilfældet." Her skal læseren være opmærksom på et forhold. I vore dage er verden fuld denne falske fremtræden, af denne hykleri. Du vil opdage at, denne sørgelige brist præger alle mennesker og alle aktiviteter. Landenes regeringer kontrolleres af folk, der stræber efter at få magt og autoritet og efter at blive anerkendt som kapaciteter. De, der intet ved, påstår, at de ved alt. De, der end ikke har nogen til at hjælpe til derhjemme, påstår, at de har en stor skare tilhængere.

Dette hykleri er grundlaget for alle handlinger. På alle områder fordærver det mennesket, ganske som et skadedyr ødelægger afgrøden. Verden vil undgå katastrofer, dersom dette skadedyr bliver fjernet. Indbildskhed medfører, at du spilder dit liv i denne verden og tillige i den næste. Denne prætendering er skadelig på ethvert tidspunkt og alle vegne. Den er upassende for almindelige mennesker, så hvordan skulle den kunne gavne en Sadhaka?

"Den tredje dyd er Ahimsa [Bhagavad Githa 13:08]. Den er også en vigtig dyd. Himsa (vold) vedrører ikke udelukkende det fysiske. Den omfatter meget mere som for eksempel den psykiske smerte samt den angst og bekymring, dine ord og handlinger medfører. Du kan ikke påstå, at du lever i A-himsa, blot fordi du undlader at påføre andre fysisk smerte. Dine handlinger må ikke medføre nogen lidelse. De skal være uselviske. Dine tanker, ord og gerninger skal alle være fri for enhver form for motiv til at skabe lidelse.

Kshama er den fjerde dyd [Bhagavad Githa 13:08]. Den kaldes tillige Kshanthi og Sahana. Denne dyd består i, at du anser al den ondskab og alt det had, andre retter imod dig, og alle de tab, de påfører dig, for at være noget helt uvirkeligt. Dit forhold til dem skal være som det forhold, du har til en luftspejling. Det vil altså sige, at du er nødt til at fremelske denne form for tålmodighed, denne sjælsstyrke. Det er ikke hjælpeløst at affinde sig med andres onde handlinger, fordi du ikke er i stand til at svare igen. Derimod er denne adfærd, denne Kshanthi, udtryk for den fred og harmoni, dit hjerte er opfyldt af. Det er imidlertid sandt, at der er mange, der finder sig i at andre skader dem, fordi de mangler fysisk og økonomisk styrke eller moralsk støtte, men deres trængsler kan ikke af den grund æres som sand Kshama.

Lad os nu rette opmærksomheden mod Rjuthwam, der er den femte dyd. Rjuthwam indebærer, at man er ligefrem, oprigtig og uden nogen form for falskhed. Den giver sig udtryk i form af overensstemmelse mellem tanke, ord og gerning, og det gælder for såvel verdslige som åndelige forhold. Den er et aspekt af dyd nummer to, A-dambhithwam.

Den sjette dyd er Aacharyopasana, der er den ærbødige tjeneste, man yder sin åndelige lærer [Bhagavad Githa 13:08]. Denne tjeneste vil fremelske kærlighed til disciplen, og derfor vil den være til stor gavn for disciplen. Derimod vil den Guru, der ikke selv har noget mål, kun vildlede disciplen, og det vil føre til disciplens undergang. Guru'en er nødt til at lade sin nåde strømme lige så frit og spontant til disciplen, som koen lader sin mælk flyde for at nære den spæde kalv. Guru'ens undervisning er kilden til og grundlaget for at erkende Gud og for at opnå Frelse.

Den syvende dyd er Soucham, der betyder renhed [Bhagavad Githa 13:08]. Det er ikke blot renlighed på det ydre plan, men tillige indre renhed. Og hvad er så denne indre renhed? Den kendes på, at man lever uden at føle sig tiltrukket eller frastødt af nogen eller noget, at man lever uden ønsker, utilfredshed, begær og vrede, samt at man besidder Daivi (gode, guddommelige) egenskaber. Vand fjerner kroppens urenheder. Sandhed lutrer sindet. Viden helliggør evnen til analytisk tænkning. Hele mennesket bliver rensset og helliggjort ved hjælp af disciplin og bodsøvelser.

Den ottende dyd er Sthairyam, der giver sig udtryk i form af udholdenhed og urokkelig tro samt fravær af vankelmodighed og uro [Bhagavad Githa 13:08]. Sadhaka'en skal holde fast i det, han engang har fattet lid til som værende gavnligt for hans åndelige udvikling. Han skal ikke flagre fra det ene ideal til det andet og fra dag til dag skifte mål. Dette kaldes tillige Deeksha. Vankelmodighed skyldes svaghed, og man skal være meget påpasselig med ikke at udvikle denne svaghed.



Den niende i rækken er Indriyanigraha, sansekontrol [Bhagavad Githa 13:09]. Du skal forstå, at det er sanserne, der skal være dine tjenere, og at det ikke er dig, der skal tjene dem. Lad dig ikke trælbinde af sanserne, men lad dem være dine tjenere.

Den tiende dyd er Vairagyam, der indebærer ikke-tilknytning, forsagelse og manglende interesse for sanseoplevelser i form af lyd, berøring, form, smag, duft og lignende sansekontrol [Bhagavad Githa 13:09]. Sanserne tiltrækkes af disse oplevelser, for de pirrer dem og giver dem flygtige oplevelser af glæde. Sanserne er derimod ikke interesserede i de ophøjede mål: Dharma, Artha, Kama og Moksha. Du kan imidlertid udelukkende virkeliggøre Atma ved at stræbe efter det sublime.

Den elvte dyd er Anahamkara, uselvskhed [Bhagavad Githa 13:09]. Selvskhed er udklækningssted for alle laster og svagheder. Det menneske, der lider af selvskhed, tager ingen hensyn til, om noget er rigtigt eller forkert, godt eller dårligt, guddommeligt eller dæmonisk. Han interesserer sig ikke for disse forhold, og han har ingen viden om dem. Han er helt blottet for viden om Dharma og moralske leveregler. Han vil ikke følge lov og orden. Anahamkaram vil sige at leve uden dette giftige personlighedstræk. Selvskhed er en fjende forklædt som en ven.

Janma-mrithyu-jaraa-vyaadhi-dukha-doshaanudarsanam er den næste dyd, og den betyder blot, at man er opmærksom på den uundgåelige cyklus af fødsel og død, af senilitet og sygdom, af sorg og ondskab samt andre udtryk for denne flygtige verden og livet i den [Bhagavad Githa 13:09]. Skønt mennesket oplever at disse ting overgår ham selv så vel som andre, så gør han intet for at finde ud af, hvad der er årsag til dem, og han søger ikke at lære at undgå dem. Det er det største mysterium. Det er forunderligt.

Dersom du virkelig undersøger tingene til bunds, så vil du blive klar over, at uanset hvad du end måtte være i stand til at undgå, så er du ikke i stand til at undgå døden. Hvad mennesker nu forstår ved lykke, er i virkeligheden intet andet end ulykke forklædt som lykke. Du skal derfor forstå disse ting rigtigt og analysere den fejlagtige, vildfarne måde, du tænker på, thi da vil din evne til ikke-tilknytning blive styrket, og du vil opnå Jnana. Arjuna, du skal derfor gøre dig fri af Janma (fødsel), af Mrithyu (død), af Jaraa (senilitet), af Vyadhi (sygdom) og af Dukha (sorg)." Med stor kærlighed formanede Krishna Arjuna med disse ord.

Dernæst talte Krishna om Asakthi, også kaldet Anaasakthi [Bhagavad Githa 13:10]. Det indebærer, at man lever uden at begære sanseobjekterne, uden længsel. Begær efter at eje ting, som du ser, er resultat af selvskhed. Denne selvskhed ansporer dig til at tænke, "Jeg er nødt til at have det", "Jeg vil være den stolte ejer af denne meget værdifulde ting". Det er et stærkt bånd, der binder dig til materielle genstande. Træk sindet tilbage og anse alt og alle for at være Manifestationer af Guds Herlighed. Elsk alt og alle som værende Udtryk for Hans Herlighed, men lad være med at bilde dig ind, at du bliver lykkelig ved at eje dem. Det er selvbedrag. Lad være med at vie dit liv til dem. Brug disse ting efter behov, når det er nødvendigt. Det er det hele. Hvis den form for impuls styrer dig, så vil det være en stor forhindring på vejen frem mod Frelse. Uanset hvad du end erhverver dig, så er du nødt til før eller siden at skille dig af med det. På den sidste rejse kan du end ikke medbringe et lille græsstrå eller lidt jord. Dersom du uafbrudt er opmærksom på denne kendsgerning, så kan du lære Sandheden at kende.

Før du blev født, havde du ikke noget forhold til den materielle verden med dens genstande. Når du dør, forsvinder alt det samt tillige al slægt og alle venner. Denne rejse er blot et skuespil, der udspilles i den mellemliggende tid. Det er tåbeligt at lade dig indfange af denne verdens flygtige gøgl. Begær forurener sindet og forhindrer, at man søger mod højere mål. De Sadhaka'er, der stræber efter at opnå Frelse og

erkendelse af Virkeligheden, er nødt til at gøre sig fri af begær, thi begær er som tjære. Det sidder godt fast og er svært at få af igen, når først man har fået det på sig.

Derefter er man nødt til at være opmærksom på endnu en dyd. Det er Samathwasthithi, der er evnen til at bevare sin indre ro og harmoni, uanset om man oplever glæde eller sorg, medgang eller modgang, lykke eller ulykke. Det er Jnani'ens femtende dyd. Det gavner dig intet at blive opstemt eller nedtrykt, fordi du kommer ud for vinding eller tab, fordi du møder medgang eller modgang, eller fordi du bliver æret eller vanæret. Modtag alt med samme sind som en Nåde fra Gud, Hans Prasada. Ganske som du sørger for at have sko på, når du færdes på tornede stier, benytter en paraply, når det regner, eller sover under et moskitonet for at undgå at blive stukket af insekter, således skal du også beskytte dig selv med et sind, der er fast forankret i Gud, som desuden er fyldt af tillid til Guds Nåde, og som ikke bliver bragt ud af ligevægt, uanset om du bliver udsat for ros eller kritik, uanset om du opnår vinding eller tab, og uanset om du oplever glæde eller sorg. Det fremhæves, at det er af afgørende betydning at møde livets tildragelser med sjælsstyrke og mod, det vil sige med Sama-chiththathwam.

Den næste dyd er Ananya-bhakthi, der er den form for Bhakthi, der ikke tillader nogen forstyrrende tanker eller følelser [Bhagavad Githa 13:10]. Når du er ved at drukne i sorg og ulykke, vender du dig mod Gud. Når Sankata overmander dig, søger du tilflugt hos Herren Venkata. Når du atter lever lykkeligt, glemmer du alt om Gud. Når du har feber og har mistet evnen til at smage, og du har en grim smag i munden, så har du lyst til at krydre din mad mere, end du plejer. Men når du atter er rask, så bryder du dig ikke om denne stærkt krydrede mad. Bhakthi er ikke noget, der kommer og går. Bhakthi består i uafbrudt kontemplation på Gud uden nogen forstyrrende tanker eller følelser.

Uanset hvad man end er beskæftiget med, taler om eller benytter sin fritid til, så skal det være noget, der er helt gennemtrængt af kærlighed til Gud. Da lever man i Ananya-bhakthi. Dernæst følger den dyd, der kaldes Ekanthavasam, hvilket betyder, at man bor alene. Man skal være glad for at være alene. Det betyder imidlertid ikke, at man skal leve afsondret fra andre mennesker, men at der skal være stilhed og udelukkende én tanke i sindet. Alle andre tanker, der fylder sindet, skal overtales eller tvinges til at forlade det. Sindet skal være Nir-vishaya, det vil sige uden noget indhold, og det skal være rettet bort fra den materielle verden.

Den attende dyd, der omtales, og som hjælper til med at fremelske Jnana, er en manglende lyst til at søge andre menneskers selskab. Det vil sige en manglende lyst til at komme sammen med mennesker, der er optaget af den materielle verdens forhold og foreteelser. Man kan udvikle ro og fred i sindet, selv når man lever blandt vilde dyr, men det er svært at fremelske denne tilstand, når man lever blandt verdsligt orienterede mennesker. Din Sadhana bliver påvirket af de mennesker, du omgås. Gode mennesker hjælper dig til at bevare dine gode kvaliteter, hvorimod dårligt selskab udvikler dårlige egenskaber og leder dig på afveje.

Det er naturligt svært at finde ud af, hvem der er godt selskab, og hvem der er dårligt selskab, og derefter slå sig ned blandt de gode. Det er derfor tilrådeligt at undgå mennesker og i stedet koncentrere sig om sin Sadhana. Menneskets sind kan lignede ved et stykke jern. Dersom det havner i mudder, ruster det og går til grunde. Hvis det derimod havner i et bål, så forsvinder alle urenheder, og det bliver rent og helligt. Derfor er det bedre at leve blandt Jnani'er, end at leve alene. Læg mærke til, at Narada, der var søn af en hushjælp, blev Rishi, fordi han kom i gode menneskers selskab. Rathnakara, der var en ubarmhjertig jæger, blev forvandlet til den ypperste blandt digtere, til Adikavi, da han mødte de syv Rishi'er. Dårligt selskab er meget skadeligt. En rødglødende jernkugle kan forårsage mere skade end en ildflamme. Det er vigtigere at

undgå et syndigt menneske end selve synden. Sadhaka'er skal være meget opmærksomme på, hvem de omgås.

Den nittende dyd består i at være vidende om forskellen mellem Atma og Anatma [Bhagavad Githa 13:12]. Lad hele tiden din bevidsthed være fast forankret i den atmiske Virkelighed. Affærdig kroppen og sanserne som værende noget uvirkeligt og flygtigt. Atma er Evigheden. Du skal derfor udelukkende forankre dig i Atma og ikke i det flygtige, ikke-atmiske selvbedrag, denne materielle verden. Livet er en kamp for at overvinde selvbedraget, der forfølger dig. "Jeg er den evige Atma, der er i dig og i alt og alle. Ret din opmærksomhed mod Mig, kæmp og vær overbevist om, at du sejrer."

Den tyvende og sidste dyd, du er nødt til at fremelske, er Thathwa-jnana-darsanam, der består i at opleve Thath (Den), der er det universelle Princip, som det individuelle blot er en skygge af. Det indebærer, at Sadhaka'en skal være fuld af længsel efter at opleve og erkende det Universelle [Bhagavad Githa 1

3:12]. Dersom du alvorligt bestræber dig på at fremelske blot to eller tre af de omtalte dyder, så vil de øvrige dyder naturligt og helt af sig selv blive en del af dig. Der er ingen grund til at udfolde nogen særlige anstrengelser for at fremelske dem. Efterhånden som de udvikler sig, kommer du ikke alene til at beherske de her omtalte dyder, men tillige mange flere. Disse tyve her omtalte dyder nævnes, fordi de er usædvanlige egenskaber. Det er det hele. Dersom du baserer din Sadhana på disse tyve dyder, så når du ubesværet frem til Målet. Det er grunden til, at Krishna fremhævede disse.

Når du har fremelsket disse dyder, bliver du i stand til at erkende Selvet. Det bør der ikke herske nogen tvivl om, for disse dyder fører til erkendelsen af, at kroppen, sanserne, intellektet, den indre bevidsthed og så videre alt sammen er noget, der er forskellige aspekter af Prakrithi, og at Han, Purusha, er noget andet end alt dette. Det er Purusha, der er vidende om Kshethra og Kshethrajna. Du bliver et Vidne, når du bliver i stand til at skelne mellem Purusha og Prakrithi, eller hvad der er det samme, mellem Kshethra og Kshethrajna, og da lever du hinsides ønsker og begær.

[Top](#)

## Kapitel 24: Atma er i Alt og Alle

Hemmeligheden ved Virkeliggørelsen af Selvet består i at være klar over, at du blot er et Vidne til alt dette. Virkeliggørelse af Selvet kan enten udtrykkes som "Jeg er Sandheden i mig", eller "Jeg har erkendt mit eget Selv", eller "Alt og alle er den ene Atma" eller som "Jeg har oplevet, at der ikke er nogen forskel på det individuelle og det Universelle". Det er denne erkendelse alle og enhver selv er nødt til at nå frem til. Forsagelse uden denne forståelse er spild af tid og kræfter. Mennesket er ikke blot et dyr. Mennesket rummer i sig en gnist af Gud, og mennesket skal sørge for, at den ikke slukkes.

Ja, endog sansemæssige aktiviteter er foranlediget af Atma. Når Solen står op, begynder fuglene at flyve omkring, blomsterne folder sig ud, og menneskene påbegynder mange forskellige gøremål. Solen deltager ikke selv direkte i nogen af disse aktiviteter. Den fungerer blot som igangsætter og ikke på nogen anden måde. Solen er ikke årsagen. Den er blot igangsætteren, vidnet, tilskueren. Den er hævet over og hinsides alt dette. Den er ikke bundet til eller afhængig af mennesker, dyr, fugle eller blomster.

Fuglene flyver oppe i luften, men de efterlader ikke noget spor, der viser, hvor de har fløjet. På tilsvarende vis bør der heller ikke efterlades noget spor på hjertets himmel, uanset hvor mange sanssemæssige indtryk der end passerer hen over den. Hjertet bliver ikke berørt af, at de passerer forbi.

Mennesket ser imidlertid udelukkende bygningen og ikke fundamentet. Man lægger ikke mærke til den snor, der holder blomsterne sammen i en blomsterkrans. Man er nødt til at undersøge og udforske kransen for at få kendskab til denne snor. Det er snoren, der er grundlaget. Blomsterne er afhængige af den, og fordi den er der, danner de en krans.

Lad os se på et andet eksempel for bedre at forstå dette. Gryder, pander, tallerkener og spande består alle af ler, men selv om der er ler i alle disse genstande, så vedbliver leret at være ler. Det bliver ikke til en gryde, en pande, en tallerken eller en spand. Det forholder sig på samme måde med Atma, der er selve Grundlaget. Atma har ingen Guna'er (kvaliteter) såsom at være gryde, pande, tallerken eller spand. Atma er derimod til stede i Guna'erne som Gunaswarupa. Atma bliver fejlopfattet som værende Guna'erne, fordi Atma bliver opfattet som noget begrænset, noget der har navn og form. Det er ene og alene Atma, der vedbliver at være til stede i navne og former, ganske som leret er grundlaget for alle gryder og pander. Ved hjælp af denne form for analyse vil du styrke din overbevisning om, at Grundlaget og Essensen i alt og alle er Atma, Kshethrajna, Parabrahmam.

Derefter spurgte Arjuna, "Det er i sandhed meget svært at erkende denne grundlæggende Atma, denne indre Virkelighed i alt og alle. Han er Allestedsnærværende, men Han er ikke til at få øje på nogen steder. Han er selve Kernen i alt og alle, men alligevel Uåndgribelig. Hvad er grunden til dette mysterium?"

Krishna svarede, "Arjuna! Du har endnu ikke forstået det? Atma er finere end det allerfineste, og det er derfor svært at opleve Atma. Du har hørt om de fem elementer, ikke sandt? Om jord, vand, ild, luft og rum? Ethvert af disse elementer siges at være finere end det foranstående. Jord-elementet har fem kvaliteter: Det kan høres, føles, ses, smages og lugtes. Vand-elementet har de samme kvaliteter, men har dog ikke nogen lugt. Ild-elementet har blot tre kvaliteter: Det kan høres, føles og ses. Luft-elementet har kun to kvaliteter: Det kan høres og føles. Det sidste element, rum-elementet, besidder kun én kvalitet: Det kan høres. Det er derfor, vi siger, at hvert eneste element er finere end de foranstående, og at det samtidig er mere udbredt. Rum-elementet er til stede overalt. Det gennemtrænger alt og alle, fordi det udelukkende besidder én kvalitet. Når nu Atma er helt uden kvaliteter, hvor meget mere subtilt må Atma da ikke være. Prøv at forestille dig, hvor meget mere universelt og altgennemtrængende Atma må være. De, der retter deres opmærksomhed mod det objektive, er ikke i stand til at forstå det. Det kan udelukkende forstås af dem, der retter deres opmærksomhed mod det subjektive.

Det er udelukkende dem, der er i stand til at gennemtænke disse forhold, der kan fremelske denne tro og tillid. De, der i tide og utide, fordi de overhovedet ikke er i stand til at se Gud noget sted, forkynder, at Gud ikke kan være til stede i alt og alle, begår en skæbnesvanger fejltagelse. De kan ikke tro, at Gud er hævet over og hinsides de trivielle kvaliteter, som de søger at måle Ham med. Det er i sandhed meget sørgeligt. Gud er dig lige så nær, som du er Gud nær. Dersom du holder afstand til Gud, så holder Gud også afstand til dig."

I Purana'erne finder vi nogle fine eksempler på denne kendsgerning. Hiranyakasipu søgte alle steder efter Gud og nåede frem til den konklusion, at Gud ikke er at finde



noget sted. Prahlada derimod var overbevist om, at Gud er at finde, hvor man end søger Ham, og derfor trådte Gud ud af den uigennemtrængeligt hårde jernsøjle. Prahlada var Gud nær, og derfor var Gud Prahlada nær.

Koen har hellig, nærende mælk i yveret, men i sin uvidenhed om denne mælk søger koen at drikke vand, der har været brugt i husholdningen. På helt samme måde er mennesket uvidende om, at Madhava er til stede i ham selv som hans egen Atma. Mennesket søger heller ikke at lære Ham at kende, der jo er menneskets egen Virkelighed. Mennesket hungrer med sine ufuldkomne og bedrageriske sanser efter den flygtige, materielle verdens meget primitive glæder og fornøjelser. Hvilken kolossal uvidenhed.

Det er tegn på uvidenhed at fortabe sig i denne verdens mangfoldighed. Det er derimod tegn på Visdom, på Jnanam, at opleve denne verdens Enhed. Savam eller den, der er som en levende død i forhold til Virkeligheden, oplever denne mangfoldighed, hvorimod Sivam, Gud, oplever Enheden i denne tilsyneladende mangfoldighed. Denne Enhed benævnes tillige Jneyam, Atma, Kshethrajna og Parabrahmam. Denne lærdom blev skænket Arjuna, for at han kunne opleve den deraf følgende Lyksalighed.

Kære læser! Ganske som floderne har havet som deres mål, således har Jiva'erne Brahmam som deres Mål. Den 'bevidste' Jiva kan aldrig opnå nogen varig glæde fra den 'materielle' verden. Moksha er opnåelse af varig Fryd og Glæde. Det kaldes tillige opnåelse af Brahmam. Det er udelukkende de mennesker, der ikke er knyttet til dette kaotiske blændværk af navne og former, denne verden, der er i stand til at fremelske den form for målrettet gudhengivenhed, der kan udelukke alt andet. Det er den eneste vej til Atmajnana. Denne verden er et middel til udvikling af forsagelse, ikke-tilknytning, og det er grunden til, at den er så fristende og svigefuld. Det menneske, der erkender, at denne verden er et middel til at undslippe det fængsel, som denne verden i virkeligheden er, er en sand Vedanthin.

Ordet Oordhwa benyttes normalt i betydningen 'oppe', 'højt' og så fremdeles. Dersom du forestiller dig, at denne verden er et træ, så har den sine rødder i Brahman [Bhagavad Githa 15:02]. Det vil altså sige, at rødderne er foroven, og grenene er forneden! Det forklarede Krishna Arjuna, da Han sagde, "Samsara-træet, livets træ, er et meget usædvanligt træ. Det er ganske forskelligt fra denne verdens træer. Denne verdens træer har alle rødderne forneden og grenene foroven. Samsara's Aswattha har derimod sine rødder foroven og grenene forneden. Det er et træ, der så at sige står på hovedet."

Her afbrød Arjuna Krishna med et spørgsmål. Han spurgte, "Hvorfor kaldes det Aswattha? Det betyder et banyantræ. Gør det ikke? Hvorfor har man givet livets træ det navn? Hvorfor har man ikke givet det et andet navn?" Et mærkeligt navn til et underligt træ. "Hør her. Aswattha betyder Anithya, altså flygtigt og forbigående. Det betyder tillige banyantræ. Dette træs blomster og frugter kan ikke bruges til føde, og de har heller ingen duft. Træets blade vil imidlertid uophørligt bevæge i vinden. Derfor kaldes det tillige Chaladala, der betyder rystende eller sitrende blade. Den materielle verdens genstande er også hele tiden i bevægelse. De er fyldt med uro, og de forandres hele tiden. Træet kaldes Aswattha for at få folk til at erkende denne kendsgerning og få dem til at overvinde den.

Formålet med denne beskrivelse er at gøre det muligt for mennesket at udvikle en dybere indsigt og at få ham til at længes efter at opnå en urokkelig tro på Brahmam. Sandheden og den objektive verden kan udelukkende forstås ved hjælp af to forskellige undersøgelsesmetoder: den ydre og den indre. Der findes en bestemt form for analytisk metode, der fører til trældom, og der er en anden, der fører til Frihed. Det menneske,

der blot oplever denne verden som denne verden, fejlopfatter den, hvorimod den, der oplever den som Paramatma, har erkendt Sandheden. Denne verden er et resultat. Den har en Årsag. Den er blot en transformation af Brahmam, som er dens Substans. De mange millioner levende væsener er grenene, kvistene og bladene. Brahmam er det frø, der indeholder hele dette træ. Den, der har erkendt det, har erkendt Veda'erne."

Top

## Kapitel 25: Daivisampathi - de 25 guddommelige Dyder

"Krishna! Du siger, at de, der kun oplever denne verden og intet andet, ikke kan hævde, at de kender Veda'erne, men at de er nødt til at erkende, at denne verden er Paramatma, er Gud, samt erkende, at denne verden er et resultat, og at den derfor ikke kan være forskellig fra Årsagen. Hvordan kan det være muligt? Denne verden, vi oplever, udvikler sig, og den forfalder, hvorimod Gud, Paramatma, jo er Evig, Sand og hinsides alle former for forandring. Er det da ikke således, at ild og vand er uforenelige? Hvordan kan de to være en Enhed? Det vil glæde mig meget, at høre Dig forklare det," sagde Arjuna.

"Hør her Arjuna! I den objektive verden udtrykker alt og alle sig med netop sin egenskab, sin Guna. Denne Guna er afhængig af sin ejermand. Der er desuden en Aadhaara, et Grundlag, for de egenskaber, alt og alle i denne verden besidder. Denne Aadhaara er Atma. Ret din opmærksomhed mod det uforanderlige Grundlag og ikke mod de manifestationer, der hele tiden ændrer sig, thi ellers drukner du i denne strøm af forandringer. På samme måde som frøet er grundlaget for et træs stamme, grene, kviste, blade og blomster, således er Prakrithi, Prapancha, hele denne verden et træ, der kommet fra det atmiske frø. Prapancha er permutationer og kombinationer af de fem elementer, der er latent til stede i Grundlaget, i Atma. Ret din opmærksomhed mod Atma, der er det altafgørende Grundlag, thi denne verden er det manifesterede udtryk for Atma. Den, der har erkendt denne sandhed gennem vedvarende, åndelig disciplin, fortjener at blive kaldt Vedavid, der er en betegnelse for den person, der til fulde har erkendt Veda'erne.

Dersom du imidlertid ikke grundigt analyserer forskellen mellem det Virkelige og det uvirkelige, og du lider under det selvbedrag, det er at tro, at det, du oplever, er noget varigt, og du argumenterer ud fra denne forståelse, så er du kommet på afveje. Hvordan skulle du da kunne nå Målet? Hvordan skal du da kunne erkende Virkeligheden? Længslen efter at lære denne Virkelighed at kende er et resultat af Daivisampathi, af ædle og ophøjede egenskaber. Aasuri-sampathi (dæmoniske tilbøjeligheder) trækker i den modsatte retning, og de medfører, at man påstår, man har opnået sand viden, når man ikke har det. De forhindrer, at man overhovedet begynder at søge efter sand viden, og de fører til, at man tror, alt det falske er sand viden."

Arjuna løftede forbavset hovedet, så snart Herren havde sagt dette. Arjuna sagde, "Gopala! Du har hidindtil fortalt, at det er Atma, der er Grundlaget for alle kvaliteter og for alle levende væsener. Du har med andre ord sagt, at det er Dig, der er dette Grundlag, men nu siger Du, at der findes to forskellige grupper af egenskaber: Daivisampathi og Aasurisampathi! Det forvirrer mig. Jeg kan ikke finde ud af, hvad jeg bør godtage, og hvad jeg bør afvise."

"Arjuna! Dit spørgsmål er endnu mere mærkværdigt. Du påstår, at Jeg aldrig siger et eneste ord, uden at det rummer en dyb mening, og at alle Mine Handlinger har et formål. Alligevel bekymrer du dig over, hvilke af Mine udtalelser, du er nødt til at

godkende, og hvilke du skal afvise. Det er udtryk for meningsløs bekymring og usikkerhed. Min kære svoger. Deva'erne og Asura'erne er ikke to helt forskellige kategorier. Disse to grupper er dannet på baggrund af deres forskellige egenskaber, men Guna'ernes kvaliteter er kunstige. De har intet at gøre med den Bevidsthed, Jeg allerede har fortalt dig om. Pottemageren fremstiller gryder, pander og tallerkner, men alle disse dele er ikke grundlæggende bestanddele af det ler, de er dannet af. Gryden, panden og tallerkenen er kunstige former for ler. Også navnene er kunstige. Guna'erne, kvaliteterne, er disse navne og former. Det er leret, der aadhaara'en, grundlaget, substansen. Gryderne, panderne og tallerknerne er navne-former, udtrykkende, manifestationerne. Leret er ægte, hvorimod gryderne, panderne og tallerknerne er kunstige. Du må forstå, at leret er Min Swarupa, Grundlaget, Sahaja'en, Virkeligheden. Alle disse navne-former, manifestationer, gryder og så videre er ikke til stede i Mig, men Jeg er i dem. Læg mærke til, at Jeg ikke har nogen Guna'er, men at Jeg er til stede i Guna'erne. Hold derfor op med at gøre forskel på leret og gryderne og lad være med at betragte dem som værende forskellige ting. Det vil være forkert, og det er heller ikke muligt.

"Krishna! Hvilket forhold er der mellem Din Swabhava (Virkelighed, Sandhed) og Swarupa, Prakrithi, den objektive verden?"

"Jeg har allerede fortalt dig, at Min Swabhava udgøres af de fem elementer: af jord-elementet, vand-elementet, ild-elementet, luft-elementet og rum-elementet. De er Mine Kvaliteter. Er den materielle verden andet end en kombination af disse fem elementer? Kan man sige, at den er noget andet?"

"Krishna! Der findes intet i denne verden, der ikke består af de fem elementer, gør der vel? Hvordan skulle jeg kunne benægte deres eksistens? Hele tilværelsen er uløseligt forbundet med dem."

"Dersom du accepterer disse fem elementer, så er du også nødt til at acceptere, at hvert element delte sig i fem dele, således at der er 25 Thathwa'er, grundlæggende principper. Det er udelukkende de fire elementer: jord-elementet, vand-elementet, ild-elementet og luft-elementet, der er tydeligt til stede, og som kan opleves sansemæssigt. Det er dog rum-elementet, der er grundlaget for de fire andre. På tilsvarende vis er det muligt at erfare tilstedeværelsen af Manas, Buddhi, Chittam og Ahamkaram, hvorimod man udelukkende er i stand til at ræsonnere sig til deres fælles grundlag, Antha-karana. Alt det, du oplever, er manifestationer af et Noget, som du ikke oplever. Alt dette får kraft fra og er baseret på dette Noget, der ikke er synligt. Det er Atma, der er dette usynlige Grundlag, du ikke er opmærksom på. Jeg er dette Grundlag. Jeg er Grundlaget for alt og alle.

Alt det, der hviler på noget andet, gennemgår forandring, vækst, forfald og forvandling. Du skal dog ikke af den grund tro, at Aadhaara'en, Grundlaget, også gennemgår forandringer. Lad os som et eksempel tænke på Månen og dens spejlbillede i vand. Det billede, Månen danner i vandet, er uroligt. Det er i stadig bevægelse, men det er vandet, der bevæger sig. Det er ikke Månen. Uvidende, barnlige sjæle tror, at det er selve Månen, der bevæger sig. Det grundlæggende Aasuriske kendetegn består i at overføre egenskaber fra Aadheya'en til Aadhaara'en. Den, der endog i Aadheya'en erkender Aadhaara'ens Evighed og Sandhed, besidder den sande Daivisampath. Han fokuserer på Gud."

Arjuna lyttede meget opmærksomt og dybt koncentreret til alt dette. Nu spurgte han, "Madhava! Du sagde, at disse to kategorier skyldes de enkelte menneskers forskellige egenskaber. Hvilke egenskaber har de, der tilhører den aasuriske gruppe, og hvilke

egenskaber har de, der tilhører den daiviske gruppe? Vær venlig at uddybe det."

Krishna svarede, "Arjuna! Jeg er altid rede til at komme med mere uddybende forklaringer, men det er en forudsætning, at tilhørerne er opmærksomme og oprigtige. Giv Mig din fulde opmærksomhed og hør godt efter. De består af 25 hellige egenskaber, guddommelige kvaliteter. De er: 1) at leve uden frygt; 2) rene og hellige følelser; 3) at leve i bevidstheden om, at hele skabelsen udgør en Enhed; 4) godgørenhed; 5) sansekontrol; 6) opofrelse; 7) åndelige studier; 8) askese; 9) at være ukunstlet og ligefrem; 10) ikke-voldelighed; 11) personlig integritet; 12) at leve i indre fred og harmoni uden nogen form for vrede og modvilje; 13) ikke-tilknytning; 14) indre fred; 15) at undgå at skabe kiv og at bagtale andre; 16) medfølelse; 17) at leve uden begærlighed; 18) at tale blidt og kærligt; 19) at frygte adharmiske handlinger; 20) at leve med fuldkommen ro i sindet; 21) ikke at miste modet under modgang, tålmodighed og sjælsstyrke; 22) udholdenhed; 23) renlighed; 24) ikke at ønske at skade nogen; 25) ydmyghed.

Mennesker med aasuriske kvaliteter er stolte, de er glade for pomp og pragt, de er forfængelige, de er fulde af vrede og brutalitet, og de har ingen skelneevne. Mennesker, der besidder disse egenskaber, har en aasurisk personlighed. Selvom de ser ud, som om de er mennesker, så fortjener de ikke denne betegnelse. De, der besidder de førstnævnte 25 egenskaber, kendes som mennesker med guddommelige kvaliteter. Mennesker med aasuriske egenskaber, kaldes Daanava-manava'er, dæmoniske mennesker.

Der er nogle mennesker, der mener, at de er tæt på at være guddommelige. Har de da alle de dertil hørende egenskaber, eller har de i det mindste fremelsket Daya (medfølelse), Dharma (den rette, moralske adfærd), Paropakaara (at hjælpe og tjene andre) og Santham (sindsligevægt)? Dersom de blot i nogen grad har udviklet disse egenskaber, så kan vi anse dem for at være guddommelige. Hvis det derimod er helt tydeligt, at de har alle de aasuriske kvaliteter, kan vi da fæste lid til, hvad de siger? Det er udtryk for forfængelighed, hvis de foregiver det eller hævder noget sådant. Forfængelighed samt behov for pomp og pragt kan aldrig siges at være guddommelige kvaliteter. De er uden diskussion dæmoniske kvaliteter.

Enhver kan let finde ud af, hvilken gruppe han eller hun selv tilhører. Den gruppe, man tilhører, bestemmes ikke ud fra forhold som fysisk fremtræden, besiddelser og social status, eller om man har indflydelsesrig position. Tænk på Ravana. Han havde et menneskes form. Han var konge, og han havde flere rigdomme end Kubera, Herren over rigdomme, men kan vi af den grund anse ham for at være delvis guddommelig? Bestemt nej. Han kaldes en dæmon ud fra de Guna'er, han havde.

Der er tre egenskaber, der danner grundlaget for alle aasuriske væsener. Disse tre er: Kama, Krodha og Lobha (begær, vrede og grådighed). De ødelægger Selvet og nærer det djævelske i mennesket. De skal overmandes og besejres ved hjælp af Vairagyam, Santham og Thyagam, det vil sige ved hjælp af ikke-tilknytning, sindsligevægt og forsagelse. Det er disse krigere, du skal fæste lid til i denne kamp. Styrk disse krigere, og de vil da i løbet af et øjeblik tilintetgøre de dæmoniske kræfters indflydelse. Et hvilket som helst spor af fjenderne: Kama, Krodha og Lobha vil, hvis det ikke fjernes, være en potentiel fare. De skal derfor brændes til aske. Det fører til virkelige fremskridt i kampen for at nå Målet.

Rødderne på livets træ er begær og tilknytninger. Når disse rødder skæres i stykker, dør træet. Jo hurtigere og jo mere effektivt disse rødder skæres i stykker, desto hurtigere vil træet gå ud, men træet vil stadig kunne danne nye skud, dersom blot en



eneste rod er tilbage. Det vil da ikke visne og gå ud. Du skal derfor fjerne hver eneste rod, thi da dør træet, og det bliver til tømmer. Det er tom tale, når folk praler med, at de har tilintetgjort alle disse rødder, når vi kan se, at træet gror og er grønt og frodigt. På tilsvarende vis vil Maya, der har overmandet Jivi'en, ligeledes gå til grunde, og den hastighed, hvormed det sker, svarer til antallet af begær, der rykkes op med rode. Begær er bindinger.

Der er nogle, der begynder at udøve Dhyana, efter at de i et vist omfang har reduceret nogle få behov og begær. De er ikke i stand til fuldt ud at koncentrere sig, men deres opmærksomhed flagrer dog heller ikke hid og did. De er fanget i en mellemliggende tilstand. Hvad er grunden til denne situation? Jo, man bliver først i stand til fuldt ud at koncentrere sig, når man har opnået fuldstændig kontrol over sine begær. Det er derfor, det erklæres, at Kama, Krodha og Lobha er dæmoner, der skaber ulykker for mennesker. De er dæmoner, der antager frygtindgydende og uhyggelige former.

Det er ikke nogen ulykke at have et grimt ansigt eller en frygtelig grim krop. Det værste, der kan ske dig, er da, at folk finder dig frastødende, det er det hele, men det er en ulykke at have en frastødende personlighed, et forkvaklet væsen. En person har måske et smukt udseende, og han fylder måske dine ører med sødmefyldte, men tomme fraser. Man kan imidlertid ikke af den grund sige, at han har guddommelige egenskaber, at han er født med guddommelige kvaliteter, at han er Daivaamsa. Dersom de dæmoniske kvaliteter lurer lige under overfladen hos sådanne mennesker, så er fysisk skønhed og sødmefyldt tale ikke nok til, at vi kan sige, at de er guddommelige. De ord, de taler, bliver til øksehug og dolkestød. Aasurisampathi og Daivisampathi knytter sig derfor alene til det enkelte menneskes karakter og adfærd, og de har ikke nogen forbindelse med hans fysiske form eller hans fremtræden.

[Top](#)

## Kapitel 26: Den rette Føde er altafgørende

"Krishna! Du siger, at et menneskes aasuriske og daiviske personlighed er et resultat af indtryk fra tidligere livs handlinger og følelser. Da det jo er umuligt at gøre sig fri af disse indtryk, hvad vil der så ske med de mennesker, der er dømt til at bære disse byrder? Findes der nogen måde at undgå det på? Eller er det måske muligt at mildne deres konsekvenser? Dersom det er tilfældet, så vær venlig at fortælle mig det, så jeg vil kunne frelse mig selv." Arjuna spurgte således for at få Gud til at fortælle om det hjælpemiddel, der kunne gavne hele menneskeheden.

Krishna svarede straks. "Der er ingen knaphed på midler. Hør her! Der findes tre forskellige Guna'er: Sathwaguna, Rajoguna og Thamoguna. De er afhængige af den indre bevidsthed, af Antha-karana, og også den er afhængig af føden, der indtages. Du er, hvad du lever af. Dine handlinger former dit væsen. Mennesket kan i det mindste i dette liv overvinde de aasuriske tilbøjeligheder, der har en tendens til at herske over ham, ved at kontrollere den føde, han spiser, og de aktiviteter, han udøver (gennem Aahaara og Vihara). Han kan fremelske satviske tilbøjeligheder ved hjælp af egne, planmæssige bestræbelser." Dette råd blev kærligt givet af Herren til Arjuna, den oprigtige udspørger.

Arjuna blev jublende glad, da han hørte, at mennesket har de midler, der er nødvendige for at opnå Frelse. Han ønskede inderligt at få mere at vide. Krishna samtykkede i at svare, og med et fortryllende smil lod Han Sin Nåde strømme til Arjuna. "Arjuna! Føden er den altafgørende, opbyggende kraft. Et forurenat sind sløver en moralsk fortræffelig

persons åndrighed. Hvorledes skulle en mudret sø kunne danne en perfekt genspejling? Det Guddommelige kan ikke genspejles i et onskabsfuldt og lastefuldt sind. Føde styrker menneskets krop, og kroppen er tæt forbundet med sindet. Sindets styrke afhænger også af kroppens styrke. Moralsk opførsel, gode vaner, åndelige bestræbelser og så videre afhænger alle af fødens kvalitet. Sygdomme, mental svaghed og åndelig slaphed er alle resultat af mangelfuld føde." "Krishna!" bad Arjuna, "vær venlig at fortælle mig, hvilken føde, der er satvisk, hvilken der er rajasisk, og hvilken der er tamasisk."

"Arjuna! For at føde kan kaldes satvisk, skal den være i stand til at styrke og nære både sind og krop. Den skal ikke være for salt, for stærkt krydret, for bitter, for sød eller for sur. Den skal ikke spises, mens den er brændende varm. Man skal undgå føde, der medfører stor tørst. Det overordnede princip er, at der skal være en grænse og tilbageholdenhed. Føde, der er kogt i vand, bør ikke spises dagen efter, for da er den skadelig. Selv stegt mad bør spises, før den udvikler en ubehagelig lugt.

Rajasisk føde er det modsatte af satvisk føde. Den er for salt, for sød, for krydret... sur og for ildelugtende. Den slags føde virker berusende og ophidsende.

"Herre, undskyld mig, hvis jeg virker uforskammet, men jeg spørger om alt dette, fordi jeg virkelig brænder efter at få det at vide. Kan man virkelig ændre sin grundlæggende karakter fra en Guna til en anden blot ved at omlægge sine spisevaner? Eller er man nødt til at supplere denne udrensingsproces med noget mere? Sig mig, er der brug for noget yderligere?"

"Min kære svoger! Dersom det skulle være så let at ændre sin karakter, så ville onskabsfuldhed og syndighed, der jo er så karakteristisk for væsener med en Danava natur, kunne fjernes fra denne verden i løbet af et øjeblik. Det er naturligvis nødvendigt at supplere med andre ting. Hør her. Det er nødvendigt at sikre, at tre forskellige faktorer er rene og hellige. Fødemidlerne skal være rene og hellige, køkkenudstyret være rent og helligt, og de personer, der tilbereder og serverer maden, skal være rene og hellige.

Det er ikke tilstrækkeligt, at fødemidlerne er rene og hellige og af en god kvalitet. De skal tillige være anskaffet på ærlig vis. Man skal ikke anvende midler, man har anskaffet sig på en uretfærdig, ulovlig eller falsk måde. Den slags midler er forurenede, allerede når man modtager dem. Udgangspunktet, vejen og målet skal alle være lige rene og hellige. Gryden skal være ren uden nogen urenheder. Den, der serverer maden, skal ikke alene være rent og pænt klædt på, men han skal tillige have gode vaner, en god karakter og en god opførsel. Når han serverer maden, skal han holde had, vrede, bekymring og ligegyldighed på afstand. Han skal være ligefrem og i godt humør, og han skal være ydmyg og fuld af kærlighed. Han skal undgå onskabsfulde og syndige tanker, mens han betjener dem, der spiser. Fysisk renhed og charme kan ikke på nogen måde kompensere for onde tanker og dårlige vaner. En Sadhaka, der skal udvikle sin koncentrationsevne, er nødt til at være omhyggelig med at efterleve disse regler. Ellers vil der ske det, at han, når han udøver Dhyanam, vil blive plaget af subtile påvirkninger fra kokkens og tjenernes onde tanker. Man skal være omhyggelig med udelukkende at omgive sig med gode mennesker. Du skal ikke lade charme, professionel dygtighed eller tilbud om at arbejde for en lavere løn end normallønnen få dig til at vælge at benytte kokke og tjenere med disse skadelige egenskaber. Du skal nøje undersøge deres karakter og deres vaner. Den føde, du indtager, er en så vigtig del af det fysiske og mentale materiale, du er nødt til at kæmpe med på det åndelige område. Sindets renhed kan og skal suppleres med kroppens renhed og tillige med en ren og hellig tale, idet talen er kroppens vigtigste funktion. Det er sand Thapas - fysisk, mental og verbal.

Sindet skal være hinsides angst og bekymring, had og frygt, grådighed og stolthed. Det skal være helt opfyldt af kærlighed til alle væsener. Det skal tænke på Gud. Det skal ikke have lov til at forfølge den materielle verdens glæder og fornøjelser. Det skal ikke have lov til at beskæftige sig med nogen lavere tanker. Formålet med alle tanker skal være at løfte den enkelte op på højere planer. Det er den rette Thapas for sindet, for Manas.

Lad Mig nu fortælle dig, hvad der er fysisk Thapas. Fysisk Thapas består i at benytte kroppen med dens styrke og evner til at tjene andre, til tilbedelse af Gud, til at synge om Hans Herlighed, til at besøge de steder, Hans Navn har helliggjort, til disciplinerede og regelmæssige åndedrætsøvelser, til at sikre, at sanserne undgår skadelige indtryk, og til at følge Guds Vej. Kroppen bliver helliggjort ved at tjene og hjælpe syge og nødlidende, ved at efterleve de rette moralske leveregler og lignede gode gerninger.

Det er også nødvendigt at udøve Thapas på talens plan. Lad være med at tale for meget. Lad være med at tale usandt. Hold op med at bagtale andre og yppe kiv. Benyt aldrig hårde ord, tal derimod blidt og kærligt. Når du taler med andre, så glem aldrig Madhava.

Den atmiske Stråleglans, Atmajyothi, kan ikke lyse og skinne, dersom blot én af disse tre, fysisk Thapas, mental Thapas eller verbal Thapas ikke er til stede. For at få lys er både lampen, vægen og olien af afgørende betydning. Kroppen er lampen, sindet er olien, og tungen er vægen. Alle tre skal være i den rette stand.

Der findes fromme mennesker, der tillige anser godgørenhed for at være fysisk Thapas. Det er ganske udmærket, at de gør det, men før man udøver godgørenhed, skal man grundigt undersøge modtagerens karakter, samt om tid og sted er velvalgt. Dersom man for eksempel ønsker at yde støtte til skoler, så skal man yde sin støtte der, hvor der endnu ikke findes nogen skoler. Hospitaler skal opføres i områder, hvor der er megen sygdom. Fødevarehjælp skal ydes der, hvor der på grund af tørke eller oversvømmelser hersker hungersnød. Man er nødt til nøje at undersøge forholdene og karakteren hos den, man ønsker at undervise i Dharma og Brahmavidya. Det samme gælder for alle former for ydelser af hjælp og støtte. Satvisk godgørenhed er den form for godgørenhed, der fjerner den hindring, der er mest skadelig for den enkeltes velfærd og fremgang."

Her afbrød Arjuna Krishna, idet han sagde, "Krishna! Må jeg have lov til at stille dig et spørgsmål? Godgørenhed er da altid godgørenhed, ikke sandt? Hvorfor skelner Du så mellem en satvisk, en rajasisk og en tamasisk form for godgørenhed? Findes der virkelig disse forskellige former?"

Krishna svarede, "Selvfølgelig gør der det. De fleste, der udøver godgørenhed, gør det, fordi de ønsker at blive kendte og populære. Det er det, der driver dem. De ønsker at opnå noget personligt med deres godgørenhed. Det er kun ganske få, der ene og alene ønsker at vinde Herrens Nåde. Satvisk godgørenhed er den form for godgørenhed, der alene udøves med det formål at opnå Guds Nåde. Dersom man forventer selv at opnå noget med sin godgørenhed som fx berømmelse og popularitet, agtelse og indflydelse, eller hvis man udøver den i vrede eller på grund af et vist pres, så er der tale om rajasisk godgørenhed.

Når man udøver godgørenhed, skal man være i besiddelse af tillid og agtelse. Man skal ikke blot kaste sin godgørenhed i hovedet på modtageren. Man skal heller ikke udøve godgørenhed over for et menneske, der ikke fortjener det, eller vælge et forkert tidspunkt. Det er ikke nogen velsignelse at give mad til dem, der allerede har fået

rigeligt at spise. Det er derimod en forbandelse. Det er også spild af godgørenhed at bygge hospitaler på ufremkommelige steder. Den form for spildt, unyttig godgørenhed er tamasisk.

Du skal være meget påpasselig, når du udøver Daana, godgørenhed. Du skal ikke give til hvem som helst, der anmoder dig om hjælp. Du skal heller ikke udøve godgørenhed alle mulige steder. Glem ikke disse tre former for godgørenhed, Jeg netop har fortalt dig om, og gør så det, du finder mest passende. Du må ikke give gaver for at blive et kendt navn. Din godgørenhed må ikke være motiveret af ønsker om at føre dig frem eller om at opnå popularitet. Din godgørenhed skal være gavnlig og tjene et formål. Det er dog bedst, at dine handlinger altid er satviske. Alle dine aktiviteter såsom at se, at høre og at tale skal være helt opfyldte af denne grundholdning."

Arjuna lyttede med stor opmærksomhed og med bøjet hoved til alt det. Medens han således sad og nød Herrens blide og kærlige Væsen, sagde han, "Vær venlig at fortælle mig lidt mere om, hvilke måder der er de rette måder at anvende synet og hørelsen på, for så kan jeg følge Dine Anvisninger." Hans bøn til Krishna var så inderlig og oprigtig, at Herren smilede venligt til ham.

Krishna klappede Arjuna på ryggen og sagde, "Du bruger ørerne satvisk, når du lytter til beretninger, oplevelser og budskaber fra vismænd og helgener, der stræbte efter at nå Gud, og som nåede Ham. Du anvender øjnene satvisk, når du ser dem, der tilbeder Gud, når du ser billeder af vismænd og helgener, og når du deltager i festlige højtider i templer og lignende. Du benytter øjnene rajasisk, når du ser luksuriøse forhold, film fulde af sanselige glæder, af pomp og pragt, og film, der skildrer magt, høj social status samt selvsk magtudøvelse. Du anvender ørerne på en rajasisk måde, når det glæder dig at høre beretninger, der indeholder sensuelle skildringer af begivenheder, samt når du lægger øre til beretninger, der beskriver magt og autoritet samt anvendelsen af denne magt og styrke. Tamasiske mennesker glæder sig over at lytte til skrækindjagende eventyr, til beretninger om ondsksfulde dæmoner og onde gerninger. De glæder sig over begivenheder, der er fulde af ondskab, og som virker skrækindjagende, og de nyder at se billeder af den slags hændelser. De tilbeder dæmoniske, blodtørstige guder, og de nyder at beskæftige sig med beretninger om spøgelse og mørke kræfter."

Kære læser. Dette er det centrale budskab i Bhagavad Githa's lære. Det er Anna, føde, der er grundlaget for denne krop og det liv, den rummer, og det er også føden, der bestemmer, om man ender op på et højt plan eller et lavt plan. I vore dage lægges der vægt på en disciplineret og velordnet adfærd (Nishta), uden at man bekymrer sig om Naashta (føden). Dersom du ignorerer de nøje fastlagte regler vedrørende kosten, der jo er selve grundlaget for kroppen og dens funktioner, så kan du ikke nå Målet, uanset hvor lærd du end måtte være, og uanset hvor omhyggelig du end er med at efterleve og udbrede den vedantiske lære. Man tager ikke hensyn til, om fødemidlerne, kokken og de, der serverer den tilberedte mad, nu også besidder renhed og hellighed. Man er tilfreds, når blot maven er fuld af mad, og sulten er stillet. Det første tempel, folk besøger om morgenen, er en restaurant, og her ofrer man så kaffe og rundstykker til Atmarama. Hvordan kan sådanne gourmeter forvente at udvikle deres koncentrationsevne? Hvordan kan man have sikkerhed for, at tilberedningen, fødevarerne og betjeningen er ren og hellig i en restaurant? Men hvem bekymrer sig om det? Folk tager ikke hensyn til det, men alligevel beklager de sig højlydt og siger, at de ikke magter at koncentrere sig, og de plages af stor forvirring. Først når man sørger for at skabe de rette forudsætninger, kan man opnå de rette resultater. Dersom den mad, man tilbereder, består af bitre ting, hvordan kan man da forvente, at den færdige ret bliver sød?



Ifølge Githa'en skal man være meget omhyggelig med sin Aahaara og sin Vihaara (med sin føde og med den måde, man anvender sin fritid på), men det er kun få, der tager denne vejledning alvorligt. Man regner ikke med, at det er så vigtigt. Der er mange mennesker, der priser Githa'en til skyerne. De kan holde timelange foredrag over Githa'en, og de forkynder dens budskab, men det er kun ganske få, der praktiserer dens lære. De kan alle versene udenad, men de magter ikke at møde livets modgang med indre ro og glæde. Det er først muligt for dig at fremelske Ananda og Santhi, når du sikrer dig, at din føde er ren og hellig, og du anvender din fritid til noget, der er rent og helligt.

Det kan ikke være lyst og mørkt samtidigt. Det er ikke muligt at finde Kama og Rama samme sted. De er som ild og vand. Hvordan skal man kunne undgå ulykkelige konsekvenser, når man holder Githa'en i den ene hånd, samtidig med at man i den anden hånd har en kop te, en kop kaffe, en cigaret eller noget snus? Der findes endog dem, der retfærdiggør deres udisciplinerede liv ved at påstå, at det voldsomt brændende Jnana-bål, de har i deres indre, accepterer og helliggør det, de spiser, uanset hvad de spiser, hvordan de spiser, og hvor de spiser.

Hvordan skulle en bitter frugt kunne blive forvandlet til en sødmefyldt frugt selv om den bliver dyppet i en stribe hellige floder? Hvordan skulle de, der blot nøjes med at tale om Githa'en, kunne blive helt opfyldte af dens sødmefyldte budskab? Det, der desværre sker i virkeligheden, er, at de, der lægger øre til disse hyklere, mister den lille smule tillid, de har til de hellige skrifter, og bliver forhærdede ateister.

Hvordan kan man have tillid til at et menneske, der er ude af stand til at regulere sine kostvaner, skulle kunne kontrollere og styre sine sanser? Hvis man ikke formår at begrænse og kontrollere sine følelser, hvordan skulle man så kunne begrænse og kontrollere sanserne? Kan den, der ikke er i stand til at tilbageholde et host, tilbageholde et nys? Hvordan skulle den, der er for svag til at gå op ad en trappe, kunne kravle op ad den stige, der fører til Himlen? Dersom man er et hjælpeløst offer for kaffe, cigaretter eller snustobak, hvordan skulle man da kunne fremelske den styrke og det mod, der skal til for at overmande de langt stærkere fjender: vrede, begær og grådighed? Når man er ude af stand til gøre sig fri af disse laster, hvordan skulle man da kunne forsage begær? Bliv herre over tungen, thi da bliver du herre over din kønsdrift. De to er nemlig lige så tæt forbundne som øjnene og fødderne.

[Top](#)

## Kapitel 27: Stol på Herren og følg Hans Bud

Ganske som kroppens sunde glød ikke kan ses, fordi klæderne skjuler den, således skjuler Ahamkara, selviskheden, tilsvarende den individuelle Sjæl. Sjælen er derfor ikke i stand til at fremvise Brahmatahthwam's Stråleglans, Sjælens kostelige ejendom. For selviskhed er kilden til al ondskab samt alle fejl og mangler. Selviskhed er barn af Kama, af begær. Du skal derfor tillige gøre dig fri af denne selviskhed.

En tilstand uden nogen form for begær er i virkeligheden en tilstand uden nogen form for selviskhed. Og er Moksha, Frelse, noget som helst andet end frigørelse fra bindingerne til dette selv? Du har gjort dig fortjent til at opnå Frelse, i det øjeblik du har gjort dig fri af begærets bindinger.

De fleste mennesker er stort set udelukkende aktive, fordi de ønsker at nyde frugterne af deres handlinger. De undlader at udøve handlinger, der ikke gavner dem, men i

Githa'en fordømmes begge disse holdninger, thi uanset om handlingerne bærer frugt eller ej, så er det ikke muligt at undlade at udøve den pligt, det er at være aktiv. Det er umuligt for mennesket helt at undgå at udøve aktiviteter, men hvordan kan man da undgå at blive indfanget af resultaternes net? I Githa'en hedder det, at Karma-phala Thyaga (det vil sige at forsage al tilknytning til frugten af Karma) er den bedste Sadhana beregnet til dette formål.

Alle handlinger medfører resultater, hvis ikke med det samme, så senere, og det sker, uanset om du ønsker det eller ikke ønsker det, og uanset om du håber, det vil ske, eller ikke håber, det vil ske. Det er helt uundgåeligt. Resultatet kan være godt eller dårligt, men dersom selve handlingen er viet til Gud, så vil ingen af disse resultater påvirke den, der udøvede handlingen. Denne sakramentale helligelse medfører at handlingerne forvandles til noget højere, at de bliver guddommelige, hellige og ukrænkelige. Hvis det derimod er selvished, der motiverer handlingerne, så vil de være svangre med bindinger.

Den, der af hele sit hjerte hungrer efter at lære Gud at kende og nå Gud, er nødt til at fjerne begærenes forureninger. Du opnår Moksha, Frelse, ved Mamakara-sunya, det vil sige ved at fjerne følelserne af 'jeg-hed' og 'min-hed'. Det er livets Mål. Den Tilstand rummer hverken sorg eller glæde. Den er hævet over og hinsides begge disse oplevelser. Krishna ønskede, at Arjuna, der var Hans ven og hengivne, skulle nå denne Tilstand. Han satte sig derfor for at frelse ham ved at undervise ham i forskellige veje og metoder. Han benyttede desuden Arjuna som redskab, idet Arjuna modtog denne kostelige gave til gavn for og på vegne af hele menneskeheden.

Inden Krishna afsluttede Sin hellige vejledning, sagde han til Arjuna, "Gør dig fri af alle former for Dharma. Overgiv dig til Mig. Jeg vil udfri dig fra al synd [Bhagavad Githa 18:66]." Det vil sige, at du skal gøre dig fri af Ahamkara og Mamakara, af stolthed over egoet og dets besiddelser og følelser af 'jeg-hed' og 'min-hed'. Tilintetgør denne identifikation af Selvet med kroppen, der jo kun er Selvets bur eller fængsel. Fremelsk en urokkelig tro på, at alt dette er Paramatma og intet som helst andet. Så er der ingen grund til at gøre andet end at lade Hans Vilje ske og ubetinget følge Hans Plan. Mennesket er nødt til at gøre sig fri af Sankalpa og Vikalpa, det vil sige af at ville noget bestemt og ikke at ville noget bestemt. Han er nødt til at følge Herrens Bud. Han er nødt til at acceptere Hans Vilje og være glad og tilfreds, uanset hvor Herren end har placeret ham, og hvordan Herren end har formet ham. Han skal helt undlade at prøve at finde ud af, om de handlinger, han udfører, nu er passende eller ej. Han skal derimod betragte dem som sin tilbedelse af Gud, og ikke forvente nogen belønning. Det er det omfang, hans pligter har.

Der findes nogle golde tilhængere af vedanta filosofien. De har mange bedekranse om halsen, og de udnytter Krishna's Lære om at gøre sig fri af alle former for Dharma. Da de forventer, at Han vil udfri dem for al synd, så sidder de og småsover med lukkede øjne uden at foretage sig noget. De undlader at udføre de pligter, der påhviler dem, og de spiser, sover og bevæger sig omkring ganske som de lyster eller formår. De skelner ikke mellem, hvad der er godt, og hvad der er dårligt. Deres undskyldning er, at Herren jo har befalet dem at gå hinsides alle former for Dharma. Når de ældre derhjemme eller åndeligt søgende med erfaring begynder at drage deres opførsel i tvivl, så svarer de, "Tænk, at også du skulle begå den fejl. Ved du ikke, hvad Gud har sagt i Githa'en, som jeg har accepteret som grundlaget for mit liv? Han befalede, 'Sarva Dharmaan Parithyajya [Bhagavad Githa 18:66].' Jeg har ikke brug for råd for nogen med mindre autoritet." De er meget stolte af deres hengivenhed og deres ortodokse adfærd. Den slags mennesker udvælger de dele af Guds Vejledning, der harmonerer med deres tilbøjeligheder. De sætninger, der gik forud, eller som følger efter, ignorerer de, fordi de

er ubehagelige, og det til trods for at disse sætninger er uadskillelige dele af det pågældende bud. De ignorerer den grundlæggende ide i befalingen, skønt de påstår, at de er trofaste tilhængere af Githa'en.

Gør dig fri af alle former for Dharma. "Maam Ekam Saranam Vraja [Bhagavad Githa 18:66]," siger Herren. Det vil sige, overgiv dig fuldt og helt til Mig. Har de gjort det? Nej, men har de da i det mindste en dybtfølt længsel efter at opnå Frelse? Nej, for hvis de havde det, så ville de ikke have ignoreret deres sande pligter. De ville ikke have ladet sig overmande af behovene for føde og søvn. Den slags mennesker er kun dygtige til at hygge snakke. Det er kun al deres flitterstads, der skinner og glimter. De efterlever ikke Herrens Bud i dagligdagen. Det er de for dovne til. Man kan end ikke finde det mindste spor af åndelige bestræbelser hos dem.

De sande, åndeligt søgende vil kunne erkende de værdifulde sandheder, der rummes i de guddommelige Ord, Herren Krishna fremsagde:

Sarva Dharmaan Parithyajya  
Maamekam Saranam Vraja.  
Aham Thwaa Sarva Paapebhyo  
Mokshayaishyami Maa Suchah.  
[Bhagavad Githa 18:66]

Læg mærke til, at Gud sagde, "Sarva Dharmaan Parithyajya" og ikke "Sarva Karmaan Parithyajya." Hvad er da meningen med denne udtalelse? Den fortæller, at du skal udføre alle de handlinger, der behager Gud, eller som herliggør Gud, uden at deltage i og blive vildledt af diskussioner om Dharma og Adharma.

Selv om du har erkendt, at du ikke har noget at opnå, er du alligevel nødt til at være aktiv som Janaka og andre for at sikre hele verdens ve og vel, for Lokasangraha, thi din tillid til Gud er fuld og hel, og hele dit liv er en offergave til Gud. Sarva-bhuthaanthara-atma, Sjælen der er tilstede i alle væsener, er ikke forskellig fra den Atma, Sjæl, der er i dig. Vær derfor Sarvabhootha-hithe-rathaha, det vil sige, vær ivrig efter at fremme alle levende væseners ve og vel. Du skal derfor udføre alle de handlinger, som Sastra'erne og de hellige skrifter påbyder med dette formål for øje. Du skal vie alle dine handlinger til Gud i en ånd af hengivenhed og ikke bekymre dig om resultaterne. Dette er den sande Nishkaama-karma.

Forstå til fulde, hvad der er Githa'ens budskab. Overhold dens påbud, og fremelsk Nishkaama-karma. Lad alle dine handlinger være Hari-prasadam, det vil sige offergaver til Gud. Det er din eneste opgave. Overlad alt andet til Ham: frugten, konsekvenserne, resultaterne. Da modtager du Hari's Nåde, og dit liv her på Jorden bliver værdifuldt og helliggjort.

De, der efterlever Dharma, kan være sikre på at vinde den endelige sejr, uanset hvilke vanskeligheder de end måtte blive udsat for. De, der ikke følger Dharma, vil til sidst blive overmandet af sorg og ulykke, skønt de måske lever længe i rigdom og luksus. Kaurava'erne og Pandava'erne er de bedste eksempler på denne kendsgerning.

Kaurava'erne var fulde af Adharma. De var så formørkede af selvglæde og selvishhed, at de på forskellige måder pinte og plagede de gode Pandava'erne, men Kaurava'erne blev fuldstændig tilintetgjort. Der var mange forskellige grupper, der støttede dem, men lykkens gudinde stod dem ikke bi, og de blev fuldstændigt tilintetgjort, fordi de ikke besad den styrke, som Guds Nåde skænker. Mahabharatha'en forkynner dette ene budskab for hele Bharath: intet kan måle sig med Guds Nåde. Den er Mægtigere end selv den største, militære magt. Dette er dens vigtigste budskab.

Githabhavanam (Githa-paladset) er et palads, der består af Sathya og Dharma, og det er opført på Indiens jord for at kunne gavne hele verden. Studér Githa'en med hengivenhed og tro, og erfar dens helbredende og livgivende virkninger ved at anvende dens lære i dagligdagen, thi da vil Atmarama (Atma, Kilden, der flyder over med Lyksalighed og Sødme) blive en evigt tilstedeværende Realitet. Gud vil da straks skænke den hengivne Sine Nådegaver. Bed til Gud, der i Sig rummer de fjorten verdener, og du vil da i sandhed blive herre over de otte skatte, der giver et lykkeligt liv her i denne verden, men du vil også opnå noget, der er endnu mere ønskværdigt. Du vil opnå Kaivalya (Kaivalya er Kilden til Nithya-ananda, til Nithya-sathya og til Mithya-jnana).

Hvorfor dog gå rundt og lede efter Ghee, når du har smør i dit indre? Du kan fremelske smør, det vil sige Guds Nåde, ved ubetinget at følge de leveregler, Han har fastlagt. Når du har vundet den Nåde, behøver du ikke tillige bede om Moksha, om Frelse. Han ved bedst, hvad du har brug for, og hvornår du har brug for det. Han vil give dig, hvad du fortjener, og hvad du har brug for. Du skal inderligt længes efter Gud. Gennemlev kvaler for Ham. Så er der ingen grund til at længes efter Moksha. Dersom du udelukkende gør det og udelukker alt andet, så vil Han tilintetgøre al synd. Hold fast ved Ham. Han kan gøre dig Udødelig ganske som Arjuna. De, der ønsker at slippe fri af denne cyklus af fødsel og død, er nødt til at adlyde og følge Herrens Bud, sådan som de forkyndes i Githa'en. De skal overgive sig til Ham. De vil da opnå succes i alt, hvad de foretager sig.

[Top](#)

## Ordliste/Fremmedord

Status per 04-05-2017

A

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W Y Z

Aacharyopasana - Den sjette af Jnani'ens tyve dyder. Det er den tjeneste, man yder sin åndelige lærer. Denne tjeneste vil fremelske kærlighed mellem lærer og elev, og det vil være til stor hjælp for eleven (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Aadhaara - Grundlag. Denne Aadhara er Atma.

Aadheya - Alt dette, der kan ses og høres, ja hele Skabelsen, er Aadheya Det er noget, der bliver understøttet (Githa Vahini 16).

Aadhithya Varnam - Saguna Nirakaara's syvende aspekt er Aadhithya Varnam, og det fortæller, at Hans Fremtræden er som Solens stråleglans. Det betyder, at Han stråler ved Egen Kraft ganske som Solen. Han er Uafhængig. Han er Kilden til det Lys, med hvilket Han stråler og funkler. Han er Solens Stråleglans, og Han får Solen til at stråle og lyse. Det er derfor, Han bærer navnet Adithya (Githa Vahini 16).

Aadhyaatmam - Sanserne er i stand til at udføre de tildelte opgaver, når kraften fra 'Jeg'et' strømmer igennem dem. Denne kraft kaldes Aadhyaatmam, og kun gennem store anstrengelser er det muligt at lære denne kraft at kende. Når du benytter din



skelne- evne til det yderste, kan du få en svag fornemmelse af, hvad denne kraft er. Brahmam betegnes med ordet Thath, og Aadhyaatmam med ordet Thwam (Githa Vahini 14).

Aadhyaathmika - Man kan opleve glæde eller sorg i tre forskellige former. De kaldes: Aadhyaathmika, Aadibhouthika og Aadidaivika. Disse omtales i Bhagvad Githa's kapitel 2 i Sloka'erne 56, 57 og 58 (Githa Vahini 5). ????

Aadhyaatmisk - Vedrørende Aadhyaatmam.

Aadibhouthika - Se tillige under Aadhyaathmika. ????

Aadidaivika - Se tillige under Aadhyaathmika. ????

Aagamaapaayina - Viveka betyder skelneevne, og hermed menes evnen til at erkende, at den materielle verdens væsen er Aagamaapaayina. Det vil sige, at den materielle verdens genstande og foreteelser 'kommer og går', at de er flygtige (Githa Vahini 4).

Aahaara - Ifølge Githa'en skal man være meget omhyggelig med sin Aahaara og sin Vihaara, med sin føde og med den måde, man anvender sin fritid på (Githa Vahini 26).

Aasurisampathi - Se under Daivisampathi.

Aasurisk - Vedrørende Aasurisampathi.

Abheda - Uadskillelig Helhed (Githa Vahini 14).

Abheda Jnana - Viden om, at Brahman og den individuelle Atma er identiske. Absolut Viden. Viden, der er en uadskillelig Helhed. Den kaldes også Samyak Jnana og Sameepa Jnana (Githa Vahini 14).

Abhyasa - Øvelse (Githa Vahini 16).

Abhyasayoga - Uafbrudt træning (Githa Vahini 15).

Achinthya - Ubeskrivelig (Githa Vahini 16).

Achinthya Rupam - Betegner, at Guds Form er ubeskrivelig (Githa Vahini 16).

Adharma - Adfærd der ikke følger Dharma.

Adharmisk - Se under Adharma.

Adhibhutham - Betegnelse for alt det, der går til grunde og dør, for alt det, der har Rupa og Nama, form og navn (Githa Vahini 15).

Adhidaiva - Guddommelige væsener, der arbejder for den guddommelige Plan. På samme måde som sanserne tjener mennesket, således tjener Adhidaiva'erne Hiranyagarbha (Githa Vahini 15).

Adhiyajnam - Den er det væsen, der tager glæde og sorg til sig. Det er Ham, der aktiverer alle former for Karma (Githa Vahini 15).

Adhyatma Jnana Nityathwam - Denne er Jnani'ens nittende dyd, og den består i at leve med den viden, at Atma og Anatma er forskellige (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Adikavi - Den ypperste blandt digtere (Githa Vahini 23).

Abhisheka - Offerhandling hvor der ofres mælk eller vand til Gud.

Adambhithwam - Mangel på forfængelighed. Den anden af Jnani'ens tyve dyder (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Agni - Ild-elementet. Se tillige under Pancha Bhutha.

Aham - Den, der oplever (Githa Vahini 22).

Aham Brahmasmi. Det er en tilstand, hvor Sadhaka'en og Gud er Een Jeg er dig, Du er Mig, og Vi er Een (Githa Vahini 17).

Ahamkara - Følelse af 'jeg-hed'. Identifikation af Selvet med kroppen (Githa Vahini 27).

Ahimsa - Ikke-voldelighed. Den tredje af Jnani'ens tyve dyder (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Ajnana - Uvidenhed.

Ajnani - Et menneske, der lever i uvidenhed uden nogen skelneevne, og som svinger hid og did ligesom et pendul (Githa Vahini 8). Utilfredshed kendetegner en Ajnani. Tilfredshed er den skat, Jnani'en vinder. Den kan ikke vindes af en Ajnani, hvis begær er uden ende, som hele tiden lægger nye planer, som uafbrudt gør sig bekymringer, og hvis hjerte er et flammende bål af begær (Githa Vahini 10).

Akarma - Der er nogle, der siger, at Akarma betyder ikke-aktivitet, ikke-handling, men for lettere at forstå det skal du vide, at alt, hvad lemmerne, sanserne, intellektet, følelserne og sindet udøver, er former for Karma. Nu betyder Akarma blandt andet ikke-aktivitet, og det er netop det, der kendetegner Atma. Akarma betyder derfor Atmasthanithi, der er Atma's kendetegn. Du bør lære Atma at kende og ikke blot undlade at udøve Karma, thi det er ikke muligt helt at undgå at udøve Karma (Githa Vahini 9).

Akasa - Rumelementet, det første af de fem elementer. Se tillige under Pancha Bhutha.

Akeerthikaran - Egenskab der mindsker den evige Rigdom (Githa Vahini 2).

Akshara - Akshara betyder uden Kshara, uden tilintetgørelse (Githa Vahini 14).

Alpathrupthi - Flygtig glæde. Det modsatte af Atmathrupthi (Githa Vahini 7).

Amaanithwam - Ikke-stolthed, ydmyghed. Så længe du har Maanam, stolthed, kan du ikke opnå Jnanam. Denne er den første af Jnani'ens tyve dyder. De øvrige er: Adambhithwam, Ahimsa, Kshama, Rjuthwam, Acharyopasana, Soucham, Sthairyam, Indriyanigraha, Vairagyam, Anahamkara, Janma Mrithya Jaraa Vyaadhi Dukha Doshaanudarsanam, Asakthi, Anabhishtvangah, Samathwasthanithi, Ananyabhakthi, Ekanthavasam, Aratih Janasamsadi, Adhyatma Jnana Nityathwam, Thathwajnanadarsanam (Githa Vahini 23)

Amaravathi - Navnet på en by (Githa Vahini 2).

Amritha - Guddommelig Nektar.

Amrithathwam - Udødelighed.

Amrithopadesa - Undervisning, der skaber udødelighed (Githa Vahini 2).

Anaachaara - ? (Githa Vahini 8).

Anaadi - Uden nogen form for begyndelse (Githa Vahini 12).

Anaahathadhvani - Den oprindelige lyd (Githa Vahini 12).

Anaaryajushtam - Egenskaber der er skadelige for den enkeltes indre, guddommelige Natur (Githa Vahini 2).

Anaasakthi - Det samme som Asakthi.

Anabhisvangah - Ikke-identifikation af Selvet med foreteelsernes verden. Jnani'ens fjortende dyd. (Denne dyd er ikke direkte nævnt sammen med Jnani'ens øvrige dyder i Githa Vahini kapitel 23). Se tillige under Amaanithwam.

Anahamkara - Jnani'ens elvte dyd er Anahamkara, uselvskhed (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Ananda - Lyksalighed. Se tillige under Sath Chid Ananda.

Ananyabhakthi - Jnani'ens sekstende dyd. Det er den form for hengivenhed, der ikke under nogen omstændighed lader sig forstyrre. Sådanne Bhaktha'er ser udelukkende Gud. Alt, hvad de end foretager sig, er tilbedelse af Gud. De ser ingen andre former, de tænker ikke på noget andet, og de arbejder kun for Gud. Hvor de end er, ser de altid udelukkende Guds Form, de gentager alene Guds Navn, de tænker udelukkende på Gud, deres følelser er rettet mod Gud, eller mod hvad Han gør, og de er aktive ene og alene for at glæde Ham (Githa Vahini 20). Se tillige under Amaanithwam.

Ananyachinta - Fuldkommen hengivenhed (Githa Vahini 19).

Anatma - Det der ikke er Atma.

Anekabhakthi - Ikke punktrettet hengivenhed.

Anna - Føde.

Annapurna - At et land er Annapurna vil sige, at det er selvforsynende med fødevarer (Githa Vahini 19).

Ananyabhaava - Oplevelsen af den Tilstand, der betegnes med ordene Aham Brahmasmi. Det er en tilstand, hvor Sadhaka'en og Gud er Een (Jeg er dig, Du er Mig, og Vi er Een). Sadhaka'en vil da uophørligt kontemplere på denne Enhed (Githa Vahini 17).

Ananyabhakthi - Den form for hengivenhed, der ikke under nogen omstændighed lader sig forstyrre (Githa Vahini 20).

Ananyachinta - Meditation på Gud uden nogen andre tanker (Githa Vahini 19).

Anithya - Flygtigt og forbigående (Githa Vahini 14).

Anoraneeyan - Finere end det Fineste (Githa Vahini 16).

Anthakarana - Den indre bevidsthed: Manas, Buddhi, Chittam og Ahamkaram (Githa

Vahini 25).

Antharyamin - Den indre drivkraft.

Anubhavajnana - Den viden, den enkelte selv erkender (Githa Vahini 18).

Anurakthi - At ens Bhakthi er Anurakthi indebærer, at man er knyttet til Gud, og at man elsker Gud (Githa Vahini 13).

Anusaasitha - Det betyder uafhængig, ubundet og mester (Githa Vahini 16).

"Det betyder uafhængig, ubundet og mester.

Anyaya - ? (Githa Vahini 8). Aparaa Prakrithi - De fem elementer samt Manas, Buddhi og Ahamkara udgør de otte aspekter af Prakrithi, der har skabt Sthulasukshma Prapancha, det vil sige såvel den grove fysiske som den finere verden. De kaldes under et for Aparaa Prakrithi (Githa Vahini 11).

Aparoksha Jnana - Aparoksha Jnana består i at opleve, at Gud, der er til stede overalt i Universet, også er i dig i form af Atma (Githa Vahini 8). Se tillige under Paroksha Jnana.

Archi - Det samme som Agni. Se tillige under Nishkaama Karma.

Archiraadimarga - Se under Nishkaama Karma.

Arpanam - Offergave. Se tillige under Krishnarpanam.

Artha - De, der søger Gud, kan opdeles i fire kategorier. Den, der tilhører den første gruppe, er altid fuldt og helt opslugt af kroppens forskellige sygdomme, og han kaldes Artha. Den, der tilhører den anden gruppe, stræber bekymret efter at opnå rigdom, magt, besiddelser, at få efterkommere og at udvikle sin jeg-følelse. Han kaldes Artharthi. Den, der tilhører den tredje gruppe, længes efter at virkeliggøre Atma. Han studerer skrifterne og de hellige bøger, han er altid i selskab med Sadhaka'er, han efterlever de regler, helgenerne har erklæret for at være Sad-Achara, og baggrunden for alle hans handlinger er altid en længsel efter at nå frem til Guds Sannidhi. Han kaldes Jijnasu. Jnani'en tilhører den fjerde gruppe, og han er uophørligt fordybet i Brahmata-thwam (Githa Vahini 8).

Aratih Janasamsadi - Denne er Jnani'ens attende dyd. Denne dyd, der fremelsker Jnana, er en manglende lyst til at søge andre menneskers selskab, det vil sige en manglende lyst til at komme sammen med mennesker, der er optaget af den materielle verdens forhold og foreteelser (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Archana - Rituel tilbedelse.

Arjuna - Betyder hvid, ren, fejlfri. Arjuna er den person, der udspørger Krishna i Bhagavad Githa.

Artha - De, der søger Gud, kan opdeles i fire kategorier. Den, der tilhører den første gruppe, er altid fuldt og helt opslugt af kroppens forskellige sygdomme, og han kaldes Artha. Den, der tilhører den anden gruppe, stræber bekymret efter at opnå rigdom, magt, besiddelser, at få efterkommere og at udvikle sin jeg-følelse. Han kaldes Artharthi. Den, der tilhører den tredje gruppe, længes efter at virkeliggøre Atma. Han studerer skrifterne og de hellige bøger, han er altid i selskab med Sadhaka'er, han efterlever de regler, helgenerne har erklæret for at være Sad-Achara, og baggrunden for



alle hans handlinger er altid en længsel efter at nå frem til Guds Sannidhi. Han kaldes Jijnasu. Jnani'en tilhører den fjerde gruppe, og han er uophørligt fordybet i Brahmathwam (Githa Vahini 8).

Artharthi - Se under Artha.

Asad - Ond.

Asahaja Karma - Dersom den Karma, man påtager sig, er en pligt, så vil man finde det svært at udholde problemer og trængsler. Den form for Karma kaldes Asahaja Karma (Githa Vahini 6). Se tillige under Sahaja Karma.

Asakthi - Asakthi er Jnani'ens trettende dyd og indebærer, at man lever uden noget begær, at man lever uden at begære den sanssemæssige verden (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Asanga - Vær klar over, at du er Atma. Gør dig fri af alle former for selvbedrag og tilknytninger. Vær som et lotusblad på den mudrede Samsara-sø. Undgå det mudder, der er omkring dig. Det er det, der kendetegner Asanga.

Asi - Se under Thath Thwam Asi.

Asramadharma - Asramadharma og Varnadharma er de levereregler, der gælder for de forskellige kaster og for de fire livsstader: den studerende, den der lever et familieliv, eneboeren og munken (Githa Vahini 20).

Asthi - Se under Sath Chid Ananda.

Asthi Bhaathi Priyam - Se under Sath Chid Ananda.

Aswapathi - Hestenes herre. Navn på mange indiske konger.

Aswargyam - Egenskab der ødelægger det guddommelige i mennesket (Githa Vahini 2).

Aswattha - Aswattha betyder Anithya, altså flygtigt og forbigående. Det betyder tillige banyantræ (Githa Vahini 14).

Aswathama - Drona's søn.

Athyaas - Betegnelse for dem, der er opfyldt af for mange begær (Githa Vahini 13).

Atma - Atma er Chaithanya, der er Thejorupam, den rene Stråleglans, og Atma undergår derfor ikke nogen forandringer. Atma er Lydefri (Githa Vahini 23). Atma er selve Grundlaget. Atma har ingen Guna'er (kvaliteter) såsom at være gryde, pande, tallerken eller spand. Atma er derimod til stede i Guna'erne som Gunaswarupa (Githa Vahini 24).

Atmaananda - Den Atmiske Lyksalighed.

Atmadharma - Den guddommelige Dharma.

Atmajnana - Visdom, viden om Atma.

Atmajnani - Betegnelse for den der lever i Atmajnana.

Atmajyothi - Den Atmiske Stråleglans.

Atmalinga - Ægformet sten, der symboliserer Atma.

Atmapraapthi - Når sindet lader sig styre af sanserne, rives du med af den strøm, der kaldes Samsara. Når sindet derimod underkaster sig intellektet, opnår du den Atmiske Visdom. Den ene vej fører til Samsarapraapthi, og den anden fører til Atmapraapthi (Githa Vahini 5).

Atmarama - Den Guddommelige Kilde, der flyder over med Lyksalighed og Sødme (Githa Vahini 27).

Atmasamyama - Atmasamyana indebærer, at man har sanserne under kontrol, at man gør sig fri af sansepåvirkninger fra den ydre verden, og at man frigør sindet fra den ydre verden (Githa Vahini 14).

Atmasthanithi - Atmisk Bevidsthed. Når man glemmer Atmasthanithi, opsluges man af Dehasthanithi. Man falder ud af den Atmiske Bevidsthedstilstand og havner i tilstanden af kropsbevidsthed. Det er det, der sker for almindelige mennesker. De sover i den Atmiske Bevidsthedstilstand og når de vågner, er de i Dehasthanithi (Githa Vahini 5).

Atmathathwa - Det Atmiske Princip.

Atmathrupthi - Den sande Fryd og Glæde (Githa Vahini 7).

Atmayajna - Rituel tilbedelse af Gud.

Atmisk - Vedrørende Atma.

Avathar - Inkarnation af Gud. Avathar Purusha'er har ikke som almindelige mennesker nogen gode eller dårlige frugter, de er nødt til at høste i dette liv. De påtager Sig frivilligt dette liv. Det er deres Lila. Årsagen til Guds Avathar'ers Tilsynekomst er de frommes godhed og de ondes ugudelighed (Githa Vahini 8). En Avathar oplever hverken glæde eller sorg, selv om Han lever i den krop, Han har iklædt Sig. Avathar'en består ikke af de fem elementer. Han er Chinmaya, Åndelig, ikke Mrinmaya, materiel (Githa Vahini 8).

Avibhaktha - Uadskilt fra Gud.

Avibhaktha Bhakthi - Avibhaktha Bhakthi er en uadskillelig form for Bhakthi. Den hengivne overgiver på dette trin alt til Gud - også sig selv - thi han oplever, at han umuligt kan lade være. Nu er hans overgivelse fuldbragt (Githa Vahini 3). Se tillige under Saranagathi.

Avyaya - Uforgængelig.

## B

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Balam - Når Jeg siger styrke, så mener Jeg naturligvis intellektets styrke, Buddhibalam. Denne verden kender til mange former for Balam. Der er Dhanabalam, der er den styrke, rigdom kan give, Vidyabalam, der følger af lærdom, Janabalam, der er en følge af at vide, at man har mange tilhængere, Manobalam, der er et resultat af beslutsomhed, Dehabalam, der skyldes fysisk styrke, samt mange andre former for

styrke. Du skal anse alle disse for at være Mine, for Jeg er Parameswara. Alle disse evner skal dog være hinsides Kama og Raga, begær og tilknytning. Dersom Kama og Raga er til stede, så bliver det en dyrisk styrke, ikke en guddommelig styrke. Det er da Pasubalam og ikke Pasupathibalam (Githa Vahini 12).

Bhaathi Priyam - Se under Sath Chid Ananda.

Bhagavad Githa - Herrens Sang. Et digt i et helligt skrift. Digtet består af 700 vers.

Bhagavan - Den højeste Gud. Baba kaldes således af Sine Hengivne. Ordet Bhagavan er en betegnelse for den person, der fuldt ud besidder de seks guddommelige egenskaber: 1. Almagt, Alvidenhed, Allestedsnærværelse, 2. Dharma - Retsindighed, Korrekt adfærd, 3. Stråleglans, 4. Sri - Storslåethed, 5. Jnana -Visdom og 6. Vairagya - Ikke-tilknytning.

Bhaktha - Gudhengiven person. Der er mange, der kalder sig selv Bhaktha, men Gud har ikke anerkendt dem som Bhaktha'er. Det er en stor lykke at modtage denne titel fra Gud Selv. Det er den højeste form for anerkendelse. Bhaktha'en må være i stand til at få Guds Hjerter til at smelte og modtage denne anerkendelse fra Gud. Det medfører kun ubetydelig glæde, dersom man tildeler sig selv denne titel (Githa Vahini 7).

Bhakthi - Bhakthi består i fuldt og helt at identificere sine mentale aktiviteter med de mentale aktiviteter hos det ideal, man har knyttet sig til (Githa Vahini 16). Bhakthi er sand hengivenhed til Gud. Bhakthi omfatter imidlertid langt mere end det. Hengivenhed til Gud er jo blot en åndelig disciplin, der fører til Målet. Den åndeligt søgende bør ikke være tilfreds, blot fordi han har fremelsket hengivenhed. Han skal være mere opmærksom på den Kærlighed og Nåde, Gud skænker ham, end på den hengivenhed og kærlighed, han føler for Gud. Han skal hele tiden stræbe efter at finde ud af, hvilken form for adfærd og hvilke handlinger, der behager Gud mest, og som vil fylde Gud med Anan-da. Den sande Bhakthi består i at undersøge det, i at stræbe efter det og i at udføre de handlinger, der sikrer, at man når det Mål (Githa Vahini 21).

Bhakthimaan - En gudhengiven.

Bhakthiyoga - Man kan besejre Maya enten ved at fremelske den holdning, at man selv og den ubegrænsede Gud udgør en Enhed, eller ved at fremelske den holdning, der består i fuldt og helt at overgive sig til Gud. Den første metode kaldes Jnanayoga, og den anden metode kaldes Bhakthiyoga (Githa Vahini 13).

Bharath - Et urgammelt navn for Indien.

Bhima - En af Arjuna's fire brødre.

Bhishma - Berømt kriger. Han var plejefar for Arjuna og dennes brødre.

Bhoga - De sansemæssige glæder.

Bhoktha - Det væsen, Karma udføres for (Githa Vahini 15).

Bhokthrthwa - Den der nyder handlingen. Se også Karthrthwa (Githa Vahini 22).

Bhooth - En ånd.

Bhrama - Selvbedrag.

Bhukthi - Et levebrød.

Brahma - Det første Aspekt af Gud i den hinduistiske treenighed. Brahma er Skaberens. Se under Siva og Vishnu.

Brahmaanda - Hele skabelsen.

Brahma Atma Buddhi - Den bevidsthed, at du er Brahma og intet mindre (Githa Vahini 6).

Brahmabhaava - Se under Mahatma.

Brahmajnana - Guddommelig Visdom.

Brahmajnani - Betegnelse for den, der lever i guddommelig Visdom.

Brahmaloka - Himlen.

Brahmam - Ordet Brahmam er afledt af et ord, der betyder stor, omfattende og lignende. Brahmam er Param Aksharam. Det er den form for Aksharam, der er hinsides tid og rum, og som ikke kan erkendes. Brahmam kan ikke erkendes af nogen form for sanseorgan eller forening af sanseorganer. Brahmam forfalder aldrig og ophører aldrig. Brahmam er Param Aksharam, den Højeste, den Uforgængelige, den Ubeskrivelige (Githa Vahini 14).

Brahmanishta - Lærer, der ikke blot har boglig viden, men rummer den Visdom, der udspringer af den direkte erkendelse af Virkeligheden. Han skal være forankret i denne Virkelighed, det vil sige, han skal være Brahmanishta (Githa Vahini 10).

Brahmapraapthi - Forening med Brahman. Se også Jivan-Muktha.

Brahmasaakshatkaara - Du kan udelukkende opnå Tilstanden, Amrithathwam, Udødelighed, ved hjælp af Brahmasaakshatkaara, det vil sige ved at opleve Brahmam som Sarvam Khalvidam Brahmam. Når den fuldkomne Visdom gryer, bliver den, der opnår viden, eet med det, han opnår viden om (Githa Vahini 23).

Brahmathathwam - Brahma's Princip.

Brahmathwa - Den, der har opnået Moha-kshaya, vil nå Brahman Tilstanden, Brahmathwa, uanset hvordan han end måtte dø (Githa Vahini 17).

Brahmavidya - Viden om Brahma.

Brahmin - En af de fire kaster. Se tillige under Varna.

Brindavan - Et skovområde i nærheden af byen Brinda. Her legede Krishna ofte som barn. Navnet symboliserer tillige den hengivnes hjerte, hvor Herren leger Sine glædesfyldte Lege.

Buddhi - Intellectet, skelneevnen. Se tillige under Antahkarana.

Buddhibalam - Se under Balam.

Buddhiyogam - Når man med fuldstændig, mental afklarethed er i stand til at forsage ønsket om at nyde frugten af sine handlinger, så opstår den tilstand, Krishna kalder Buddhiyogam. Man er nødt til at træne og helliggøre intellectet, thi ellers er det umuligt at gøre sig fri af tilknytningen til handlingens frugt og fortsætte med at udføre sine handlinger som pligt eller tilegnelse. Et intellect, der således er blevet helliggjort, kaldes Yogabuddhi (Githa Vahini 4).



Burkha - Et slør.

## C

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W Y Z

Chaathurvarnyam - Middel til genoplivning af Dharma. Dette middel består i etableringen af de fire Varna'er (Githa Vahini 8).

Chaladala - Rystende eller sitrende blade (Githa Vahini 14).

Chaithanya - Bevidsthed. Se tillige under Atma.

Chaithanya Sakthi - Chaithanya Sakthi manifesterer denne Verden ved hjælp af sin egen Swakarma, når den nærer tanker om Bhoga (Githa Vahini 11).

Chandranaa Manaso Jaatah - Dette betyder, at Manas, sindet, blev født af Månen (Githa Vahini 17).

Chid - Se under Sath Chid Ananda.

Chinmaya - Åndelig. Det modsatte af Mrinmaya.

Chith - Se under Sath Chid Ananda.

Chiththa - Den indre bevidsthed. Chithsakthi - Alvidenhedens Princip. Det er ikke Chithsakthi's natur at lade være med at interessere sig for omverdenen. Den får ingen hvile, før mennesket har opnået Visdom, og dette videbegær udtrykker sig derfor i en strøm af spørgsmål (Githa Vahini 14).

Chittavritthi - Ens egen mentale tilskyndelse (Githa Vahini 10).

Chitta - Se under Chiththa.

Chittam - Se under Chiththa.

## D

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W Y Z

Daana - Godgørenhed.

Daanam - Kontrol over ønsker og begær.

Daivaamsa - Med guddommelige kvaliteter.

Daivi - Guddommelig.

Davisampathi - Dersom du imidlertid ikke grundigt analyserer forskellen mellem det Virkelige og det uvirkelige, og du lider under det selvbedrag at tro, at det, du oplever,

er noget varigt, og du argumenterer ud fra denne forståelse, så er du kommet på afveje. Hvordan skal du da kunne nå Målet? Hvordan skal du da kunne blive eet med Virkeligheden? Længslen efter at lære denne Virkelighed at kende er et resultat af Daivisampathi, af ædle og ophøjede egenskaber. Aasurisampathi, dæmoniske tilbøjeligheder, trækker i den modsatte retning, og de medfører, at man påstår, man kender Sandheden, når man ikke gør det. De forhindrer, at man overhovedet begynder at søge efter Sandheden, og de bevirker, at man tror, alt det falske er Sandheden (Githa Vahini 26).

Daivisk - Guddommelig.

Dakshinayana - Det mørke halvår. Se tillige under Sakaama Karma. Dana - Velgørehed.

Danava - Dæmonisk.

Daya - Medfølelse.

Dayamaya - ? (Githa Vahini 8).

Deeksha - Vedholdende stræben. Se tillige under Sthairyam.

Deha - Krop. Deha'en, kroppen, har også mange navne, og hvert af dem har en betydningsfuld mening. Den kaldes Sarira, fordi den går til grunde. Den kaldes Deha, fordi den ofte ender med at blive brændt (Githa Vahini 22).

Dehaarpanam - Udtrykker, at man ikke har overgivet sig til Gud, men til kroppen. Se tillige under Krishnarpanam.

Deha Atma Buddhi - Den forestilling, at man blot er denne krop og intet andet (Githa Vahini 6).

Dehabalam - Se under Balam.

Dehabhranthi - Identifikation af Selvet med kroppen (Githa Vahini 20).

Dehasthithi - Kropsbevidsthed. Se tillige under Atmasthanthi.

Devayana - Se under Nishkaama Karma.

Desa - Land. Guds Deha (Githa Vahini 7).

Dhana - Rigdom. Penge.

Dhanabalam - Se under Balam.

Dhanam - Rigdom.

Dhananjaya - Navn for Arjuna. Det betyder: Den der har vundet rigdom.

Dharma - Gud har fastlagt bestemte regler, der skal sikre Verdens opretholdelse og uhindrede udfoldelse. Der er regler for den rette adfærd for alle væsener, og Dharma udgøres af disse regler. Ordet Dharma stammer fra ordet 'Dhr', der betyder 'at have på'. Dharma er altså det, man ifører sig. Desa'en, Guds Deha, er beskyttet af den Dharma, den har iført sig. Denne Dharma medfører skønhed og glæde. Den er Pithambara, den er Bharath's hellige klædning. Den beskytter både ære og værdighed. Den er et værn mod kulde, og den gør livet værd at leve (Githa Vahini 7). Hvordan manifesteres da denne

Dharma? Det sker ved at handle i fuld overensstemmelse med den Dharma, Sastra'erne foreskriver, ved at udbrede den herlighed og stråleglans, der er en følge af at efterleve Dharma, ved at fremelske ærbødighed for Veda'erne og Sastra'erne, for Guds Avathar'er og Paramapurusha'er samt den Sadhana, der fører til Frelse og Lyksalighed hinsides dette liv. Det kalder man Dharma Samsthaapana, Dharma Rakshana eller Dharmoddhaarana (Githa Vahini 8).

Dharmadevatha - Guddom, der lever i fuld overensstemmelse med sin Dharma. Betegnelse for Solen (Githa Vahini 6).

Dharmam Chara - Udøv Dharma. Se tillige under Sathyam Vada.

Dharmam Vada - Tal om Dharma. Se tillige under Sathyam Vada.

Dharmisk - Vedrørende Dharma.

Dharmaja - En af Arjuna's fire brødre.

Dharma Karma - Den Karma, der er i overensstemmelse med Dharma. Næsten alle i hele verden er bundet af Karma-loven, men menneskene lever i så stor uvidenhed, at de ikke kender deres eget moralske og intellektuelle stade. De er uvidende om Karma's hemmeligheder. Det er derfor udelukkende de højtudvikledes eksempel, der kan inspirere og frelse dem. Jnani'en er derfor nødt til at være aktiv. Han er nødt til at fjerne almindelige menneskers dørskhed og selvbedrag. Derfor er alle nødt til ganske nøje at overholde reglen om at udøve Karma (Githa Vahini 6).

Dharma Rakshana - Se under Dharma.

Dharma Samsthaapana - Se under Dharma.

Dharmakshetra - Dharma's område.

Dharmasthaapana - Dharmasthaapana består i at gøre Dharma synlig, når den ikke længere er synlig (Githa Vahini 7).

Dharmayuddha - En krig, der har til formål at sikre Santhi og Soukhya (alles fred og velstand), betegnes med ordet Dharmayuddha (Githa Vahini 4).

Dharmoddharana - Gud bringer Dharma, der omfatter leveregler vedrørende adfærd og tankevirkksomhed, frem i lyset. Denne Dharma har været foreskrevet siden tidernes morgen, og Han indskærper os igen at efterleve Dharma. Han genopliver noget, der var forsvundet (Githa Vahini 7). Se tillige under Dharma.

Dhee - Dhee henfører til Buddhi. Det er denne egenskab, der forvandler mennesket til Purusha, til det fuldkomne menneske (Githa Vahini 4).

Dheera - Den vise. Den person, der lever hinsides den materielle verdens evige dualisme, er viis. En sådan person betegnes Dheera (Githa Vahini 4).

Dheerasthathra Na Muhyathi - Dheera'en, den vise, har erkendt det, og han lader sig ikke vildlede (Githa Vahini 4).

Dhiyoyonah Prachodayath - "Væk min skelneevne og vejled mig." Udtryk i Gayathri Manthra'et (Githa Vahini 1).

Dhr - Se under Dharma.

Dhuma - Røg.

Dhumadimarga - Se under Sakaama Karma.

Dhyana - Meditation. Dhyana er blot kontemplation på Jnanaswarupa, der er din inderste Kerne. (Githa Vahini 6). Du skal ved hjælp af Dhyanam og Thapas fjerne længslen efter materielle glæder, der skyldes, at Prakrithi bliver tillagt en virkelig værdi. Når denne længsel sygner hen, bliver det enkelte menneske til noget, der svarer til en tør nød inden i en kokosskal. Denne tørre nød bliver fri og er ikke længere knyttet til skallen eller de udvendige fibre. Derefter er den ikke længere spiredygtig. Den vil ikke igen kunne spire. Den vil forblive i den tilstand i al evighed og ikke gå til grunde (Githa Vahini 21). Dhyanam - Se under Dhyana.

Dhristhayumna - Broder til Droupadi.

Dhritharashtra - Den der holder fast ved kongedømmet. Dhritharashtra var en blind konge. Han var fader til de onde Kaurava'er.

Dhyana - Dhyana er blot kontemplation på Jnanaswarupa, der er din inderste Kerne (Githa Vahini 6).

Divyathwam - Guddommelighed.

Dosha - Fejl.

Doshaanudarsanam - At være opmærksom på fejl (Githa Vahini 23).

Dravyayajna - Den rette anvendelse af rigdom betegnes Dravyayajna, og hvad er den rette anvendelse? Dravyayajna indbefatter, at man giver gaver i form af køer og jord, og at man deler sine færdigheder med andre.

Dristi - Syn.

Dristi Drosha - Forkert syn på verden (Githa Vahini 13).

Drisya - Den ydre verden.

Drona - Arjuna's lærer i bueskydning. Far til Aswathama.

Droupadi - Hustru til de fem Pandava'er.

Dukha, Dukham - Sorg (Githa Vahini 23).

Duryodhana - Den ældste af Kaurava'erne, kong Dhritharashtra's onde sønner.

Dwandvaatheetha - Hinsides alle dualiteter (Githa Vahini 10).

Dwaparayuga - Den tredje Yuga i Mahayuga'en. Krishna levede i den sidste tid af Dwapara Yuga. Se tillige under Yuga.

Dweshha - Frastødning, had.

E

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

---

Easwareeya Karma - Karma for Gud, udført af Gud (Githa Vahini 21).

Ekabhakthi - Punktrettet hengivenhed.

Ekanthavasam - Jnani'ens attende dyd kaldes Ekanthavasam, hvilket betyder, at man bor alene. Man skal være glad for at leve alene. Det betyder imidlertid ikke, at man skal leve afsondret fra andre mennesker, men at der skal være stilhed og udelukkende een tanke i sindet. Sindet skal være Nirvishaya, det vil sige uden noget indhold (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam. Eswara - Gud.

F

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

---

G

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

---

Gandha - Vellugt. Duft. Se tillige under Pancha Bhutha.

Ganges - Flod i Indien. Se også Triveni.

Ganja - Marihuana.

Gathaprajna - Betegnelse for et menneske, der lever i uvidenhed (Githa Vahini 5).

Gerua - Orange.

Ghee - En forædlet form for smør, der også benyttes i rituelle handlinger.

Githa - Se under Bhagavad Githa.

Githabhavanam (Githa-paladset) er et palads, der består af Sathya og Dharma, og det er opført på Indiens jord for at kunne gavne hele verden (Githa Vahini 27).

Githapracharak - Person der har til opgave at udbrede kendskabet til Githa'en (Githa Vahini 18).

Godavari - Flod i Indien.

Gopala - Go betyder ko. Pala betyder en, der passer køerne. Det er et af Krishna's mange Navne. Krishna passede køerne på Brindavan's marker, og som den evige Herre plejer og passer Han sjælene.

Gounabhakthi - Afledt, indirekte Bhakthi (Githa Vahini 13). Se tillige under Sahajabhakthi.



## Grantha - Bog.

Guna - Kvalitet. Der findes tre forskellige Guna'er: Sathwaguna, Rajoguna og Thamoguna. De er afhængige af den indre bevidsthed, af Anthakarana, og også den er afhængig af den føde, du indtager (Githa Vahini 26). Gunaswarupa - Guna'ernes inderste Væsen. Se tillige under Atma.

Guru - Hvem er en sand Guru? Det er den, der underviser i tilintetgørelse af Moha (selvbedrag) (Githa Vahini 11).

## H

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W Y Z

Harathi - Harathi betegner en rituel handling, hvorunder man tilbeder Gud ved hjælp af brændende kamfer. Når kamferen brænder, efterlader den ingen aske. På tilsvarende måde skal kærligheden til Gud, der kan lignedes ved en flamme, fuldstændig nedbrænde egoet, således at følelsen af 'jeg-hed' og 'min-hed' fuldt og helt forsvinder. Flammen symboliserer, at alle ønsker og begær brændes op. Når de er væk, kan man opnå Forening med Gud. Hariprasadam - Offergaver til Gud (Githa Vahini 27). Himsa - Vold. Himsa vedrører ikke udelukkende det fysiske. Den omfatter meget mere som for eksempel den psykiske smerte samt den angst og bekymring, dine ord og handlinger medfører (Githa Vahini 23).

Hiranyagarbha - I alle fysiske 'huse' eller kroppe er Hiranyagarbha, den guddommelige Person, til stede (Githa Vahini 15).

Hiranyakasipu - Prahlada's fader. Hiranyakasipu søgte alle steder efter Gud og nåede frem til den konklusion, at Gud ikke er at finde noget sted. Prahlada derimod var overbevist om, at Gud er at finde, hvor man end søger Ham, og derfor trådte Gud ud af den uigennemtrængeligt hårde jernsøjle. Prahlada var Gud nær, og derfor var Gud Prahlada nær (Githa Vahini 24).

Hrudaypushpa - Hjerter-lotus (Githa Vahini 20).

## I

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W Y Z

Ida - Se Nadi.

Idam - Se under Vasudeva Sarvam Idam. Se tillige under Prakrithi.

Indra - Solguden. Indra er håndens igangsætter (Githa Vahini 15). Se tillige under Adhidaiva.

Indriyanigraha - Jnani'ens niende dyd er Indriyanigraha, sansekontrol. Du skal forstå, at det er sanserne, der skal være dine tjenere, og at det ikke er dig, der skal tjene dem (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

# J

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Jada - Noget materielt uden bevidsthed (Githa Vahini 9). Se tillige under Prakrithi.

Jagadguru - Verdensguru'en.

Jagad Isa - Verdens Herre. Denne Jagath er helt opfyldt af Jagad Isa. Skabelsen er intet andet end Skaberen i netop den Form. Isavasyam Idam Sarvam, siger man, alt dette er Gud (Githa Vahini 12).

Jagath - Denne verden af fødsel og død.

Jala - Vand-elementet. Se tillige under Pancha Bhutha.

Jalathathwam - Se under Jala.

Janabalam - Se under Balam.

Janaka - Sita's far.

Janma - Fødsel (Githa Vahini 23).

Janma Mrithya Jaraa Vyaadhi Dukha Doshaanudarsanam - Denne er den tolvte af Jnani'ens dyder, og den betyder blot, at man er opmærksom på den uundgåelige cyklus af fødsel og død, af senilitet og sygdom, af sorg og ondskab samt andre udtryk for denne flygtige verden og livet i den (Githa Vahini 23). Se tillige under Ammanithwam.

Japa - Gentagelse af Guds Navn.

Japathonaasthi Paathakam - Den, der udøver Japa, har ikke nogen synd (Githa Vahini 16).

Jaraa - Senilitet (Githa Vahini 23).

Jijnasu - Se under Artha.

Jivan Muktha - En Jivan Muktha udøver Karma Atheetha, thi al hans Karma er blevet fortæret af ilden fra Jnana. Alle hans tilskyndelser til aktivitet er blevet ristede af den Visdom, han har opnået. Han har ikke længere brug for påbud og forbud (Vidhi og Nisheda). Han har ikke brug for Sadhana såsom Dana (velgørenhed), Dharma (ret adfærd), og Thapas (bodsøvelser). Alt, hvad han gør, føler eller tænker, vil være guddommeligt og dydigt og til gavn for menneskeheden. Den jord, han træder på, bliver hellig. Hvert eneste af hans ord er Guds Tale. Når han dør, behøver hans åndedræt ikke at tage ham op til de himmelske riger. Når kroppen dør, bliver han straks forenet med Brahman Denne Forening kaldes også Kaivalyamukthi, Brahma-Praapthi og Sadyomukthi (Githa Vahini 17).

Jivatma - Den individuelle Sjæl.

Jivabhaava - Se under Mahatma.

Jivi - Den individuelle Sjæl. Jivi betyder den, der tager Prana til sig (Githa Vahini 11). Det er Jivi'erne, der oplever forskelle, fordi de ikke kender den Atmiske Virkelighed. Alle forskelle er udtryk for Jivi'ernes selvbedrag, og de skyldes, at Jivi'erne identificerer sig med det, der er ikke-Atma. (Githa Vahini 9).

Jnana - Jnana indebærer, at du har den Viden, der sætter dig i stand til at opnå alle andre former for viden, og det bliver derfor muligt for dig at klare dig uden al denne anden viden (Githa Vahini 13). Jnana er den skat, mennesket får som resultat af sine bestræbelser for at opnå sindets renhed og Guds Nåde. Jnana medfører ikke blot Ananda, men Jnana er selve kilden til denne Ananda (Githa Vahini 6). Jnana er den skat, mennesket får som resultat af sine bestræbelser for at opnå sindets renhed og Guds Nåde. Jnana medfører ikke blot Ananda, men Jnana er selve kilden til denne Ananda (Githa Vahini 6).

Jnanabhaskara - Visdommens Sol.

Jnananethra - Visdommens Øje (Githa Vahini 20).

Jnanayoga - Se under Bhakthiyoga.

Jnani - Der er nogle, der påstår, at en Jnani nødvendigvis må gennemleve de lidelser, der er en følge af Prarabdha Karma, at han ikke kan undgå dem. Det er den opfattelse, andre mennesker danner sig, og det er ikke det, Jnani'en selv oplever. For dem, der iagttager ham, kan det se ud, som om han høster frugter af fortidens Karma, men han er fuldstændig upåvirket. Den, hvis lykke og glæde er afhængig af den ydre verden, som forfølger de glæder, sanserne higer efter, og som i sine handlinger er motiveret af impulser og begær, er bundet af Karma. Den, der har transcenderet alt dette, er derimod ikke længere i stand til at blive fristet af indtryk fra lyd, berøring, form, smag og duft eller andre sansemæssige tiltrækninger. Det er det, der kendetegner den sande Sanyasi. Han lader sig ikke påvirke af noget. En Jnani er ubeskriveligt lykkelig, og han er ikke afhængig af noget som helst. Han oplever Karma i Akarma og Akarma i Karma. Han kan udføre Karma, men er ikke i mindste måde berørt af den. Han skeler ikke til handlingens frugt (Githa Vahini 9.) Se tillige under Artha.

## K

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Kaivalya er Kilden til Nithyananda, til Nithya-Sathya og til Mithya-Jnana (Githa Vahini 27).

Kaivalyamukthi - Forening med Brahman. Se også Jivan Muktha.

Kama - Kama er begær efter at besidde et eller andet, og dette begær er så stærkt, at man bliver ved med at tænke på det ønskede og begære det, selv om der ikke er nogen mulighed for at sikre sig det (Githa Vahini 12).

Karma - Karma betyder handling eller aktivitet. Karma medfører resultater, frugter, og disse frugter skaber igen begær efter at opnå disse frugter. Det tilskynder til at udøve yderligere Karma, og disse tilskyndelser eller impulser medfører, at udøveren af denne Karma fødes igen og igen. På den måde skaber Karma denne cyklus af fødsel og død (Githa Vahini 9). Se tillige under Akarma og Vikarma.

Karma Atheetha - En af menneskehedens fire åndelige veje. Karma Atheetha betyder hinsides Karma og upåvirket af Karma (Githa Vahini 17). Se tillige under Nishkaama Karma, Sakaama Karma og Karmabhrashta.

Karmabhrashta - Karmabhrashta omfatter den Karma, der udøves uden nogen form for disciplin og kontrol (Githa Vahini 17). Se tillige under Karma Atheetha.

Karmakshetra - Aktiviteternes område.

Karma-phala Thyaga- At forsage frugterne af al Karma (Githa Vahini 27).

Kartha - Det væsen, der har ansvaret for den udførte Karma (Githa Vahini 11).

Karthrthwa - Den, der udfører handlingen. Se også Bhokthrthwa (Githa Vahini 22).

Kasmalam - Uvidenhed (Githa Vahini 2).

Kaurava - Kaurav'erne var kong Dhritharashtra's onde sønner.

Kavi betyder andet end end en poet eller digter. Det er også en betegnelse for den, der kender fortiden, nutiden og fremtiden, og ordet karakteriserer derfor tillige Gud. Gud ved alt. Gud ser alt. Udtrykket 'Sarvajna Kraantha-Darsi', der betyder 'den, der kender det næste skridt', omtales derfor som et begreb, der er afledt af ordet Kavi. Det er Gud, der udtænker alt i alle hjerter, og som forårsager alle forandringer fra det ene trin til det næste. Det er Kavi, der hele skabelsens Iværksætter og Grundlag. Han er Digteren. Alt dette er Hans Værk (Githa Vahini 16).

Krishna - En Avatar. En inkarnation af Vishnu.

Krishna Paksha - I månedens fjorten mørke dage er Månen i aftagende, og det symboliserer, at færre og færre tanker rettes mod Gud. Det er det, der er meningen med begrebet Krishna Paksha (Githa Vahini 17).

Krishnarpanam - Ofring af frugterne af alle handlinger til Krishna (Githa Vahini 22).

Kshama - Kshama er Jnani'ens fjerde dyd. Den kaldes tillige Kshanthi eller Sahana. Denne dyd består i, at du anser al den ondskab og alt det had, andre retter imod dig, og alle de tab, de påfører dig, for at være noget helt uvirkeligt, og at du betragter dette had og denne ondskab som rene luftspejlinger (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Kshanthi - Se under Kshama.

Kshethra - Kroppen er et redskab, som man kan opnå Jnana med. Jnana er det universelle Klarsyn. Det er kroppen, der fører dig frem til Frelsen. Den kaldes Kshethra, fordi den rummer disse store muligheder. Kshethra betyder også rustning, thi den beskytter og værner Jivi'en. En anden betydning er ager, og denne betydning har en dyb mening. Uanset hvilke frø der sås, eller hvilke frøplanter der udplantes på en mark, så afhænger høsten af egenskaberne hos frøen og frøplanterne. Kroppen er ageren, og Jivi'en er Kshethrapalaka'en, det vil sige den, der beskytter ageren og afgrøden. Dersom du sår de gode gerningers frø, så kan du høste lykke og glæde. Sår du derimod syndens frø, så høster du sorg og ulykke. Sår du Jnana's frø, kan du høste Moksha, der gør dig fri af den trældom, der udgøres af fødsel og død (Githa Vahini 22). Se tillige under Prakrithi. Kshethrajna - Ganske som landmanden er nødt til at kende markens natur og kvaliteter, således er også Kshethrajna'en, Jivi'en, nødt til at kende kroppens

natur og kvaliteter. Den eneste forskel mellem Kshethra og Kshethrajna er stavelsen 'jna', der betyder Jnani, den der har viden, erkenderen. Det er altså Kshethrajna'en, der kender denne ager, denne krop, med alle dens gode og mindre gode sider (Githa Vahini 22).

Kshethrapalaka - Den, der beskytter ageren og afgrøden (Githa Vahini 22).

Kshatriya - En af de fire kaster. Se tillige under Varna.

## L

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Laya - Tilintetgørelsen (Githa Vahini 20). Se også Srishti.

## M

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Mahatma - En Mahatma er fri for alle dualistiske oplevelser. Han er hævet over dem. Han er hinsides dem. Han har gjort sig fri af den binding, det er at identificere sig med noget bestemt begrænset. Han lever i det Universelle, i Evigheden, i Uforanderligheden. Han lever i Brahmabhaava og ikke i Jivabhaava (Githa Vahini 17).

Mahayuga - Se under Yuga.

Mamakara - Følelse af 'min-hed'.

Mamakara-sunga - fjerne følelserne af 'jeg-hed' og 'min-hed' (Githa Vahini 27).

Manobalam - Se under Balam.

Manovaakkarma - Tanke, ord og gerning (Githa Vahini 22).

Masthaka - Hjerne.

Moha-kshaya - Selvbedragets tilbagegang (Githa Vahini 17).

Mrinmaya - Materiel. Det modsatte af Chinmaya.

Mrithya - Død (Githa Vahini 23).

Mumukshu - En mester i Nishkaama-Karma. En Mumukshu har viden om vejen til Frelsen, og det er hans agt at opnå denne Frelse. Han udfører alle handlinger som trin på vejen til Virkeliggørelse af Gud. Han kan derfor aldrig synde. Han ser ikke frem til handlingens frugt. Han overlader den til Gud, og Gud giver ham den, eller Gud undlader at give ham den. Hans drivkraft er ikke materielle motiver, og drivkraften er ej heller hans ønske om at opnå himmelske glæder. Hans mål er udelukkende at opnå Frelse og blive fri af den materielle verdens trældom. Han vinder Guds Nåde svarende til den vedholdende tro, han fremelsker, og den regelmæssige, åndelige disciplin, han udøver



(Githa Vahini 17).

## N

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W Y Z

Naashta - Føde (Githa Vahini 26).

Nadi - Der findes to Nadi'er, der kaldes Ida og Pingala. De er subtile nervebaner. Ida er til venstre, og Pingala er til højre for Sushumna. Ida-Naadimarga er månevejen, og Pingala-Naadimarga er solvejen. Yogi'er følger solvejen, og alle andre følger månevejen. Det er et andet af de uopdagede mysterier (Githa Vahini 18).

Nididhyasana - De to grundlæggende trin for Nididhyasana, indre koncentration, er at lytte og grundigt tænke over det, man har hørt. Det er umuligt at udøve Dhyana uden disse to forudgående trin (Githa Vahini 14).

Nirguna - Uden nogen kvaliteter. Nirguna Bhakthi - Tilbedelse af det Aspekt af Gud, der er uden kvaliteter. Se også Saguna Upasana.

Nirmala - Hellig.

Nirvishaya - Uden noget indhold (Githa Vahini 23). Se tillige under Ekanthavasam.

Nisheda - Forbud.

Nishta - Disciplineret adfærd (Githa Vahini 26).

Nishkaama Karma - Nishkaama Karma indebærer, at man udøver Karma uden at begære frugten, uden at man higer efter noget resultat (Githa Vahini 17). De Yogi'er, der udøver Nishkaama Karma, går bor i Tejas, det vil sige om dagen, når det er lyst, i den periode af måneden, hvor Månens lys er tiltagende, og i det lyse halvår, altså i Uttarayana. Agni, ild-elementet, er den første tilstand, de når. Den vej, de følger, kaldes derfor Devayana. Den kaldes tillige Archiraadimarga, fordi Agni i Veda'erne også kaldes Archi. Disse Yogi'er opstår fra Prakaasa (stråleglans og lys). De bevæger sig gennem denne Prakaasa, og de forenes med Prakaasa. De når Brahman og bliver ikke født igen (Githa Vahini 17). Se tillige under Karma Atheetha.

Nithya - Evig.

Noothana - Den evigt Nye (Githa Vahini 16).

## O

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W Y Z

Oordhwa benyttes normalt i betydningen 'oppe', 'højt' og så fremdeles. Dersom du forestiller dig, at denne verden er et træ, så har den sine rødder i Brahman. Det vil altså sige, at rødderne er foroven, og grenene er forneden! Det forklarede Krishna Arjuna, da Han sagde: "Samsara-træet, livets træ, er et meget usædvanligt træ. Det er ganske

anderledes end denne verdens træer. Denne verdens træer har alle rødderne forneden og grenene foroven. Samsara's Aswattha har derimod sine rødder foroven og grenene forneden. Det er et træ, der så at sige står på hovedet." (Githa Vahini 24).

## P

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Pancha Bhutha - De fem elementer, Akasa, Vayu, Agni, Jala og Prithvi, besidder kvaliteterne: Sabda, Sparsa, Roopa, Rasa og Gandha. Prithvi har dem alle fem. Jala har kun fire. Agni har tre: Roopa, Sparsa og Sabda. Vayu har blot Sparsa og Sabda, og Akasa har udelukkende Sabda. Det vil altså sige, at hvert eneste element er finere end dem, der følger efter det, og at Akasa er det fineste af dem alle. Det er selvindlysende, at Prithvi, jord-elementet, er stationært. Jala, vand-elementet, der er finere, er i stand til at bevæge sig. Agni, ild-elementet, er finere end vand-elementet, og det kan derfor bevæge sig opad. Vayu, luft-elementet, er endnu finere, og det kan derfor bevæge sig i alle retninger. Akasa, rum-elementet, har blot een kvalitet: Sabda. (Githa Vahini 16).

Pandava - Ordet henfører til det, der har en ren, Satvisk natur. Det betyder også hvid. Det er tillige navnet på de fem brødre, der var sønner af kong Pandu, og som deltog i krigen mod Kaurava'erne. Det er Pandava'erne, der modtog hjælp fra Krishna.

Pandu - En konge. Pandu var fader til Pandava'erne.

Paraaprakrithi - (Githa Vahini 11).

Param Aksharam - Se under Brahmam.

Parigraha - Parigraha betyder at tage imod et eller andet, og Parigraha omfatter endog alt det, der har med kroppens forplejning at gøre, og alt det, der tjener til at bevare Dharma (Githa Vahini 19).

Paroksha Jnana - Paroksha Jnana består i, at du oplever, at Gud er langt væk fra dig, og i, at du er adskilt fra Gud (Githa Vahini 8). Se tillige under Aparoksha Jnana.

Pasubalam - Se under Balam.

Pasupathibalam - Se under Balam.

Pingala - Se Nadi.

Pithryana - Dakshinayana, den mørke vej.

Pourusha er menneskets livgivende kraft, menneskets Prana (Githa Vahini 12).

Prakaasa - Stråleglans og lys. Se tillige under Nishkaama Karma.

Prakrithi - Naturen. Prakrithi har også et andet navn, Kshethra. Ordet Prakrithi betegner denne Prapancha, der er en blanding af de fem elementer. Der findes to forskellige entiteter i naturen, i denne Prapancha, denne Prakrithi. Den ene er uden eget liv, og den anden er fyldt med liv, det vil sige, den ene er Jada, den anden er Chaithanya. Den ene er det, der ses og opleves, og den anden er den, der ser og oplever. Aham er Den, der oplever, og Idam er det, der opleves. Det er 'Jeg' og 'det' (Githa Vahini 22).

Prakrithi-thathwa - Naturens princip.

Prithvi - Jord-elementet. Se tillige under Pancha Bhutha.

Priyam - Se under Sath Chid Ananda.

Puraana betyder Puraa Navamithi, tidligere ny, altså ny i hele fortiden og nutiden (Githa Vahini 16).

Purva Samskara - Længere tids træning og tidligere opnåelse af bestemte resultater med henblik på i dødsøjeblikket at kunne fæstne sin opmærksomhed på Madhava (Githa Vahini 16).

Pusthaka - Bog.

Puthra - Søn. Raga er den følelse, der siger, at man er nødt til at eje en bestemt ting, også selvom det er klart, at man ikke kan beholde den ret længe, fordi den jo er en flygtig ting. Raga er afledt af ordet Ranjana (Githa Vahini 12).

## Q

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

## R

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Rama - Avatar. En inkarnation af Vishnu. Rama levede i Treta Yuga.

Ramayana'en - Berømt helligt epos fra Indien nedskrevet af Valmiki. I dette epos fortælles der om Avataren Rama's liv.

Ranjana betegner evnen til at skænke glæde (Githa Vahini 12).

Rasa - Smag. En af vand-elementets kvaliteter. Se tillige under Pancha Bhutha.

Ratnakara - Ratnakara var landevejsrøver og helt opslugt af syndige handlinger indtil det øjeblik, hvor Visdommen brød frem i ham, og han blev til den hellige Valmiki.

Rjuthwam - Rjuthwam er Jnani'ens femte dyd. Rjuthwam indebærer, at man er ligefrem, oprigtig og uden nogen falskhed. Den giver sig udtryk i form af overensstemmelse mellem tanke, ord og gerning, og det gælder for såvel verdslige som åndelige forhold (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Roga - Sygdom.

Rupa - Form. Se tillige under Pancha Bhutha.

## S

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Sabda - Lyd. Se tillige under Pancha Bhutha.

Sad - God.

Sadgathi - Åndelig fremgang (Githa Vahini 15).

Sadhu - Den, der uanset fristelser og farer ikke viger fra sin pligt, er Sadhu (Githa Vahini 8).

Sadyomukthi - Forening med Brahman. Se også Jivan Muktha.

Saguna Nirakaara - Den anden af tre måder at beskrive Gud på. Den har otte aspekter. Se også Nirguna Nirakaara og Saguna Saakkaara (Githa Vahini 16).

Saguna Upasana - Tilbedelse af Gud med kvaliteter, Saguna Upasana, svarer til at opleve, at garn og klæde er noget, der er forskelligt. Nirguna Bhakthi består da i at erkende, at garnet er indeholdt i klædet, at klæde blot er dannet af garn, og at de er identiske Githa Vahini 21).

Sahajabhakthi - En Jnani's Bhakthi, hans hengivenhed, betegnes Sahajabhakthi, der betyder direkte Bhakthi. De andre kategoriers Bhakthi kaldes Gounabhakthi, der betyder afledt, indirekte Bhakthi (Githa Vahini 13).

Sahaja Karma - Den Karma, der udtrykker det sande Selv, kaldes Sahaja Karma (Githa Vahini 6). Se tillige under Asahaja Karma.

Sahana - Se under Kshama. Sakaama Karma - Sakaama Karma indebærer, at man ønsker at høste og nyde frugten af sine handlinger (Githa Vahini 17). De Yogi'er, der udøver Sakaama Karma, går bort i Dhuma (røg) om natten i den mørke periode af måneden, og i det mørke halvår, altså i Dakshinayana. De følger Dhumadimarga og når Swarga, Himlen. Her kan de så nyde de glæder, de har hungret og stræbt efter. Når de har opbrugt resultaterne af deres gode gerninger, er de nødt til at lade sig føde igen (Githa Vahini 17). Se tillige under Karma Atheetha.

Samsarapraapthi - Se under Atmapraapthi.

Samathwasthithi - Det er en Jnani's femtende dyd. Den er evnen til at bevare sin indre ro og harmoni, uanset om man oplever glæde eller sorg, medgang eller modgang, lykke eller ulykke (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Samthusthi - Betegnelsen for den tilstand, hvor sindet ikke lader sig påvirke af, om det får opfyldt noget som helst ønske eller ej, eller om noget bestemt sker eller ikke sker. Sindet skal være hinsides enhver form for forstyrrelse, ophidselse og skuffelse (Githa Vahini 22).

Sanathanaa - Urgammel, hinsides tidernes morgen(Githa Vahini 16).

Sankalpa - (Githa Vahini 27).

Saranagathi - Overgivelse til Gud. Der er tre former for Saranagathi: Thavaivaaham (jeg er Din), Mamaivathwam (Du er min) og Thwamevaaham (jeg er Dig). Den første

bekræfter, at "jeg er Din." Den anden hævder, at "Du er min", og den tredje erklærer, at "Du og jeg er Een," at "Du og jeg er den Samme." Hver af disse udtalelser er et trin på vejen opad, men det sidste trin er det allerhøjeste (Githa Vahini 3).

Saraswathi - Flod i Indien. Se også Triveni.

Sarira - Kroppen. Se også Deha.

Sarvaadhara - Der er to kategorier: Aadhaara og Aadheya. Alt dette, der kan ses og høres, ja hele Skabelsen, er Aadheya. Det er noget, der bliver understøttet. Det består af de fem elementer. De fem elementer er alle Aadheya, for de hviler på Brahmam, der er Grundlaget. Det er alene Brahmam, der er Grundlaget. Brahmam har ikke et andet grundlag, thi der er ikke nogen anden. Det er derfor, Gud kaldes Sarvaadhara, alt og alles Grundlag (Githa Vahini 16).

Sarva-Bhootha-Anthara-Atma - Ganske som strømmen, er Gud den indre Drivkraft i alle væsener (Githa Vahini 15). Gud er alle væseners indre Virkelighed (Githa Vahini 20). Den Sjæl, der bor i alle væsener, og som ikke er forskellig fra den Atma, Sjæl, der bor i dig (Githa Vahini 27). Sarva-bhootha-hithe-rathaha- Være ivrig efter at fremme alle levende væseners ve og vel (Githa Vahini 27).

Sarva-Karmaphala's Daatha - På ganske samme måde som strømmen, aktiverer Gud alle instrumenter og skænker dem resultater af deres handlinger (Githa Vahini 15).

Sarvam Khalvidam Brahmam - Alt dette er Brahmam.

Sarva-vyaapi - Allestedsnærværende (Githa Vahini 20).

Sastra - Helligt skrift.

Sathatham Samthusti - Altid at være tilfreds (Githa Vahini 22).

Sath - Se under Sath Chid Ananda.

Sath Chid Ananda - I Sastra'erne erklæres det, at Brahmam er Sath Chid Ananda. I Vedantha benytter man også dette begreb, men her kaldes Brahman tillige Asthi Bhaathi Priyam. Dækker disse begreber over det samme? Sath er en betegnelse for noget, der var, er og vil være. Ordet Ashti betegner den samme egenskab. Ordet Chith er en betegnelse for noget, der er bevidst om alt og alle, og ordet Bhaathi har samme mening. Ananda betegner en kilde til evig Fryd og Glæde, og Priyam har samme mening (Githa Vahini 14).

Sathya - Sandhed.

Sathya-Jivi - Din tro på, at du ikke er den, der udfører dine handlinger, og at det er Guds Vilje, der kommer til udtryk gennem dig, skal være vedholdende, oprigtig, dybt rodfæstet og urokkelig. Der bør ikke være noget spor af jeg-bevidsthed tilbage. Den, der har denne oplevelse, har tydeligt nået livets højeste Mål. Han lever i den højeste Lyksalighed. Du skal erkende den Sandhed og blive fast forankret i den Vidsdom. Den, der har fremelsket den faste overbevisning, at Gud er alt dette, og som ikke har noget forhold til eller slægtskab med den materielle verden, men lever hinsides den, han er Sathya-Jivi. Et sådant menneskes ophold her har været værdifuldt.

Sathyam Vada, Dharmam Chara - Tal sandhed og udøv Dharma. Denne berømte påmindelse er gået i glemmebogen, ja der er i virkeligheden vendt op og ned på den. Nu



siger man i stedet: Dharmam Vada. Man siger altså, tal om Dharma. Det er det første skridt på vejen til Dharma's forfald (Githa Vahini 7).

Savam - Den, der er som en levende død i forhold til Virkeligheden (Githa Vahini 24).

Sishya - Og hvem er en ægte Sishya? Det er den, der stræber efter at overvinde og beherske det sind, der hele tiden søger udad (Githa Vahini 11).

Sita - Rama's Hustru. Sita var datter af kong Janaka.

Siva - Det tredje Aspekt af Gud i den hinduistiske Treenighed. Siva er kendt som Nedbryderen og som Den, der transformerer. Brahma er Skaberen. Vishnu er Beskytteren eller Opretholderen. Disse tre ses som Aspekter af den ene højeste Virkelighed. Siva's Navn betegner det, der er lykkevarslende. Se under Brahma.

Soucham - Jnani'ens syvende dyd er Soucham, der betyder renhed. Soucham omfatter såvel den ydre som den indre form for renhed. Og hvad er så denne indre renhed? Den kendes på, at man lever uden at føle sig tiltrukket eller frastødt af nogen eller noget, at man lever uden ønsker og utilfredshed samt uden begær og vrede (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Soukhya - Velstand.

Sparsa - En af luft-elementets kvaliteter. Den opfattes ved hjælp af følesansen. Se tillige under Pancha Bhutha.

Srishti - Mangfoldighed (Githa Vahini 11). Skabelsen (Githa Vahini 20). Se også Sthithi og Laya.

Sthairyam - Jnani'ens ottende dyd er Sthairyam, der giver sig udtryk i form af udholdenhed og urokkelig tro samt fravær af vankelmodighed og uro (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Sthithi - Opretholdelsen (Githa Vahini 20). Se også Srishti.

Sudhee - Sudhee er en betegnelse for intelligens mildnet af godhed og kontrolleret af gode karakteregenskaber (Githa Vahini 3).

Sthuladristi - Det grove, fysiske syn.

Sudra - En af de fire kaster. Se tillige under Varna.

Sukla Paksha månedens fjorten lyse dage er de fjorten dage, hvor Månens lys øges dag for dag. Begrebet Sukla Paksha betegner den øgede stråleglans fra sindet, der opstår, når man opnår til større og større erkendelse af sin egen Guddommelighed (Githa Vahini 17).

Surya - Se tillige under Adhidaiva.

Sushumna - Det finere legemes rygrad. Se Nadi.

Swakarma - Den Karma, der vedrører Atma.

Swarga - Himlen. Se tillige under Sakaama Karma.

## T

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W Y Z

Tejas - Lys. Se tillige under Nishkaama Karma.

Thejorupam - Stråleglans. Se tillige under Atma. Thamasah Parasthaath - Det ottende aspekt af Saguna-Nirakaaraa. Der betyder hinsides mørke. Han er Vidne til dette mørke, denne Ajnana. Para betyder at være et vidne, at være uberørt, og der er ikke noget, der er mørkere end Ajnana. Ajnana er det mørkeste mørke. Thamasah Parasthaath betyder derfor hinsides Maya (Githa Vahini 16).

Thapas - Bodsøvelser. Se tillige under Dhyana.

Thapoyajna - Thapoyajna består i at anvende al sin tale og udføre alle sine fysiske og mentale aktiviteter som Sadhana.

Thathwajnanadarsanam - Jnani'ens tyvende dyd er Thathwajnanadarsanam, der består i at opleve Thath (Det), der er det universelle Princip, som det individuelle blot er en skygge af (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Thath - Thath er Paramatma.

Thath Thwam Asi - Du er Det.

Thwam - Thwam er Jivatma. Se under Thath Thwam Asi.

Triveni - Din Bhakthi er, hvor dine tanker er. Bhakthi er ren og hellig som vandet i Ganges. Karma svarer til Yamuna, og Jnana svarer til Saraswathi, der er den hemmelige, skjulte og underjordiske flod, der helliggør sig selv ved at strømme sammen med de to andre floder. Triveni er navnet på det sted, hvor de tre floder løber sammen. Det indebærer, at sindet tilintetgøres, at de tre Guna'er bliver til een, og det medfører, at egoet udslettes Githa Vahini 21.

## U

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W Y Z

Upaasana - Vedvarende tilbedelse af Gud (Githa Vahini 19).

Uttarayana - Det lyse halvår. Se tillige under Nishkaama Karma.

## V

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W Y Z

Vairagyam - Jnani'ens tiende dyd er Vairagyam, der indebærer ikke-tilknytning, forsagelse og manglende interesse for sanseoplevelser i form af lyd, berøring, form,

smag, duft og lignende (Githa Vahini 23). Se tillige under Amaanithwam.

Vaisya - En af de fire kaster. Se tillige under Varna.

Valmiki - Forfatter til det indiske epos Ramayana'en. Se tillige under Ratnakara.

Varna - Kaste. Der er fire kaster i Varna systemet. Varna systemet er selve fundamentet for vellykkede bestræbelser. Brahmin klassen består af dem, der besidder Sathwaguna, af dem, der har erkendt Brahmathathwam, og som nærer og støtter et åndeligt og moralsk liv i stadig udvikling, af dem, der hjælper andre til at opleve den Lyksalighed, det er at kende sin sande Natur. Kshatriya klassen består af dem, der nærer og beskytter et sundt politisk system, lov og orden såvel som hele landets ve og vel. De værner om den moral, der er foreskrevet for folket. De holder opsyn med de onde og med dem, der lever umoralsk, og de kommer de svage og nødlidende til undsætning. Vaisya klassen udgøres af dem, der på rette vis leverer og opbevarer alt det, befolkningen har brug for at kunne leve et materielt tilfredsstillende liv. Sudra klassen udgøres af dem, der med deres tjenester skaber grundlaget for samfundets ve og vel. De er samfundets styrke og livsnerve (Githa Vahini 8).

Varnadharma - Se under Asramadharm.

Vasudeva - Navn for Krishna, navn for Gud.

Vasudeva Sarvam Idam - Alt dette er Vasudeva, det vil sige, at ens egen Atma er til stede overalt og i alt (Githa Vahini 22).

Vayu - Luftelementet. Se tillige under Pancha Bhutha.

Vidhi - Påbud.

Vidyabalam - Se under Balam.

Vihaara - Ifølge Githa'en skal man være meget omhyggelig med sin Aahaara og sin Vihaara, med sin føde og med den måde, man anvender sin fritid på (Githa Vahini 26).

Vikalpa - (Githa Vahini 27).

Vikarma - Vikarma omfatter alle de handlinger, der er forbudte. Hvis disse forbudte handlinger udføres, og motivet er at opnå forening med Gud, det vil sige Selvrealisation, så bliver handlingerne af den grund helliggjorte. Se tillige under Karma.

Vishaya Jnana - Viden om den objektive verden (Githa Vahini 14).

Vishnu - Det andet Aspekt af Gud i den hinduistiske treenighed. Vishnu er hele skabelsens Beskytter og Opretholder. Den Allestedsnærværende. Han inkarnerer fra tidsalder til tidsalder for at genoprette Dharma, for at rejse de faldne og for at beskytte de retsindige, der har bedt for Hans Komme. Se under Brahma.

Viveka - Skelneevne. Se tillige under Aagamaapaayina (Githa Vahini 4).

Vyadhi - Sygdom (Githa Vahini 23).

W

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

---

Y

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

---

Yamuna - Flod i Indien. Se også Triveni.

Yogabuddhi - Se under Buddhiyogam.

Yogayajna - Yogayajna består i at udøve Karma og dog være hinsides Karma.

Yogayuktha - Gennemtrængt af Yoga (Githa Vahini 16).

Yuga - Tidsalder. Der er fire Yuga'er: Krita, Treta, Dwapara og Kali. De kaldes tilsammen for Mahayuga.

Z

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

---

Top